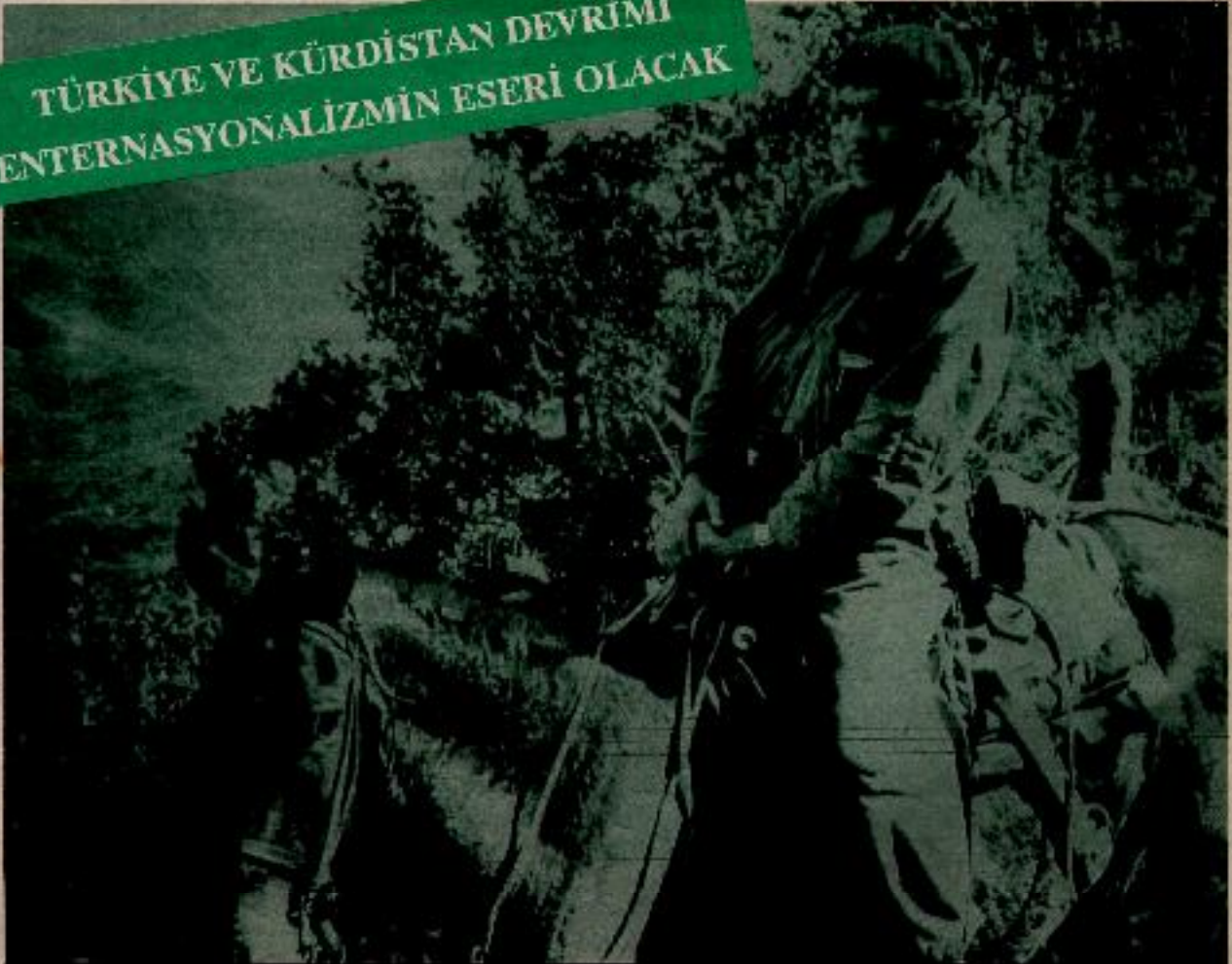

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN DEVRİMİ
ENTERNASYONALİZMİN ESERİ OLACAK

EMPERYALİZM KÜRT HALKININ DÜŞMANIDIR

Geri Kürt liderleri, hâl-gede ve dünyada komünist, sosyalist, devrimci ve ilerici ülkeler, partiler, örgütler ve halklarla ilişki kurmak yerine ne kadar sömürücü, zulüm devlet varsa onunla ilişki geliştiriyorlar.

Syf: 3

TEMEL GÖREVİMİZ VE SAVAS BİÇİMİMİZ NE OLMALIDIR?

Devrimimiz; devlete ve sermaye sınıfına büyük bir kin besleyen Kürt ve Türk Halklarını harekete geçirmemize, gerilla ve milis eylemleriyle silahlı halk ayaklanmasını hazırlanmamıza bağlıdır.

Syf: 6

KÜRDİSTAN DEVİRİMİ

Kürt ulusu üzerinde uygulanan ulusal baskı politikasını, ilhakçı politikalarını temel ilkesi haline getiren Fars, Arap ve Türk devletlerini, barış, uluslararası diplomasi, dış baskı, demokratikleşme vb. yolla bundan vazgeçirmeye kalkanlar, amaçlarına hiçbir zaman ulaşamazsaksaklardır.

Syf: 12

Devrimci Emek

Onbeş Günümlük Sosyalist Dergi
Yıl 7 / Sayı 48 / 23 Ekim 1998

Sahibi: Emek Yayıncılık A.Ş.
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
E. Özdemir

Yazı İşleri Müdürü
Temel Gürsoy

Abone Kesifleri**Yurtdışı**

6 Aylık 1.000.000 TL
1 Yıllık 2.000.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Temel Gürsoy
İç Bankası: İSTANBUL
Sakarya Şubesi: 1047 50000652274

Adres:

Habzar Mah.
Cemal Nadir Sk.
E. Fıstıklıoğlu İşhanı L. 03
Carmichael / İSTANBUL
Tel / Fax: (0312) 511 09 10

Avrasya Temsilciliği:

Selâhattin Karataş
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

F. Köpenek
Rue Du Lac 15/A
1200 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Arslan
Siegfried Str. 9
41225 Dortmund / Almanya

Baskı:

Gürtaş Ofset

Genel Dağıtım
BİR YAY

Sunu;

48.Sayıda da merhaba diyebilmenin kıvancını yaşıyoruz. Merhaba diyebilmek söylemi, doğaldır ki kendi içinde bir olumsuzluk taşır. Bu tam da bugüne kadar ortaya koyduğumuz politikalarla örtüşen bir durum. Tekeici kapitalizm, denetimi altına aldığı siyasi iktidar kurumunu bir savaş aygıtına dönüştürerek işçi ve emekçilere. Kürt ve Türk Halklarına karşı kullanıyor. Bu bir iç savaştır. İç savaş koşullarından doğaldır ki en fazla sosyalistler ve komünistler etkileniyor. Zira faşizm kendisinin hegemonyasına karşı en çok direnene, karşı koyana daha fazla saldırıyor. Sosyalist basın bu saldırıların temel hedeflerinden biridir. Her sayıda bu nedenle, bir dahaki sayıyı çıkarabilecekmiz endişesini taşıyoruz... Ancak her şeye rağmen, yayın gibi bir eleştiri silahını en doğru biçimde kullanmaya devam edeceğiz... Saldırıları ne kadar yoğun olursa olsun, ne üslubumuzdan ne de gerçekleri yazma tarhumuzdan uslu taviz vermeyeceğiz.

İstanbul Mahkemesinin yayınumuzla verdiği bir aylık kapatma cezası nedeniyle 1 Ekim ve 15 Ekim sayılarımızı çıkartamadık. 15 Ekim sayısını bir hafta penikmeyle 23 Ekimde okuyucularımıza sunuyoruz.

15 Eylül'den bugüne ülkelerimizde savaş yükselecek devam etti. Diyarbakır ve Çanakkale Cezaevlerine saldırılar dışarıdaki katliamlarla devam ediyor. Yeni iller yasasının sonuçları ortada. faşist devlet terörü her türlü hak gaspıyla, en küçük demokratik kalkışmaya silahla saldırıyor. Devlet her türlü araçla saldırmanın çabası içinde. Devrim cephesinde güç ve eylem birlikleri, cezaevlerinde siper yoldaşlarıyla dışarda mücadele birliği biçiminde omuolu bir çizgide gelişiyor.

Yükselen ve sertleşen mücadeleye, okurlarımızın da kendi bulandıkları alandan omuz vermeyi, görev olarak görmelerini, gönüllü dağıtıcı, muhabir olmalarını bekliyoruz.

Gelecek de, kurtuluşumuz da kendi ellerimizdedir. Artık kendimiz için sefalet, sermaye için servet üretmeyelim.

Bir dahaki sayıyı da buluşmak dileğimizle.

**OKU - OKUT
ABONE OL
ABONE BUL
SESİNE SAHİP ÇIK!**

EMPERYALİZM X

KÜRT HALKININ DÜŞMANIDIR

Kürtler, bölgede yapılan kitlesel soykırım karşısında dünyanın bu kadar sessiz kalmamasını hiç bir zaman unlayamadılar. Dünyaya seslendikleri sesin: "Bizî, yapılanlar değil, sessizlik öldürüyor" dyaesler. Tarihin uzun bir dönemini kapsayan Kürt soykırım karşısında dünyanın bu kadar sessiz kalması ya da olanları sessizce onaylamasının nedenlerinden biri, Kürt önderliklerin geri, usluğuna, ilkesiz politikaları olmuştur. Geri Kürt önderlikleri, emişal ve nradıkları gerçeği yalnızca baskı ve sömür dünyası ile ilişki geliştirdiler. Mahabad Devleti zamanında SSCB ile olan ilişkiler ise zaten çok uzun sürmedi. Sovyetlere giden cumhuriyet kurucu ve destekçilerinden olan etkin ajiret liderleri, oradaki uygulamalar, Kürdistan'la da gerçekleşir diye, döner dönmaz, gidip, İran yönetimi ile gizlice anlaşma yapular. Yani kendi hokuna ve kendi Cumahuriyetlerine karşı düşmanlarıyla anlaşılır. Bu da, Cumhuriyetin düşmanını getirdi. Kürt önderliklerinin baskı ve sömür dünyası ile ilişkileri halen devam ediyor. Geri Kürt liderleri, bölgede ve dünyada komünist, sosyalist, devrimci ve İlerici ülkeler, partiler, örgütler ve halklarla ilişki kurmak yerine ne kadar emişal, zalim devlet varsa onunla ilişki geliştirmiyorlar. Şu Barzani'nin, Talabani'nin, İran KDP liderlerinin kurduğu ilişkilerle bakın, durumun ne olduğunu göreceksiniz.

Örnek olarak Filistin halkı ile ilişkileri ele alalım. Filistin halkı da Kürt halkı gibi emişal, topraklarından kovular ve baskı altında olan bir halktır. Bu halk uzun süredir, garilla mücadalesi temsilde uzun bir mücadale sürecinden geçti. Birbirlerine çok yakın oldukları ve ortak davranışlarının pek çok nedeni olduğu halde, arada büyük bir kopukluk yaşandı. Barzani olsun, Talabani olsun, yaşarken Kassemla olsun gidip, Filistin hareketleriyle bağ kurmadılar, araya mesafe koydular. Bunların Irak ve İran'daki ilerici güçlerle ilişkileri ise zorunluluktan kurulmuştur. Kürt halkının Filistin halkı ile ilişkileri, kendisini Kür. halkının temsilcisi olduğunu söyleyen PKK ile kurdu. PKK, Filistin hareketi ile ilişki kurmakta yetinmedi, pek çok kadrocu Filistin kurtuluşu için yaşa-

nam verdi. Bu da, Kuzey Kürdistan Kürt hareketinin diğer parçaları göre ne kadar ileri ve enternasyonalist karakterde olduğunu açıklar. Geri Kürt liderleri, devrimci ve sosyalist dünya ile değil, sömürücü, baskıcı kapitalist-emperyalist dünya ile ilişkiye girdiler. Böylece, Kürt halkının hakk mücadalesi, mücadaleci halkların ve sosyalist dünyanın desteğinden yoksun bırakıldı.

Kürt halkının önderliklerinin geri ve emperyalizme anlaşma yanlı olmaları, komünist, devrimci ve demokratların, Kürt halkının davasına sahip çıkmasını ve Kürtlere yapılan zulüm karşısında sessiz kalmalarını hiç bir biçimde baskı çıkarmaz. Bir bütün olarak sosyalizm dünyası, Kürt halkına kar-

Kürtlere yönelik uzun süreli zulüm karşısında emperyalist kapitalist dünyanın sessiz kalması anlaşılır bir şeydir.
Emperyalizm,
Kürdistan'da petrol,
değeri maden vb. ekonomik çıkarları; kitasal stratejik çıkarları ve politik çıkarları var.
Emperyalizm bu çıkarlarını bölgedeki ilhakçı devletler aracılığıyla yerine getiriyor.
Gerici ilhakçı devletler aynı zamanda, emperyalizmin çıkarlarının bekçisidir.

şı görevlerini yerine getirmemesinin sorumluğunu taşıyor.

Kürtlere yönelik uzun süreli zulüm karşısında emperyalist-kapitalist dünyanın sessiz kalması anlaşılır bir şeydir. Emperyalizmin, Kürdistan'da petrol, değeri maden vb. ekonomik çıkarları; kitasal stratejik çıkarları ve politik çıkarları var. Emperyalizm bu çıkarlarını, bölgedeki ilhakçı devletler aracılığıyla yerine getiriyor. Gerici ilhakçı devlet-

ler, aynı zamanda, emperyalizmin çıkarlarının bekçisidir. Öte yandan, İran olsun, Irak olsun ve Türkiye olsun emperyalist-kapitalist devletler, bu ülkelerdeki büyük çıkarlarından hiç bir zaman vazgeçmezler. Hiç bir emperyalist ve kapitalist ülke, Kürt halkının temel hakları için, bu ülkelerdeki çıkarlarından vazgeçmez. Hiç bir emperyalist ve kapitalist devlet, Kürt halkı için, bölgedeki ilhakçı devletleri karşısına almaz, almaz istemez. Emperyalizmi, bölgedeki pazarını hiç bir zaman kaybetmek istemez. Bu nedendir ki, emperyalist-kapitalist dünya, Kürdistan karşı uygulanan zulüm karşısında sessiz kalmakta ya da sessizce onaylanmaktadır.

Herhangi bir emperyalist devlet, ara ara Kürt sorununu ilgi duyduğunda bunun nedeni, Kürt sorununu kullanarak, bölgedeki çıkarlarının istikrarlığını, ilhakçı devletlere kabul ettirmek içindir. Koruması gereken ekonomik ve politik varlıkları koruyan emperyalist devlet, bir süre sonra, Kürt sorununu tamamen unutuyor, Kürtlere sırt çeviriyor. Kürtlere uygulanan baskıları sessiz biçimde onaylıyor. ABD'nin 1945'te Japonya'ya atığı atom silahından sonraki en kitlesel nüfussal katırım Kürtlere karşı Halepçe'de kullanılmamasına rağmen emperyalist-kapitalist dünya olanları sessizlikle geçiştirdi ya da sessiz olarak onayladı. Kürtleri, hem Saddam'ın ve emperyalizmin silahları, hem de sessizlik öldürdü.

Bu konuda lipik bir örnek verelim. Avusturya, özellikle Bruno Krenski zamanında İran Kürtlerinin desteğine başvurdu, sık sık Kürtlerin haklarından söz etti. Bu amaçla da İKDP ile yakın ilişkiler kurdu. Böylece, Avusturya, sömür emişal, Kürtlerin savunucu devleti oldu. İKDP lideri A. Kassemla, sık sık bu ölkeye gider ve yakın temaslarda bulunurdu. Ama ne oldu. İKDP lideri bu ülkede, İran tarafından öldürüldü. Avusturya hükümeti, katilleri bulacağına, olayın üstünü örtmeyi tercih etti. Çıtkılı tam bu dönemde, İran, Avusturya'ya geçili olanaklar sundu. Böylece, Avusturya, kendi çıkarları için, İKDP liderini feda etti. Aynı durum Fransa'nın iki yüzü politikası içinde geçerli. Bir taraftan Saddam'la iyi ilişkiler içinde olan ve

Saddam'a kimyasal silahlar veren Fransa; diğer taraftan, Kürtlerin haklarını savunuyor rolünü oynuyor. Halepçe katliamında kullanılan kimyasal gazların üretiminde Irak'a en büyük desteği veren Fransa olduğu halde, bu ilişki gizlendi. Aynı ilişki biçimi Alman emperyalizmi ile İran ve Türkiye ile ilişkilerinde de geçerli. Alman emperyalizminin ara sıra Kürtleri savunuyormuş gibi görünmesinin temel nedeni, bu sorunu kullanarak, bölgede, Fransa, İngiltere ve ABD ile olan rekabette en iyi sonucu elde etmek içindir. Emperyalizm her alanda egemenlik peşinde koşar; özgürlük değil.

Emperyalizm, bölgedeki büyük çıkarların koruyucu ve savunucu gerici ilhakçı devletlerin her zaman yanında olmuştur, desteklenmiştir. Gerici ilhakçı devletlerin, Kürtler üzerindeki uyguladıkları ulusal zulüm politikasının arkasında emperyalizm vardır. Kürt halkı emperyalizme karşı mücadele vermeden, kurtuluş mücadelesini sonuçlandıramaz. Kürt halkının ulusal-senifal kurtuluş mücadelesi aynı zamanda emperyalizme karşı verilen mücadeledir.

OTONOMİ FEDERASYON BAĞIMSIZLIK

Kürdistan'ın parçalandığı, her parçanın, bölgedeki gerici devletlerce ilhak edildiği 1920-1950 yıllarda, Kürt halkı tarafından geliştirilen tezler, bağımsızlık, otonomi ve daha sonra ise federasyon tezi oldu. Otonomi, esas olarak İran ve Irak Kürdistan'ında temel alınan ve on yıllar boyunca savunulan bir tezdir. Bağımsızlık ve federasyon tezi ise esas olarak Kuzey Kürdistan'da geliştirilen ve savunulan tezlerdir. Otonomi bir tez olduğu kadar aynı zamanda pratikte az çok uygulanmış ve bir deneyim olarak da kendini göstermiştir. İran'da 1945-1947 arasında kurulan özerk Mahabad Kürt Cumhuriyeti ile Irak'taki otonomi örnekleri yaşanmış deneyimlerdir. Kürt halkının politik istemlerinin en alt sınırı olan otonomi bile ayakta kalamadı.

İran ve Irak'taki KDP'ler bu durumdan yeni sonuçlar, yeni tezler çıkardılar. İKDP: "İran'a demokrasi, Kürdistan'a otonomi" tezini ortaya atı. İKDP de aynı biçimde: "Türkiye'de demokrasi, Kürdistan'a otonomi" tezini geliştirdi. Bu tezlere göre, eğer egemen devletler demokratik olmazlarsa, ezilen Kürt ulusunu otonomiye kavuşsa da, elde edilen demokratik kazanım, kısa süre sonra yine gasp ediliyor. O halde, Kürdistan'daki otonominin yaşanması ve ayakta kalması için, egemen devletlerin demokrasisiyle yemarlmesi gerekiyor. Böylece otonomi ile demokrasi-

nin ilişkisi kurulmuş ve bunun da Kürt halkının özgürlüğünün güvencesi olacağı tezi geliştirilmiştir.

Kürdistan'da otonominin yaşanması için, egemen ulusun demokratik gelişme içine girmesinin beklenmesi başka bir anlayışı öne çıkarıyor. Bu anlayış biçimine göre, Kürt halkının politik haklarını kavuşması için egemen ülke halkının da değişim göstermesi, politikasını demokratik ilişkilere dayandırması gerekiyor. Bunun doğal sonucu, ezilen ulusun, ezen ulusla aynı ilişki içine gir-

**Otonomi,
ezilen ulusun UKKTH ilkesini
içermez. Otonomi,
ezilen ulusun yararına politik
tavizler koparmaktır.
Bundan ötürü, otonomi istemi
reformist bir istemdir.
Çünkü, egemen ulusun,
egemenliğine dokunmaz;
bu egemenliğin altında,
ezilen ulus için kimi iyileştirmeler
yapılması anlamına getir.**

mesi; her iki ülke halkının kurtuluşunun birbirine bağlı duruma gelmesi, biçiminde olacaktır. Bu ise şu sonuca yol açmıştır: Egemen devlet henüz demokratik duruma gelmemişse, henüz, ezen ulus emekçileri, kendi gerici rejimlerini değiştirememişlerse ya da yakın zaman da bunun koşulları yoksa, o zaman, yapılması gereken, meydan gerici burjuva rejimleriyle bir çözüm bulmaktır. Otonomi için geçerli olan bu anlayış ve sonuçlar, belli ölçüde egemen devletlerle değiştirilen federasyon içinde geçerli olacaktır. Kürt tarafı, doğası gereği demokratik olacaktır ama diğer taraf gerici kaldığı sürece, demokratik taraf uzun süre konumunu koruyamaz. Gerici güçler, bütün üstünlüklerini kullanarak, demokratik yönü tasfiye ederler. Bazı Kürt hareketleri tarafından ileri atılan "tam açılış" ve "federasyon" tezi de eğer birlikte federasyona gidilen taraf eski konumunu koruyorsa, pratikte fazla bir anlam taşımaz. Yapılan anlaşmaların arayışsal güvenceleri kavuşturulması da kendi başına fazla bir politik anlam taşımaz. Egemen devlet çok rahatlıkla, ortak anlaşmayı ve bunun sonuçlarını uskiya alabilir ve ortadan kaldıracaktır. Egemen ulus demokratik bir gelişme göstermeden, ezilen ulus kendi durumuna razı olabi-

liir mi? Bu durumda, ezilen ulus ne kendi durumunun devamına boyun eğmelidir, ne de ezen ulusun gelişmesine bel bağlamalıdır. Bu durumun başkası bir politika devreye girer: sonuna kadar devrimci olmak.

Otonomi, ezilen ulusun UKKTH ilkesini içermez. Otonomi, ezilen ulusun yararına politik tavizler koparmaktır. Bundan ötürü, otonomi istemi reformist bir istemdir. Çünkü, egemen ulusun, egemenliğine dokunmaz; bu egemenliğin altında, ezilen ulus için kimi iyileştirmeler yapılması anlamına gelir. Otonomi ezen ve egemen ulusun, ilhakçı, işgalci konumuna da son vermez. Çünkü, egemen devlet, aynı sınırlar içinde yaşayanların tümü adına davrandığını iddia edecektir. Esaslıda, otonomi, egemen ulusun, egemenlik konumunu güçlendirir ve uzun süre yaşamasını sağlar. Otonomi durumunda, merkezi otoritenin üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkesel esas alınacaktır. Otonomi, ezilen ulusa özgürlük getirmez; tersine külellüğün devamına sağlar. Bundan dolayı ezen ulus da özgür olmaya sayılmayacaktır. Özgürlüğün olmadığı, sermaye egemenliğinin devam ettiği; ezen ulusun, egemen olmaya devam ettiği koşullarda, yapılan hiç bir anlaşma ve atılan hiç bir demokratik adım güvencesiz olmayaacaktır. Atılmış olan bütün anlaşmalar ve adımlar, sermayenin ve ezen ulusun yararına ortadan kaldırılacaktır. Aynı durum federasyon içinde geçerlidir.

Otonomi ve federasyon Kürtlere özgürlük ve kurtuluş getirmeyecektir; olsa olsa Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi ilkesinin önmü taşıyacaktır. Kürt ulusu için, Kürdistan devrimi için temel çığı ulusal-senifal kurtuluş çığışidir. Bağımsızlık çığışına dayanmadığı sürece Kürdistan devrimi gelişim gösteremez; bu devrim bir toplumsal devrim düzeyine yükselmedikçe bağımsızlık çığışı da konamaz. Daha otonomi ve federasyona önerileri ve girişimlerini hile, emperyalizmin ve ilhakçı devletlerin bu kadar sert baskısı ve saldırganlığı karşısından sonra; bağımsızlık hedefi, olsaydı çok daha fazlasının Kürt halkının başına geleceği anlamına gelir. Ulusal-senifal kurtuluş çığışı yani kurtuluş ve sosyalizm çığışını izlemek demek, emperyalist dünyayı ve ilhakçı devletlerin tümünü karşımıza almak demektir. Böylece bir politikayı hiç bir Kürt burjuva hareketi kabul etmez. Bu köklü, devrimci politika (STRATEJİ) ancak Kürdistan proletaryası, yoksa köylü ve diğer emekçiler tarafından savunulabilir. Ancak sonuna kadar devrimci olan bir sınıf böylece devrimci bir politikayı izleyebilir. Kürdistan'ın bir parçasındaki otonomi girişimleri bu bölgedeki bütün ilhakçı devletle-

na ortak saldırısına uğruyorken, Kurtuluş ve sosyalizm çizgisi ve bağımsız Kürdistan hedefi bütününe saldırıya uğrayacaktır. Kürdistan'ın bir parçasındaki ileri bir hareket ya da politik-toplumsal adım, diğer parçaları etkileyeceğinden, ilhakçı devletler hemen harekete geçer, saldırı üstüne saldırı düzenlerler. Büyük bir kapitalist emperyalist düşünceyi ve bölgedeki bütün ilhakçı devletleri kargılarına almaktan korkan Kürt burjuva hareketleri, kendilerini, buldukları parçada, otonomi hedefi ile sınırlı tutuyorlar. Kürt burjuva hareketleri, sınırlı hedefler uğruna Kürt ulusunu büyük devrimci hedeflerinden vazgeçiyorlar.

KÜRT HALKI YALNIZCA DEVRİMCI OLABİLİR

Bütünün ve parçalanmış Kürdistan'ın her parçasını halgeten devletlere ilhak edildi. İlhak edilen Kürdistan parçasını, ilhakçı devletin pazar ilişkilerine dahil edildi. Ezilen ulusun ekonomik ilişkileri, ezen ulusun ekonomik ilişkilerine göre biçimlendi. Bunun sonucu olarak Kürdistan parçaları arasında ekonomik olarak eşitsiz gelişme oluştu. Bu gelişmenin sonucu olarak her parçasındaki Kürt hareketi, diğer parçalardakilerden farklılık gösterdi. Kimisi otonomi isterken, kimileri bağımsızlık istiyordu. Arabistan'da politik hedefler bakımından da büyük farklılıklar oluştu. Tüm bu gelişmeler, Kürdistan'ı, bütün parçalarıyla, eş zamanlı ve birlikte kurtuluşunun olansız duruma getirdi. Birleşik, bağımsız Kürdistan ancak sosyalist bir Kürdistan olabilir. Birleşmek, yaşam birlikteliği paylaşmak Kürtlerin bir hedefidir. Bu hedef ise ancak Kürdistan proletaryasının bir hedefi olabilir. Proletaryaya dışında hiç bir toplumsal güç, birleşik, bağımsız ve sosyalist Kürdistan hedefini gerçekleştiremez. Ne Kürt burjuvazisi ne de küçük burjuvazi bünyesine devrimci ve cesaretlili bir hedefi benimseyemez ve sınıfsal konumu gereği de benimseyemez. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluşu, proletaryanın temel bir hedefi olarak kalacaktır.

Kürdistan'ın her parçasının kurtuluşu, ezen ulus proletaryası ve emekçi halkıyla birlikte olacaktır. Eğer, ezen ulus proletaryası ve halk kendi kurtuluşunun sağlayacak durumda değilse; bu durumda, ezilen ulus, bekleyecek mi? Ya da, bulunduğu Kürdistan bölümünde bağımsızlığını ilan eden Kürt halkı, konunun uzun süre konuşulabilir mi? Birleşik ve sosyalist Kürdistan hedefi gibi büyük bir hedefin yanında, her bir parçasındaki bir mevzi hile bütün ilhakçı devletlerin saldırısına uğrayacak ve yenilgiye uğratılacaktır.

Bu durumda, Kürt halkı, durumunun devamına boyun eğmeyeceğine göre daha ileri gitmek durumundadır. Kürdistan devrimi, yalnızca bir Kürdistan parçasında kalamayacağı gibi, bütün parçalara doğru genişleyecektir ya da genişlemek zorundadır. Kürdistan devriminin kendi içinde derinleşmesi ve yayılması yetmez, bu devrim ezen uluslara doğru da ilerleme arzusunda olacaktır. Yani Kürdistan devrimi kendi sınırları içinde kalmaz, mutlaka ezen ulus halklarına da kapamak durumundadır. Yalnızca kendi içinde gelişen gösteren, yalnızca Kürdistan'a yayılan bir devrim, bütün ilhakçı devletlerin ortak saldırısına uğrayacağı için, sınıfsal sorununa çözümünde kalsaktır, burada yenilgi büyük bir olasılıktır. Kürdistan devrimi, ne bir parçada durabilir ne de bütün Kürdistan'da durabilir, bu devrim daha ileri gitmek zorunda olacaktır. Kürt halkı tam kurtuluşunu sağlayıncaya kadar sürekli eylem içinde olacak, devrimini sürekli kılacaktır.

Yalnızca bir Kürdistan parçası ile sınırlı kalın bir devrim, ilhakçı devletlerin ortak saldırısına uğrayacağından, savunma durumunda kalsaktır. Savunma ise devrimin yitilmesini getirecektir. Bu anlamda, bir parçasındaki Kürdistan devrimi ile gitmek, ezen ulusun halkıyla bütünleşmek ve birleşik devrim özelliği göstermek için münadele etmelidir. Bu noktaya kadar Kürdistan'ın bir parçasındaki devrimci gelişme, daha ileri hedefin bir dayanağı ve mülhitan bir mevzi olabilir. Bu devrimci mevzi, hem Kürt halkının kurtuluşunun ve hem de ezen ulus emekçilerinin bir mevzisi olacaktır. Özellikle Kürt halkı, bu devrimci mevziyi birleşik devrimci bağlamının dayanağı haline getirmelidir. Hedef Kürt halkının ve aynı ortak düşman tarafından ezilen bütün halkların kurtuluşu olacaktır. Yoksa kendi içinde hile dağılmak durumunda kalabilir.

Bu konuda EZLN örneği üzerinde duralım. EZLN Chiapas'ta iyi bir çıkış yaptı ve Chiapas devrimci oldu. Uyanan Meksika halkının, onbinlerce ösakkara düklüdü. Ama Meksika halkı diğer eyaletleri devrimci yapamadı. Burjuva diktatörlüğü bütün bölgelerde egemen durumundadır. Bu durumda devrimci Chiapas na yapabilir. Bir devrim odası olarak, devrimci genişletmek durumundadır. Ya devrimci Chiapas bütün Meksika'ya özgürlük getirecek ya da garibi Meksika Chiapas'ı ezecektir. Bugünkü durum uzun süre devam edemez EZLN'nin kendisine örnek aldığı Zapata EZLN'den daha ileri görüşlere sahipti. E. Zapata, Güneyli halkın toprak ve özgürlük sorunlarından yola çıktı, en somun-

da bütün Meksika'ya bu duruma getirmek göreviyle yitiz yitiz geldi. Devrimci Güney orduları başkentini üstüne yürümek zorunda kaldılar. Başka biçimde, hedeflerine ulaşamazlardı. EZLN içinde giriyi E. Zapata'nın yitiz yitiz geldiği sorunu: bütün Meksika'ya devrimcileştirilmek sorunuyla karşı karşıyadır. Zapata ve EZLN'in yitiz yitiz olduğu sorunlar başka koşul ve başka biçimlerde Kürt halkının da karşısına çıktı. Boran'ı kurtaran bir Kürt özgürlük hareketi, aynı zamanda bütün Kuzey Kürdistan'ı da kurtaracak durumundadır. Bu da yetmez, Kürdistan devriminin yaşanması için Kürt halkı devrimci Türkiye'ye doğru geliştirmek durumundadır. Kürdistan devrimi hiç bir biçimde kendi sınırları içinde kalmaz. O zaman farklı biçimde EZLN'nin bugün içinde bulunduğu tikanıklıkla karşılaşılmaz.

SONUÇ OLARAK

Kürt halkının bugüne kadar yaşadığı burjuva önderlikler ve burjuva hareketler, özgürlük ve kurtuluş getirmemiştir. Burjuva ve küçük burjuva önderlikler ve hareketler, koşullar kurtuluş için ne kadar uygun olursa olsun hiç bir koşulda özgürlük ve kurtuluş getirmeyecektir. İyân ve ayaklanmalarla dolu Kürdistan'ın yakın tarihi öncelikle bu gerçeği göstermiştir. Burjuva ve küçük burjuva hareketlerinin savunma geldikleri otonomi, federasyon gibi hedefler ise, Kürt ulusunun kendi geleceğini kendisinin belirlemesi ilkesinin çiğnenmesi anlamına gelecektir. Bağımsızlık, birleşik ve sosyalist bir Kürdistan hedefine geline... Bu hedef son derece devrimci ve yürekli bir hedefdir. Bu hedef, bu yürek ve bu devrimcilik ise Kürdistan proletaryasında vardır.

Kürdistan'da başlayan devrim yürüyüşü, bulunduğu yerde sonuçlanamaz, yürüyüş hedefine varana kadar devam etmelidir. Kürdistan devrimi, ezen ulusun halkını kapsayacak biçimde yani birleşik devrim yönünde ilerlemek zorundadır. Bu ise Kürt emekçilerinin aktif bir katılımıyla bir çizgi izlemesini ve yalnızca devrimci olmasını ön koşul haline getiriyor. Emperyalizmin bölgedeki çıkarları, ilhakçı devletlerin çıkarları ve saldırıları ile işgüçli konuları yani bütün tarihte ve nesnel koşullar Kürt halkını, halkların en devrimci olanlarından biri durumuna getiriyor. Kürdistan devrimi dünya tarihinde ve bölge tarihinde çok önemli bir yere sahip olacaktır. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluşu savaşta dünya ve bölge tarihinin değişiminde büyük bir rol oynayacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

DEVİRİMİN ÖNGÜNÜNDE

TEMEL GÖREVİMİZ VE

SAVAŞ BIÇİMİMİZ

NE OLMALIDIR?

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın büyük bir alt üst oluş sürecinin eşiğinde hatta içinde olduğu ve büyük devrim günleridir artık pek usakta olmadığı yavaş yavaş daha geniş bir kesim tarafından görülmeye ve kabul edilmeye başlanmıştır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimine şahiddir. Bu belirlenme, kapitalist toplumsal sistemini günün birinde devrimle yıkılacağı anlamında yapılmış değil. Gıncal pratik gelişmelerin saptanması anlamında yapılmıştır. Bütün gelişmeler, kapitalizmin bütün uzlaşmaz çelişkileri, sert sınıf savaşımı ve her gün bir yenisi patlak veren köklü bunalımların evrimi, bu evrimin erişmiş bulunduğu düzey büyük bir alt üst oluşun, büyük bir devrimin arifesinde olduğumuzu gösteriyor.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan emekçi halklarının ölemlerinin, ihtiyaçlarının ve hedeflerinin önündeki en büyük engel tekeleli kapitalist tiranizm biçimi ve onun resmi bir ifadesi olan devlet ve bütün bir politik sistemdir. Her iki ülkede yaşanan devrimci gelişmelerin ardında, her iki ülke halklarının yaşamsal gereksinimlerinin karşılanmaması engelleyen kurumlar bulunmaktadır. Bu kurumlar, kapitalist tiranizm biçimi ve bunun resmi ifadesi olan bütün politik sistemi içermektedir. Türkiye işçi ve emekçileri, insanca bir yaşamın, ahlak, sefalet ve yoksulluktan uzak, geleceğe güvenle bakılan bir yaşamın ölemleri içindedir. Muazzam bir servet birikiminin emekçi halklarda yarattığı korkunç sefalet ve yıkım, emekçi yığınlarda bunlardan kurtulma ölemlerini devrimci gelişmelere ve alt üst oluşlara yol açarak kadar güçlendirmiştir. Emekçi halklarda bu gereksinimlerin karşılanmaması duyulan ölemler, bunun günlük yaşama yansımaları bir devrimi hazırlayan ulaştırıcı kadar güçlenmiştir.

Öte yandan on yıllardır korkunç bir baskı, asimilasyon ve soykırım politikalarıyla yo-

kedilmeye, varlığı inkâr edilmeye çalışılan Kürt halkı, öğretilmeye olan müthiş ölemleriyle on yıllardır fasis bir süredir büyük bir savaş içindedir. Kürt halkının özgürlük ölemleri, kendi kaderini tayin hakkını elde etme isteğini ve ulusal sınıfsal kurtuluş hedefini artık hiçbir güç bastıramaz, pokedemez. Kürt halkı Özgürlik Hareketi ve savaşçıları sayesinde ayıya kalkması ve kendi özgürlüğünü elde etmesi bilincine bir kez varmıştır artık. Bundan sonra, Kürt halkı, kendi gerçek özgürlüğünü, kendi ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu elde edene kadar savaşa devam edecek, yan yolda durmayacaktır.

Her iki ülke halklarının bu yaşamsal gereksinimlerini her sortta bastırma girişimi, bu gereksinimlerin karşılanması için verilen mücadelelerin daha da alevlenmesinden başka sonuç veremeyecektir. Emekçi halkların bu yaşamsal ölemlerini, ihtiyaç ve hedeflerini bastırma girişimleri ne kadar güçlü ve vahşi olursa, bu girişimler halkların kendi yaşamsal ihtiyaçlarından, kendini o kadar güçlü ve derinden ortaya koymasına, kendilerini engelleyen kurumların parçalanmasıyla sonuçlanacak gelişmelere yol açar / açıyor. Bu nedenle, tekeleli burjuva sınıfını işçi emekçi ve Kürt halkına karşı bastırıldığı her devlet girişimi, bir takım geçici yenilgilere yol açsa da, sonunda kapitalist tekeleli sistemin ve onun resmi ifadesi olan politik sistemin sonunu hazırlamaktadır.

Faşist devlet, işçi ve emekçi yığınlarınun ahlak ve sefaletten kurtulmak için buluculukları her girişimi, Kürt halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluş yolundaki her hareketini, baskı, şiddet ve terörle bastırma yoluna gitmiştir. Tekeleli burjuvazi, emekçi halkların insanca yaşam koşulları yaratma ölemlerine bugüne kadar hep tavır, kan ve ateşle yanıt vermiştir. Bunun için kendi politik zor aygıtı olan devlet, devlet dedikimiz ordu, polis ve

bürokrasiyi sürekli güçlendirilmiş ve dünyanın sayılı birkaç zor aygıtından biri haline getirmiştir.

Tekeleli burjuvazi ve onun devleti, kendi sonunu hazırlayan bu iki yıkıcı sorunun yanısıra daha pek çok sorun ve çelişkiyle uğraşmak zorunda kalmıştır. TC devleti, her şeyden önce, bütün komşularıyla kavga belindedir. Tarihten gelen yayılmı ve ilhakçı özelliği, Kafkaslardan Yugoslavya'ya, Suriye'den Balkan ülkelerine kadar her yere burnunu sokmasına ve komşularıyla sorunlu bir devlet olmasına neden olmaktadır. Azerbaycan, Çeçenistan, Gürcistan, Ermenistan vb. ülkelerdeki karışıklık ve çatışmalarla TC devleti ve devletin gördüğündeki sivil faşistlerin perde arkasında yer aldığı bütün dünya biliyor. Balkanlardaki ırkçılıktan azınlığın bulunmadığı bölgelerde meydana gelen katliamlar ve çatışmaların tümünde TC'nin gizli servislerinin parmağın görmek mümkündür. Batı Trakya'daki azınlık çatışmalarında rol oynadığını TC, gizleme ihtiyacı dahil duyuyor. Üstelik, faşist devlet, bütün bu bölgelerdeki karışıklık ve çatışmaların arkasında yer alırken buralara burnunu sokmayı kendi tarihsel hakkı olarak görmek ve dünyaya da böyle kabul ettirmeye çalışmaktadır. Yugoslavya'nın parçalanmasında ve iç savaşı çıkmasında emperyalist devletlerin yanı sıra Türkiye'nin oynadığı rol bilinmektedir. Türkiye, Yugoslavya iç savaşının aktif bir rolü dahil idi. Azerbaycan ve Çeçenistan'da olduğu gibi...

Türkiye, Yunanistan'la öteden beri zaman zaman savaşa yol açacak kadar derinleşen çelişkiler yaşamaktadır. Eğin sorunun yanısıra, Batı Trakya'da yaşayan Müslüman azınlık arasında sürekli katliamlar yapması, Kıbrıs'ta ise ılgacı bir güç olarak bulunması ve tahrik edici politikalar izlemesi Türkiye-Yunanistan ilişkilerinin sürekli gergin kalmasını yolaştırıyor. Türk burjuvazisi, Yunanistan ile olan gerginliği sovenizmi kışkırtmada kullansa da, Yunanistan'la olan çelişki iç bunalımın daha da derinleşmesine yolaştırıyor. Kıbrıs'taki ılgacı konumunu ve faşistleri Kıbrıs'a götürüp deneyit içlettiğince, TC'nin seldirgen yüzünü göstermesi açısından önemlidir. Kıbrıs'taki son gelişmeler, TC'nin seldirgen ve faşist karakterinin tüm dünyaya göstermiştir. Öyle ki, korumak üzere girişimini iddia ettiği Türk toplumu da, ılgacı komünistdeki Türk ordusundan ve araya yerleştirilen faşistlerden büyük bir eshatimlik duymaktadır. Kıbrıs adasında iki halkın bir arada barış içinde yaşamassının önündeki en büyük engellerden birinin TC ve onun iç-

gelen ordusu olduğu, başka Kıbrıs'taki Türk nüfusu olmak üzere bütün dünya tarafından biliniyor. Oradaki huzursuzluğun, gergin ortamın başlıca kaynağı TC devletidir.

Batı konşularından Güneye doğru inçildiğinde, aynı gergin ilişki ve çelişkiler ağının çok daha sert biçimleriyle bu sefer Suriye ve Irak'ta yaşandığını görüyoruz. Türkiye'nin Suriye'ye karşı namî bir saldırgan politika içinde olduğu biliniyor. Bilinmeyen ya da pek az bilinen, başka yolda oluştuğundan daha az gizli çarpan şey, Suriye'de yaşanan Türkmenler ve faşist "Müslüman Kardeşler" örgütü üzerinden Türkiye'nin yaptığı kışkırtıcılık ve sabotaj eylemleridir. Türkiye, Suriye'nin belli bölgelerinde yaşanan Türkmen nüfus ile faşist "Müslüman Kardeşler" örgütüne dayanarak gizli saldırılar aracılığıyla Suriye'de bir dizi sabotaj eylemleri gerçekleştirmiştir. 1966'da, aralarında birkaç Türkmen de bulunduğu ve sekiz kişinin idamıyla sonuçlanan sabotajlar dizisi, TC'nin seçtiği çarpanıcı gizli faaliyetinin en çarpıcı örneği oldu. Suriye üzerinde baskı uygulamak için su sorununu kullanarak, Hotay'a ihlak vb. sorunlar Türkiye-Suriye çelişkilerinin bir başka yönünü oluşturmaktadır.

Türkiye, benzer gergin ilişki ve çelişkileri İran ve Irak'ta da yaşamaktadır. Irak'ta yaşanan Türkmenler üzerinde Muced ve Kerükük üzerinde Türkiye'nin hak iddia ettiği ve bu iki petrol bölgesini kendi topraklarına katmak istediği öteden beri biliniyor. Türkiye, 1991'de bu niyet ve amacını zamsının Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ağzından en üst ve resmî düzeyde ifade etmiştir. Kürt

balkanın özgürlük savaşına yenilgiye uğratılmak amacıyla yarıya seçilen bu niyet ve hedef, Türkiye'nin Güney Kürdistan'a sürekli askeri müdahalelerde bulunmasını nedeni oluyor.

Ama dört bir yana el atar, her tarafa burun sokan, her taşın, her karışıklığın altından çıkan bir devletin, emperyalist devletler arasındaki çıkar çatışmalarından çelişkilerden ve politikalandan etkilenmemesi düşünülemez. Hele de bu devlet Türkiye gibi emperyalizme ruhi, diplomatik, askeri, ekonomik vb. yölerden tümüyle bağımlı olan bir devlet olunca... Türkiye, Yugoslavya'dan Kafkaslara, Balkanlardan Güney Kürdistan'a kadar çok geniş alana yayılan ilgisini, tarihi özelliklerinden gelen yayılmacı politikasını yaşama geçirirken, bütün bu alanlarda at oynatan ve egemenlik peşinde koşan emperyalist devletlerin çıkar ve çatışmalarından kaçınılmaz biçimde etkilenmekte, bir problemden bir probleme, bir gerçikten bir gerçikliğe yuvarlanıp durmaktadır. Birkaç ay önce Suriye'yle çatışmanın eşliğine gelen Türkiye, bu gerginlik havası dağılımından önce Ege'de sonra Kıbrıs'ta silahlı çatışma düzeyine gelmiş; Kıbrıs'taki gerçiklikten daha bağımlı olmadan, Güney Kürdistan'daki çatışmalara yüzünü çevirmek zorunda kalmıştır.

Sadece içeride değil, komşu ülkelerde ilişkilerinde de devletin tutarlı bir eylem çizgisi, kalıcı bir politika izlemesini beklemek gerekir. Çünkü, her gün beraberinde önceden görülemeyen, kestirilemeyen, başka zamanlar

da sıradan olay sayılabilecek gelişmeler şimşik, bükülmeli derinden sarsan, tekelci sermayenin farklı grupları arasında çelişki ve çatışmaları derinleştiren birer sorun olup çıkıyor.

Bütün bu çelişkiler yumağı tarafından sarp sarmalanmış burjuva sınıf egemenliği ancak silahlının gücüyle ayakta durabilir hale gelmiştir. Tekelci sermaye, kendi sınıf egemenliğini sadece silahlı güçlerine dayanarak sürdürülebilmektedir. 1991'de işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkına karşı "Topyekûn Savaş" adı altında ilan ettiği iç savaş, kapitalist meta üretiminin temellerinden sarsılması ve sistemin bunalımına derinleşmesine paralel olarak giderek şiddetlenmiştir. Öte yandan, burjuvazinin başlatmış olduğu iç savaş başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, örgütlü devrimci güçlerin devrimci iç savaşıyla karşılanmıştır. Yüzyıllarca süren katliam politikası, baskı ve terör, emekçi yığınlarına ve Kürt halkını sömürmeye yetmemiştir. Aksine, devrim güçleri, her katliam ve terör dalgasından sonra, yeni biçim ve araçlarla ama kesinlikle daha ileri bir düzeyde mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Elbette, ne burjuva iç savaşın ve ne de devrimci iç savaşın seyriinde kusintisiz yükselen bir çizgi söz konusu olmuştur, olamazdı da. Böyle bir beklenti sınıf mücadelesinin katmanlı diyalektik gelişiminden bir şey anlamayanların işi olabilir.

Aksine proletaryaya, emekçi halk ve nüfus-sümsal kurtuluş için amansız bir savaşa tutuşan Kürt halkı, her kıyamı bağandıktan sonra sanki sırf düşmana topraklarına fırsat ver-

TC çıkar gördüğü her bölgeye uzanıyor, buna Güney Kürdistan da dahil.

mek istemesine eylemine ara vermiş, aynı şekilde her kırsal yenilgiye sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar işine gücüne dönmüş, ta ki, yeni bir kavga horum çabucaya ya da yeni bir muharebenin işaretleri çakancaya kadar meydanlarda görünmemişler. Ama, esasında iki eylem arasında, birinci eylemin sonu ile ikinci eylemin başlangıcı arasında verilen kısıt maddesi her iki taraf da sevilmiş güçlerini gördükten geçilmiş ve yeni ve daha büyük bir çarpışma için güç biriktirmişler. Ve bu yüzden her iki düşman kamp arasındaki her yeni çarpışma bir öncekinden daha sert, daha uzamasız ve daha yıkıcı olmuştur. Kasıtlıya uğrar görünse de iç savaşın birkaç yıldır yükselen, şiddetlenen ve yayılan bir çizgi izlenimini nedeni budur. Arada sırada patlak veren büyük çarpışmalar ve iki büyük çarpışma arasında meydana gelen bir dizi kaçak çarpışma; 1991 yılından bugüne olayların kronolojisinin ortaya koyduğu gerçek budur. Her büyük çarpışmadan sonra meydana gelen bir dizi küçük çarpışma, bir sonraki muharebenin daha sert, yaygın ve yıkıcı olmasına yol açıyor.

Kısacası, Türkiye tekelci kapitalizminin toplumsal ve politik gelişmeleri derinleşmiş, birikmiş, üstüste yığılmış ve tüm bunların sonucu olarak gelişmelerin gözetim ancak sınırlarını eleştirisiyle mümkün olur hale gelmiştir. Öyleyse, bir devrim için son derece elverişli olan bu nesnel koşullarda, bir komünist partinin üne alınması gereken görevler ne olmalıdır? Soruyu başka türlü sorarsak, tarihsel görev burjuva toplumun yıkıp sınıfları ve sınıf egemenliğini ortadan kaldırmak olan komünist parti, içinde bulunduğumuz devrimci koşullarda ne yapmalı ve savaşın nasıl sürdürmelidir?

İŞÇİ SINIFI VE EMRKCİYİCİLERİNİN BAĞLARI GÜÇLENDİRMEYİTİZ

Tekelci sermayenin sınıf egemenliğini ve kapitalist devlet biçimini temellerinden sarsan iki temel sorundan biri Kürt halkının ulusal-ulusal kurtuluş savaşı; diğeri ise, kapitalist üretimin birleşimin yol açtığı bütün toplumsal yıkım, sefalet boyutlarındaki yoksulluk, çürüme, yozlaşma ve asfalaşmasıdır. İçiş geçiş ve birbirini besleyen derinleşen ve büyüyen bu iki temel sorun, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki bütün devrimci gelişmelerin, devrimci süreçlerin ana kaynaklarıdır. Her ikisi de bir dizi devrime yol açmadan çözülemeyecek sorunlardır. Zira, burjuva toplumun temelinde ilişkin sorunlardır bunlar. Kürt halkının özgürlük için sava-

şı ve Türkiye halklarının yıkım ve sefaletten kurtuluş üslamı içinde harekete geçmiş olması bu iki sorunun çözülmek üzere kendini toplum güdülerine aktırmasının ve artık özünü mümkün kılacak kadar olgunlaştığının ifadesidir.

Buna karşılık bu iki temel sorunun yıkıcı etkisi sonucu, egemenliğini silahların gücüyle ayakta tutmaya çalışan tekelci burjuvazi ve onun faşist devleti, izlemek zorunda kaldığı politikaların doğan gereği toplumun kim ve ötek tahminleri ekmekte, hata istüne hata yapmaktadır. Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik zor aygıtı olan devleti hata yapmaya zorlayan olgu, bireylerin ihtirsa, yeteneksizliği, yetersizliği vb. kişisel kusurları değil, Kapitalist meta üretiminin doğasını korumak ve TC'nin kuruluğunun temel taşlarından olan zor dayalı ilhakçı yapıyı ve sınırları mubafaza etmek zorunluluğu egemen sınıf, iradesinden bağımsız olarak hata istüne hata yapmaya, bir ölümlü kalım savaşına doğru sürüklenmeye zorlanmaktadır. Demek ki, sınıfların ve bireylerin iradesinden bağımsız bir durum oluşmuştur ve bu durum kendi doğal sonucuyla varacaktır. Bu doğal sonuç, büyük bir altüst oluşturm; büyük bir devrimdir.

Bu doğal sonuç, bu büyük devrimi hazırlayan olguların hakkında Kürt halkının özgürlük savaşı gelmektedir. Kürt halkı, yıllarca boyu süren ezilmişliğe ve esarete son vermek için on yılı aşkın bir süredir büyük bir savaş vermektedir. Özgürlük hareketinin gerilla savaşıyla bağlantılı bu büyük mücadele büyük hedefler denerek bugün bütün bir halki içine çekecek düzeye ulaşmıştır. Özgürlük savaşı, artık bundan oniki yıl önceki gibi bir avuç gerillanın savaşı olmaktan çıkmış, milyonların savaşına dönüşmüştür. Özgürlük için binlerce evladını veren ve çok büyük acılara katlanan Kürt halkı ulusal-ulusal kurtuluşundan başka bir şeye razı olmaz. Buna acı ve bedellere katlanan Kürt halkının, gerçek kurtuluş hedefine ulaşmadan Kültürel bir takım önlemlerle yetineceğini ve mücadelesini yarıyolda bırakacağını düşünmek, Kürt halkına ve onun büyük mücadelesini anlamamak demektir. Hayır, Kürt halkı bunca özeriyi ne radyo TV hakkı için ne de ana dilde eğitim vb. konular için göstermiş değildir. Dahası, bu gereği egemen sınıf olarak tekelci sermayede görmektedir. Bu yüzden, radyo-TV hakkının, ana dilde eğitimin olanağının verilmesiyle Kürt halkının özgürlük mücadelesinin sona erebileceğini düşünmek sosyal reformist ve oportünist aptalların işi olabilir. Sosyal reformistler ve oportünistler kendilerini dünyanın akıllısı sanan bu aptallar Kürt halkının konularına yetinebileceğini ve özgürlüğünden vazgeçebileceğini düşünürler faşist devletin tepesindeki güçler Kürt halkının hedefinin ne olduğunu bilincindedir. Onlar, yani Genel Kurulundan MİT'ine; Cumhurbaşkanlığı'ndan Başbakan'ına kadar egemen sınıfın bütün karar mekanizması ulusalın inkarına oturulmuş; halkların özgürlüğüne birarada tutulduğu devlet yapısından verilecek ödüllere domino taşları gibi sınırları ve devlet yapısından parçalanmazına kadar uzanacağına bilincindedir. TC devletinin tarihsel ve ulusal özellikleri ulusal sorunda hiçbir esnemeyle izin vermemekte, ufak bir esneme devletin parçalanmasıyla sonuçlanmaktadır. TC devletinin, Kürt halkının özgürlük savaşı karşısında kaskatı kesilmemesinin, taviz vermez bir politika izlemesinin nedeni budur. Çünkü TC'nin temel "zorla birlik" üzerine oturtulmuştur. Ve bu temel taşlarından birisinin kopmasıyla kendileri açısından bir felaket anlamına geleceğini biliyorlar.

Bunca acı ve bedellere katlanan Kürt Halkının, gerçek kurtuluş hedefine ulaşmadan kültürel bir takım önlemlerle yetineceğini ve mücadelesini yarıyolda bırakacağını düşünmek, Kürt Halkını ve onun büyük mücadelesini anlamamak demektir.

Hayır, Kürt Halkı bunca özeriyi ne radyo TV hakkı için ne de ana dilde eğitim vb. konular için göstermiş değildir.

Sosyal-reformistler ve oportünistler, devletin bu kaskatı, katliamat politikası karşısında çuşkunluktan akıllarını yitirendürsünler, tekelci sermayenin Kürdistan sorunundaki politikasına yön veren TC'nin işte bu tarihsel ve ulusal özellikleridir.

Devlet, Kürt halkının özgürlük savaşına kan ve barutla yanıt verirken her ilhacı ve ıggaleci devletin düşeceği hatalara da kaçınılmaz biçimde düşmüştür. TC'nin ilk büyük hatası Kürt halkının, Kürt köylüsünün toprakları elinden almak olmuştur. Gerilla mo-

delesini bastırarak, gerillayı halkla karşı karşıya getirmek ve böylece onu halkın desteğinden yoksun bırakmak için başvurulan bu politika, bütün ilhakçı ve işgalci orduların başvurduğu bir yöntemdir. ABD'de Vietnam'da gerilla mücadelesine karşı bu yola başvurmuşlardır. Ancak, bütün bu deneylerin tarihi biraktığı ortak bir ders vardır: "Diriyama hiçbir yerinde köylünün toprağı ezmesini çekmeden elinden alınmaz".

Kürt halkının, Kürt köylüsünün toprağını elinden almaya çalışsan, onu suçlayan, hakarete uğratan TC, halkın gerillaya yoğun desteği ve onu kurtuluş umuda olarak görmesiyle cezalandırılmıştır. 1964'ün bir ayı boyunca gerillanın, birkaç yıl sonra Kürt halkı ve yoksul köylünün ezici çoğunluğunun kurtuluş umudunu oluşturan, Gerilla hareketi ve özgürlük mücadelesi geliştikçe TC, kaçınılmaz biçimde, ilicini büyük hataya sürüklenecektir. "Balığı öldürmek için denizi kurutmak" adı verilen bu taktik gereği TC, gerillayı yalnızlaştırıp lojistik destekten yoksun olarak düzenli ordu birlikleriyle yabın halde karşı karşıya bırakmak için, Kürdistan köylüsünü, kıyından, toprağından, mezarından, küçük tarlasından, beslediği küçük hayvan sürüsünden ayırıp onu şehitlere sürdü. ABD, benzer taktiği Güney Vietnam'da "Güney Vietnam köylüsünü kulübesinden, stallarından mezarından, küçük hostanelerden, bahk beslediği havuzundan ayırıp bir zamanda gibi stratejik köylerin dikenli telleri arasına tıkamak" istedi. Aynı, Güney Vietnam'da olduğu gibi, Kürdistan'da da, bu yolla, cektiden savayı olmayan her köylü bile üstüne yüklenilen yeni umurlar etkisiyle savaşçı oluyor. Artık yalnızca balığı yandıran olumsuzla kalmayıp kendi de ilk fırsatta balık oluyor.

Bütün bunlar, gerilla görünümüne sürekli büyümesini, Kürt halkının devletten sürekli kopuşmasını beraberinde getirmiştir. Çünkü, devletin halk üzerindeki baskı, zulüm ve katliam politikası, Kürt halkının gerillaya desteğini artırırken, Kürt halkının gerillaya desteği, devletin her Kürt insanına düşman gözle bakmasına, kuşkuyla yaklaşmasına yol açmıştır. Böylece bu ölü, TC açısından tam bir kası döngü olmuştur.

Bu somut olaylar, devletin önümüzdeki süreçte Kürt halkı üzerine daha çok şiddet ve terörle güdeceğini ifade ediyor. Kürdistan'daki süreç çok sert ve kanlı çarpışmalara sahne olacak. Savaşın erişmiş bulunduğu bu aşamadan sonra ne Kürt halkı TC karşısında silah bırakabilir ve ne de TC, büyük bir silahlı gücün yanı başında daha uzun bir süre kalmasına tahammül edebilir. Tarihten

öğünümü koyduğu bütün dersler, Kürt halkının TC karşısında silah bırakmadan onun dönümü anlamına geleceğini öğretmiştir. Onu yandıran TC, kendisine ömrünün son demlelerini yaşadığını hissettiğinden dev bir gürültü gürültü yanbağından varlığını sürdürmeceğine izin veremez. Bu nesnel durumu, önümüzdeki sürecin sert ve kanlı çarpışmalara sahne olacağına açıkça gösteriyor.

Fakat, TC'nin Kürt halkına karşı bir imha savaşına girişmeyi göze alması, ancak cepbe gerisini sağlama anlamıyla mümkündür. Başka bir deyişle TC, Kürt halkına karşı kanlı bir çarpışmaya girmeden önce Türkiye işçi ve emekçi halklarını susturmayı isteyecektir. Türkiye tekelci kapitalizminin içinde bulunduğu buralam, egemen sınıfa bu işte işli ekonomik güçte dayanarak, halkların yavaşlarında gerçek iyileştirmeler yaparak yerine getirmesinin önünde engeldir. Öyleyse, tekelci sermayenin önünde tek bir yol kalıyor. Türk ve Kürt emekçi halklarına eş zamanlı yönelmek, aynı zamanda diliminde her iki ülke emekçi halklarının baskı ve terörle, alay ve baskıyla sindirilmek... Bu durum önümüzdeki sürecin her iki ülkede de sert kanlı geçeceğini anlatmakla kalıyor, aynı zamanda her iki ülkede devrimci gelişmeler için çok uygun bir zemini oluşturmasını da anlatıyor. Her iki cephe de aynı zamanda diliminde savaşarak duruma kalmış devlet açısından son derece olumsuz koşullar yaratırken, devrim cephesi için o derece olumlu koşullar yaratmaktadır.

Öyleyse, komünist parti ve devrimci örgütler, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hazırlıklarını bu gerçeğe göre yapmalıdır. Yitirilecek açık siyasal eylemlere bizzat faşist devletin terörü tarafından sürüklediği devrimci dönemlerde komünist parti, yığınlarla olan bağlarını güçlendirme faaliyetini on kat yitirir anlamalıdır. Her an patlak verebilecek yerel ayaklanmalara, kitle çarpışmalarına müdahale etmek, eylemleri içinde, eylem halindeki kitlelere önderlik etmek, daha önceden onlarla kurmuş olduğumuz ilişkilere bağlı olacaktır. Geçmiş deneyimlerimizden, örneğin Pazarbaşı Fabrikasının işçilerinden de biliyoruz ki, hazin sıradan bir kitle ilişkisi dahi bize önemli çatışmalara, işçilere, eylemlere müdahale yolunu açmaktadır. Bu olumlu örneğin yansısı, olumsuz örnekler de yaşadık. Örneğin, çok önemli kitle eylemlerine müdahale etmede sıradan bir ilişki yığınların sıkıntısını dahi yaşadık ve bu ilişki yokluğunda dolayı politikalarımız, taktiklerimiz açısından son derece önemli olan müdahaleleri gerçekleştiremedik. Le-

Kürdistan'daki süreç çok sert ve kanlı çarpışmalara sahne olacak.

Savaşın erişmiş bulunduğu bu aşamadan sonra ne Kürt Halkı TC karşısında silah bırakabilir ve ne de TC büyük bir silahlı gücün yanı başında daha uzun bir süre kalmasına tahammül edebilir.

Tarihin önümüze koyduğu bütün dersler, Kürt Halkının TC karşısında silah bırakmasının onun ölümü anlamına geleceğini öğretmiştir.

nin, devrim günlerinde, partinin kitle ile bağlarının önemini şu sözlerle vurguluyor:

"Bazı bir durumda doğru değerlendirilmezse, taktik sloganlarımızın doğru olarak saparız ve öte yandan da, işçi yığınlarının gerçek savaşını gücünün bu sloganları desteklemesine bağlıdır. Partimizin bütün örgütlerinin ve gruplarının, tüm dilimden günlük çalışmalarını, propaganda, eğitim ve örgütlenme çalışmalarını, yığınlarla bağların sağlamlaştırılmasına ve geliştirilmesine yönelmiştir. (ah) Bu çalışma her zaman gerektirir ama devrim saati gelip çattı mı, her zamanından daha az yeterli sayılmalıdır. Böyle bir noktada işçi sınıfı açık devrimci eylem için iş gücüne bir dürtü duyar ve bir de bu eylemin amaçlarını doğru olarak sapmamayı öğrenmeli ve daha sonra bu amaçları önündeki engelleri yığıp geçirmeli ve anlaşılabilir külmelidir." (Lenin, İki Taktik, S:9)

Emekçi yığınlarla bağlar ve özellikle devrim saati gelip çatığında bu bağların önemi üzerine Lenin'in sözleri yorum gerektirmeye yacak kadar açıktır. Va his, şimdi tam da böyle bir dönemden, devrim saatinin yaklaştığı bir dönemden, koşulların son derece devrimci olduğu, yığınların açık devrimci eylem için içgüdüsel bir dürtü duydukları bir dönemden geçiyoruz. Üç büyük olay emekçi yığınların ruh hali ve bilimsel konusunda yeterli fikir vermiştir. Bu üç olay şunlardır: 1995 Glazi ayaklanması, 1996 Ekim işçilerin Ankara üzerine yürüyüşü ve 1996 1 Mayıs işçi ve halkların devrimci parti, Lenin'in uyarılarının uygun bir faaliyet yürütürerek, emekçi yığınlarla ve özellikle de fabrika işçileriyle bağ-

Kürt Halkı ezilmişliğe ve esarete karşı on yıllardır mücadelesini sürdürüyor.

katt güçlendirmeye özel bir önem vermeli-
dir. Leninist işçiler, fabrika ve büyük işle-
rinden uzak bir ilişkiyi değerlendirmeli, en
ufak bir çevre ilişkisini değerlendirerek da-
ba geniş ilişkilere ulaşmalı; ilişki kurdukları
işçilerle bağları güçlendirmek için bitmez tit-
kenmez bir çaba haremaliçdir. Büyük bir
fabrikada kurulabilen bir çevre ilişkisinin bile
günü geldiğinde o fabrikada patlak vere-
cek büyük eylemlere müdahalenin olanağına
bize vereceğini sklmamızın çıkarmamalıyız.
İşçilerle bağ kurmak, onlarla işyerinde, fab-
rikada görüşmek ve onlara yardım vermek-
ten, onlarla ilgili konularla tartışmaktan
ibaret olmamalı. Leninist bir işçi, işçilerle
bağların öneminin bilincindeyse, ilişki kur-
duğu işçinin tüm yaşamına -hüna alle yaşa-
ma da dahil- nüfuz etmeyi, onu tümüyle kav-
gama içine çekmeyi bilmelidir. Bu konuda
yetatli birlik ve dayanışma sahibiz. Önemli
olar, leninistlerin ortaya çıkışının ilk dönem-
lerinde sahip olunan heyecanı, şevki ve coş-
kuyu sürdürmektir. O ilk heyecan ve coşkuyla,
enerjiyle çalışıldığında pek çok fabrikayla,
işyeriyle, atölyeyle ilişki kuracağından
kuşku duyulmamalıdır. Sayıları milyonlarla
ifade edilen sendikah sendikası işçilerin
varlığı koşullarında gündelik ilişkilerimizle,
bağlarımızın sınırlılığını ne şevkimizi kır-
masınca ne de coşkunumu söndürmesine izin
vermemeliyiz. Önemli olan taktik sloganları-
mızın doğruluğu ve siyasal durumu doğru de-
ğerlendirme menimizdir. Bu iki olgudan emin ol-
duktan ve işçi sınıfının en bilinçli kesimince
destekledikten sonra bugünkü durumun

geçici olduğunu ve herşeyin bizim enerji ve
çabamıza bağlı olduğunu akıldan çıkarmamalıyız.
Bugün geçicidir, önemli olan gelecektir. Kalıcı olsa, biz bugün den yetme ta-
şınacak olan oğu, taktik sloganlarımızın doğ-
ruluğu ve siyasal durumu doğru değerlendiri-
mamızdır. Basit bir meselemiş gibi görü-
nen işçi yığınlarıyla bağlarımız hakkındaki
kötümserlik esasında proletaryanın devrim-
deki rolünü karartacak kadar olumsuzlaşa
yolaşabilir.

Unutulmaması gerekir ki, yığınlarla
alan bağlarımız konusundaki yaygın kötüm-
serlik, çoğu kez, proletaryanın devrimdeki
rolü açısından, burjuva düşünceler için bir
paravan görevi görür.' (Lenin, sgs, S.9)

Sosyal reformistlerin ve oportünistlerin,
devrimci hareketin yığınlarla bağları tahtın-
da neden sürekli kötümserlik yaymaya çalış-
tığ, Lenin'in bu sözleriyle birlikte daha iyi
anlaşıyor. Teoride sağlam, ilkelere tutarlı,
politikada güçlü bir leninist, an olumsuz
koşullarda dahi yeniden bağlama güncü
kendinde bulabilmektedir. Çünkü, yolu devrimci
teoriyle aydınlanmış bir leninist, onu duru-
mu ne olursa olsun bunun geçici olduğunu,
kalıcı olan devrimci politikalar olduğunu,
bu politikaların yığınlarla buluşturma ve böy-
lence maddi bir gücü denetlettiğince çabasının
mutlaka yankı bulacağını bilir; Bu bilinç ona
sonsuz bir enerjiyle çalışma gücü verir.

Yığınlarla bağlarımızın güçlendirilmesi
çabasının fabrika davalarını arasına sıkıştır-
mayız. Aksine, Leninistler, toplumun emek
çi yığınlarının tümü arasına dalmış, onların

yaşamına nüfuz etmeli, güçlüğü, ideolojik
politik etkisi altına almalı ve kendi siyasal
ve askeri ordusunun safına katmalıdır.
Emekçi sınıflarına büyük küçük işyerleri-
ne, köylere, okullara vb. devrimci eylemin
patlak verme ihtimalinin olduğu her yere git-
meli; oradaki devrimin kitle gücüyle sıkı bağ-
lar kurmak için bitmez tükenmez enerjiyle
faaliyet yürütmelidir. Büyük devrim günleri-
nin öngünündeys ve Obe'ün dediği gibi:

*"Koşullar nedeniyle gerçekleştirilen, kök-
lü ve hızlı devrimler olan devrimler, insanın
kemen hiçbir zaman, bilfişil olarak bütün ay-
rıntılarıyla önceden hesaplanıp öngörülmesi-
niç değillerdir ya da olamazlar; devrimler
toplumsal hak davaları için mücadelelerinde
insanların birden bire meydana çıkan tutkula-
rının eseridir."*

Öyleyse, "toplumsal hak davaları için mü-
cadelelerinde" tutkularını birden bire orta-
ya koyabilecek insanlarla, emekçi kitle yığın-
larıyla bağlarımızı gündüden güçlendirmeli-
yiz. Yarın patlak verecek büyük olaylarda ön-
cü ve belirleyici olmak, bugünden bu bağları
ne derece kurduğumuz ve sağlamıştığımızı
bağlı olacaktır.

SAVAŞI NASIL SÜRDÜRMEYİZ?

Elbette, işçi sınıfı ve emekçi halkla bağla-
rımız, devrimci koşullarla devrimci bir sa-
vaş yürüttüğümüz sürece gerekli ve yararlı
olabilecek, bu bağları devrimci koşullarda
ancak böyle bir savaş içinde koruyup geliştire-
bileceğiz. Önceden kurulu bağlarımız ne
olursa olsun, yığınların devrimci eyleme iç-
güdüsel bir dürtü duyduğu koşullarda eğer
devrimci bir savaş yürütmiyorsak ne yığınla-
ra öncülük yapmamız ne de kurulu bağları
koruyup güçlendirmemiz söz konusu olabi-
lir. İşra bu noktada, taktik sloganlarımızın
doğruluğu, siyasal durumu doğru değerlen-
dirmemiz ve bu değerlendirmeye uygun bir
mücadele biçimi yürütmemiz temel önem ka-
zanır. Yığınların toplumsal hak davaları için
devrimci eyleme içgüdüsel bir dürtü duydukları;
kendü yaşamal sorunlarını ancak kuv-
vet yoluyla çözebileceklerini yaşamın içinde
öğrendikleri ve dolayısıyla, seçtiği silahların
yerini silahların elverişine bıraktığı koşul-
larda devrimci bir parti, adına layık olmak is-
tiyorsa, devrimci bir savaş yürütmek zorun-
dadır.

Derğimizin önceki sayılarında, bu sava-
şın gerilla savaşı olması gerektiği, gerilla sa-
vaşının askeri teknik ve savaş sanatının geli-
şimine bağlı olarak barikat savaşı taktikleri-
nin yerini nasıl aldığını, sınıf savaşının bu
iki biçiminin birbirleriyle ilişkisinin nasıl kur-

labileceği teoride yeterince dürdük. Burada, gerilla savaşının deşinmemiş olduğumuz bazı pratik yönlerini ele alacağız.

Markelzn, bazı adayların aksine, gerilla savaşını başlı başına olacak bir mücadele biçimi olarak ele almaz. Onun, kitle ayaklanmasıyla ilişkilendirerek ele alıp örgütler, Bizim ele aldığımız da bu çerçevededir. Demek ki, gerilla savaşı silahlı halk ayaklanmasını destekleyecek şekilde ve bu ayaklanmanın hazırlanmasını hızlandıracak bir tarzda ele alınmalıdır. Bu savaşın biçimine bu tarzda yaklaşmışızda, silahlı halk ayaklanmasının öndeki engellerin ortadan kaldırılmasını gerilla savaşının ilk amaçlarından biri olduğu görülür. Çelişkiler yumağı içinde bir bunalımdan bir bunalıma sürüklenip duran tekelci burjuvazi, sınıf egemenliğini ancak çiptek sarsa boğuyarak sürdürülebilmektedir. Asker ve polis terörüyle kitle mücadelesinin önüne geçmeye, devrimci örgütleri dağıtmaya, işçi sınıfının ve emekçi halkın öndü kadrolarını imha etmeye çalışmaktadır. Öyleyse, kitle mücadelesinin ve örgütlenmenin öndeki bu engelin kaldırılması, gerilla savaşının birincil hedefi olmalıdır.

Bu anlamda işkente merkezlerine, işkencelere, katiller sürütüne yönelmek, karşı devrimci terörün bu merkez ve kadrolarının büyük bir rahatlık içinde çalışmalarına izin vermemek, karşı devrimci terörü felç etmek açısından önemlidir. İşkenceciler, ne evlerinde ne de merkezlerinde rahat uyumamalı, rahat yüzü görmemelidir. Onlar, günlük yaşamalarında devrimci terörü enacelerinde hissettikçe tedirgin olacak, rahat çalışamayacaklardır. Bu ise, propaganda, ajitasyon örgütlenme faaliyetlerimiz, yığınları aydınlatma ve örgütleme çalışmalarımızda büyük kolaylık demektir.

Faşist devlet, aydınların deneyimli sayesinde, fabrika, işyeri, okul, krey ve mahalle gibi birimlerde devrimci faaliyete örgütlenme çalışmasını, propaganda ve ajitasyon yapmasını önlemek için kontrolü elde tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bu nedenle, emekçi yığınların bulunduğu çalışma ve yerleşim birimlerinde denetimi elde tutmak için binlerce polisi, muhbir, ajan ve işbirlikçiyi görevlendirir. Bunların görevlerini yerine getirmesi için hiç bir maddi ve teknik harekatsız kaçınmaz. Tüfyonkares ilığı hiç düşünmeden burulara aktarır. Çünkü biliyor, sınıfın düzenini korumak ve sınıf egemenliğini sürdürmek için tehlikenin geleceği bu yerleri denetim altında tutmak son derece önemlidir.

Buna karşılık, devletin sarsa dayalı bütün

ölemleri boş çıkartılmaz değildir. Örgütlenmiş, kendisiyle sıkı bağlar kurulmuş bir emekçi halk ve gençlik ile devletin bütün bu ölemleri boş çıkartılabılır ve çıkartılmadık da. Devletin, özünü ettiğimiz yerlerdeki uzantıları olan muhbir, ajan, işbirlikçi, sivil-resmî polis vb. unsurlara yönelmek, bunları etkisiz hale getirmek günümüz koşullarında devrimci faaliyetin birincil hedefleri arasında olmalıdır. Çünkü, devletin okul, fabrika, semt, mahalle vb. yerlerdeki bu uzantıları etkisiz hale getirilmeden ne sürekli bir propaganda, ajitasyon faaliyeti yürütülebilir ve ne de kaba bir örgütlenme yaratılabılır. Bu unsurları etkisiz hale getirmeye devrimci bir parti, her şeyden önce milis örgütlenmesine dayanmalıdır. En fazla ücretbeşer kişilik ekiplerden oluşması gereken milisler, çalışma ve emekçi yığınların yerleşim birimlerinde partinin dayanacağı silahlı halk birimleridir. Üzerinde ayrıca durulması gereken milis örgütlenmesi için şimdiden söylenmesi gereken şudur; Devlet için "yüzü görülmeyen düşman" anlamına gelen bu örgütlenmeye dayanarak devrimci parti, özellikle mahallelerde düşman felç edecek bir faaliyet yürütülebilir. Milis eylemlerinde düşmana atılacak "küçük tokat" lar onu felç edebilir, sınırlarını bozabilir ve görev yapamaz hale getirebilir.

Dişyesi mücadele biçiminde kadın ve çocuk zekâsından mutlaka yararlanılmalıdır. Milis eylemleriyle düşmanı felç etmede kadın ve çocuk zekâsının yeri güldüğünde çok önemli bir rol oynadığı bütün devrim tarihlerinde ortaya çıkmıştır. Özellikle emekçi semtlerinde düşman faaliyetini felç etmek işiyorsak çocuk ve kadın zekâsının yararına yağlı-kadın ve çocuklardan yararlanmayı, eylemin planlanmasında düşman hakkında bilgi toplamaya kadar geniş bir faaliyet alanında onların enerjilerini harekete geçirmeyi bilmeliyiz. Elbette, özellikle emekçi semtlerinde faaliyet ve örgütlenmemizin kalıcılığı için, bize yardım edenlere karşı zarar verebilecek her türlü davranış ve hatadan özenle kaçınmalıyız. Bize yardım eden emekçilere güven vermek, onlara bize yardım ettiklerinden dolayı zarar gelmeyeceğini sadece sözle değil, pratik içinde göstermek, emekçilerin partiye sonsuz bir güven duymalarını sağlayacaktır. Bu güveni sağlamamızın bir yolu onlara zarar verecek her türlü davranıştan kaçınmak ise, bir diğer yolu da başarılı eylemler düzenlemektir. Bu anlamda, özellikle bağlanıp aşınmalarında milisler, bağarıdan önce olduklarında düşmana saldırılar düzenlemelidir. Che'nin dediği gibi;

"Düşmana her yerde saldırarak ona sıkı-

Özellikle emekçi semtlerinde faaliyet ve örgütlenmemizin kalıcılığı için, bize yardım edenlere karşı zarar verebilecek her türlü davranış ve hatadan özenle kaçınmalıyız. Bize yardım eden emekçilere güven vermek, onlara bize yardım ettiklerinden dolayı zarar gelmeyeceğini sadece sözle değil, pratik içinde göstermek emekçilerin partiye sonsuz bir güven duymalarını sağlayacaktır.

tarılmış bir hüvânı dayısına verilmelidir. O zaman onun moralî yıkıma uğrayacak, gittikçe daha fazla hayvanlaşacak, bununla birlikte, yaklaşılan cöküntünün belirtileri farkedilecektir."

Kürdistan'da düşmanı bu duygu fazlasıyla verilmştir. Bunun sonucu, moralî yıkıma uğramış, gittikçe daha fazla hayvanlaşmış ve dişyanan en vahşi güçlerinden biri olduğunu ortaya koymuştur. TC'nin Kürdistan'da uyguladığı vahşet, Kürt halkında kin ve öfke tubularına geliştirmiştir. Düşmana aynı duyguyu gerilla ve milis eylemleriyle Türkiye'de de tatınmak mümkündür. Bu tamamen devrimci hareketin kararlılığına, cesareline ve doğan taktik yaklaşımlarına bağlıdır. Bu bakımdan, bir birün olarak leninist partinin ve tek tek her leninist kadronun öncülüğü pratikte hak edecek pratiği, cesareti ve nezak gösterişliğini son derece önemlidir.

"Kimsiz bir halk kaba bir düşmanı yeneemez." Faşist devlet, Kürdistan'da yıllardır şiren vahşetle, düşmanı yenmesi için gerekli kını Kürt halkına vermiştir. Aynı kını, Türkiye işçi ve emekçilerinde polis ve asker terörü, katliamlar, infazlar, cezavileri politikası vb. politikalarla hergün eklemektedir. Çelişkiler ve buşunlar esnasında çırpınıp duran tekelci sermaye sınıfı, beslediği zor aygıtı ve buşvurduğu terörde esasında tarihinin son dönemlerini yaşadığını göstermektedir. Bundan sonrası, devlete ve sermaye sınıfına höyük bir kin besleyen Kürt ve Türk halklarını harekete geçirmemize, gerilla ve milis eylemleriyle silahlı halk ayaklanmasını hazırlamamıza bağlıdır.

Taylan İŞİK

KÜRDİSTAN DEVİRİMİ X

Dış düşman, öke içinde olduğu zaman bile, onlar birbirlerini düşman ilan ettiler; dış düşmandan çok birbirleriyle savaştılar. İç düşmanlarını tasfiye etmek için; ülkelerini işgal eden, kendilerini ezen dış düşmanla, çoğu zaman ittifaka gittiler. Irak Kürdistan'ında (Güney Kürdistan) Barzani'nin, dış düşman Saddam'la ittifak içinde Talabani'yi Kürdistan'da yenmesi bir kere daha yukarıdaki görüşleri doğruluyor.

Dış düşmanı ile aynı ittifakı Barzani değil de, Talabani de yapabirdi. Dün feodal aşiret liderlerinin içeride başvurdukları yöntemlere, şimdi Kürt burjuva liderleri başvuruyor. Ülkeleini işgal ve ihlak eden güçlere karşı değil de, birbirlerine karşı savaşmaları ve çahşmaları, süredir hasele altında kalmalarının nedenlerinden biridir. Kürdistan'ı bölüp parçalayan, Kürdistan'ın her parçasını işgal ve ihlak eden devletler, Kürt halkının gerçek düşmanları oldukları halde; çünkü aşiret liderleri, bugünkü burjuva liderleri, kendilerinden olanları, kendilerini ezen ve ulusal hasele altında tutan devletler değil de, kendilerinden olanları, yani diğer Kürt hareketlerini, gerçek düşman olarak görmüşlerdir. Gerçekte olan şey ise Kürt burjuva önderlikleri, kendi burjuva çıkarları için, Kürt halkının gerçek düşmanlarıyla her zaman uzlaşma ve anlaşma içinde olduklarıdır. Irak Kürdistan'ında olan son gelişmeler bunun yakın tarihidir.

Türkiye sol hareketi, Güney Kürdistan'daki bu gelişmeleri anlamak için biraz irdeleme yapışında ilk çıkardığı sonuç: ihanet olgusudur. Devrimsiz olmayan, yüzyıllık yaklaşımlara göre ihanet olgusu ve ihanet tarihi açıdan nissa, durum da şu yüzüne çıkar.

Bu yaklaşıma göre Barzani, Kürt halkının düşmanı olan Saddam'la ittifak yapışında, Kürt halkına ihanet etmiştir. Hele daha Halepçe ve İbhedinan katliamlarının yarattığı acılar ortada duruyorken, böylece bir ilişki olabileceği ihanetleinin en alçakça ölümdür. Ama aynı

şeyi Talabani de yapabirdi ve böyle bir olanağı doğduğu zaman, hiç tereddüt bile etmez. Son durumda, Barzani, Talabani'ye ihanet etmiştir. Barzani, Kürt halkına ihanet etmiştir. Ama, Talabani de, İran'la anlaşarak hem Barzani'ye ve hem de Kürt halkına ihanet etmiştir. Devrimci demokrat nitelikteki Kürt hareketleri ise, son olayları "ulusal ihanet" olarak görüyorlar. Öccolide: Thanet'in ulusa değil "toplumsal" yani sınıfsal bir sorun olduğunu söyleyelim. Kapitalizmin egemen olduğu, kapitalist toplumun sınıfların ortasına çıkış bir durumda ezen ve ezilen, sömürülen ve sömürülen ilişkisi vardır ve bu toplumda karşıt sınıflar arasında sınıfsal mücadele sürüp gider; bu durumda, hiç bir hareket ve hiç bir lider bütün sınıfları temsil edemez; yani ulus iki temel sınıfa bölünmüştür, hem ezeni ve hem de ezilene temsil eden bir politika olmaz; o halde, ihanet ancak sınıfsal olabilir.

Konuya bu açıdan bakarsak, Irak Kürdistan'ındaki son olaylarda Barzani belki Talabani'ye ihanet etmiş olabilir ama yoksul Kürt halkına asla. Talabani, yalnızca kendi çıkarlarını düşünen, Kürt burjuvalarının çıkarlarına ihanet etmiştir. Burjuva devrimler çağının çoktan sona erdiği, proleter devrimler çağının açıldığı bir tarihi dönemde, ezilen ulusun burjuvazisi ancak işbirlikçi olabilir. Bu yüzden, bağımsızlık ve özgürlük onun çizgisi olmaz.

Kapitalizmin ulusal çitleri yıktığı, uluslararası kapitalist iş bölümü çerçevesinde ezilen ve bağımlı ulusların burjuvazisi ancak işbirlikçi karakterde olabilir. Burjuvazinin işbirlikçi olduğu koşullarda, ulusal mücadele ve ulusal bayrak küçük burjuvazinin eline geçer. Ama küçük burjuvazi ise toplumsal konuları medeniyetle, istikrarlıdır, son çözümlemede kendi ulusunun düşmanlarıyla uzlaşmaya gitmek durumunda kalır. Kürdistan'da (Güneyde) hemen hemen bütün burjuva politik önderlikler, gerek bölgedeki İlhakçı devletlerle, gerek

se emperyalizmle işbirliği içinde olmaları, ezilen ulus burjuvalarının, işbirlikçi karakterlerinden ilen geliyor. Kürt burjuva önderliklerinin, İlhakçı devletler ve emperyalizmle işbirliğine girmeleri, burdan sonra da değışmeyecektir.

Barzanilerin eskiden beri ABD emperyalizmi ile işbirliğine girmeleri, TC ile anlaşma içinde olmaları, zaman zaman Şah'la anlaşmaları, zaman zaman, Irak devleti ile uzlaşmaları, burjuva sınıfsal karakterlerinden kaynaklanıyor. Aynı biçimde, Talabani'nin bölgedeki İlhakçı devletlerle anlaşma içinde olması, Avrupa emperyalist devletleriyle uzlaşma içinde olması yine aynı burjuva sınıfsal konudan ilen geliyor.

Vakıflık olarak 6 yıldır ABD emperyalizminin askeri ve politik himayesine sığınan Kürt burjuva hareketleri, şimdi çünkü düşmanlarının himayesine sığınıyorlar. Onlar için esas olan kendi burjuva çıkarlarıdır. Ezilen ulus burjuvalarını ve burjuva hareketlerini bu kadar rezil ve alçaltıcı politika izlemeye zorlayan, onların işbirlikçi karakterleridir. Kürt halkının tarihi yanıyla, tamamen işbirlikçi olan bu burjuva hareketlerden, özgürlükçü ve bağımsızlıkçı bir politika beklemek oldu. Kürt ulusunun kendi geleceğini kendisinin belirlemesi emek; halkın bir hareketi olmadıkları sürece, Kürt halkının ufkunda yalnızca yenilgiler olacaktır.

İLHAKÇI DEVLETLERİN ULUSAL BASKI POLİTİKASI SÜREKLİDİR

Barzani-Saddam ittifakı Kürt ulusu üzerinde ulusal baskıyı kaldırmayacaktır. Saddam'ın bu ittifaktaki amacı, Kuzey Irak (Kürdistan) üzerinde yeniden egemenlik kurmaktır. Ama burada BM ve ABD engeli var. Bunun engelleri aşmanın yolu, Kürtlere sahip çıkmaya gibi görünmek ve bu amaçla bölgenin en etkin Kürt gücü olan Barzani ile anlaş-

*Barjuva devrimler çağının
çoktan sona erdiği,
proleter devrimler çağının
açıldığı bir tarihi dönemde,
ezilen ulusun burjuvazisi
ancak işbirlikçi olabilir.
Bu yüzden,
bağımsızlık ve özgürlük
onun çizgisi alamaz.*

**Barzani Sadılam ittifakı
Kürt ulusu üzerindeki ulusal
baskıyı kaldırmayacaktır.**

mak. İlk yapılan Talabannıy: etkisiz hale getirmek oldu. Şera Barzani'del Beki Barzani'yi etkisiz hale getirme planı zaman alacaktır, ancak Irak için kesin olan bir şey var ki, o da, Arapların Kürtler üzerindeki ulusal baskı politikası yarıdan ve eskiden daha koyu biçimde uygulanacaktır.

On yıllar boyu Kürt halkı üzerinde baskı uygulayan, soykırma başvuran Irak devleti, bu politikasından bir an için bile olsa vazgeçer mi? Irak devleti Kürtleri belki de giderlerini ortak oder ama gelirlerine asla. Sadılam'ın faşist rejimi, Arap ulusunun ayrıcalıklı durumunu devam ettirmek için, Kürt ulusu ve bütün ulusal topluluklar üzerinde daha fazla baskı politikası izleyecektir. Kaldı ki, bu kaktar parçalanmış ve bu kadar birbirleriyle savaş halinde olan Kürt hareketleri oldukça, Sadılam yönetimi, ulusal baskı politikasını uygularken her zaman uygun koşullar bulacaktır. Kürt ulusu üzerinde, Irak'ın ulusal baskı politikası sürekliedir.

Irak Arap devleti için geçerli olan ulusal baskı politikası, TC için de, İran için de, Suri-

ye için de geçerlidir. Bölgedeki ilhakçı-şoven devletlerin tümü için Kürt ulusu üzerinde ulusal baskı, değişmeyen ve süreklilik gösteren bir politkadır. Her ilhakçı devlet, Kürdistan'ın bir parçasını kendi toprağına kattığı için, bundan hiç bir zaman vazgeçmeyecektir. Bölgenin haritası, bugünkü statü esas alınarak çizilmiştir.

Burada sözkonusu olan Kürt ulusunun iradesi ve azası dışıl, emperyalist devletlerin ve bölgedeki gerici devletlerin çıkarlarıdır, egemenliğıdir. Ne emperyalizm, bölgedeki çıkarlarından vazgeçebilir ne de gerici-ihakçı devletler. Bölgedeki Kürt halkının iradesi ve çıkarları dışında belirlenen haritayı ve statükoyu değiştirmek için gelecek her eylem ayaklanma girişimi ilhakçı devletleri ve emperyalizmi karşısında bulacaktır.

Bu nedenle, bugüne kadar korunan statünün devamı için bütün gerici güçler hep birliktelik davranacak, bütün güçleriyle saldırmaya geçecekden bitinen bir gerçektir. Emperyalizm, Kürt ulusu üzerinde uygulanan ulusal baskıyı kendi yararına görmüştür. Bu nedenle, Kürtlere yönelik uygulanan ulusal baskının bütün biçimlerinin arkasında emperyalizm vardır. Emperyalizmin desteğini hep yanında gören ilhakçı devletler, Kürtlere yönelik ulusal baskı, soykırım, yok etme politikalarını sürekli hale getirdiler.

Bölgedeki gerici ilhakçı devletler, zaman zaman, Kürtleri yanlarına çekmek ya dayıkselen mücadelelerini bastırmak için söz verdikleri kimi haklardan, sık sık vazgeçtiler ve varolan anlaşmaların hiç birini uymadılar. Bunun örnekleri bütün ilhakçı devletlerde görüldü. Luzari Anlaşmasında kemalistlerin Kürtlere verdikleri sözler, İran devletinin, İran Kürdistanı'ndaki Kürtlere verdikleri sözler ve sözüm ona anayasal güvenceler, Irak devletinin bir dizi anlaşması ve anayasal güvencesi ve en ilerişi 70'lerdeki "otonomi" anlaşması caha pek çok söz ve yazılı anlaşma daha sonra tek taraflı olarak, Kürtlerin aleyhine olmak üzere huzuktu. Kürt temsilciler, yapılan anlaşmaları ve verilen sözleri sorduklarında aldanıp yanıt katılmı, sürgün, toprak göç ve soykırım olmuştur.

Birakın Kürt ulusunun UKKTH ve federasyon önerilerini; Kürtlerin ulusal kimlik ve politik kimlik hedeflerini bile, ilhakçı devletler, kendi arka kimliklerine yönelmiş bir tehdit olarak görmüşlerdir. Çünkü, ilhakçı-arkı devletlerin kimlikleri, ulusal baskı üzerine biçimlenmiştir. Kürt ulusu, kurtuluş mücadelesiyle, ilhakçı devletlerin bu şoven kimliğini tehlikeye sokmuş oluyor.

Kürtlerin varlıkları ve her tür hak arayışları

Kürt ulusu üzerinde uygulanan ulusal baskı politikasını, ilhakçı politikalarının temel ilkesi haline getiren Fars, Arap ve Türk devletlerini, barış, uluslararası diplomasi dışı baskı, demokratikleşme vb. yolla bundan vazgeçirmeye kalkınlar, amaçlarına hiçbir zaman ulaşamayacaklardır.

bile, şoven devletlerin yaptıklarını kanıt oluyor. Tıpkı ABD ile Kürdistan'ın ilişkisi gibi ABD, tarihin en büyük ve geniş kapsamlı soykırımını Kürdistan'ın ulusu üzerinde uyguladı. Kürdistanlı soykırımı yüzyıllarca sürdü. Sonunda bu ulustan çok az insan kaldı. Kalanlar konumları ve nicelikleri ile ABD için hiç bir tehlike oluşturmaddıkları halde, sırf varlıkları ile ABD'nin yaptıklarını kanıtadığı için, bu acılı ulus Kürdistanlılar, halen ABD'nin en ağır baskı politikalarını tabii tutuyorlar. Son Mohikan bir kalsa, o, varlığı ile Amerikalıların geçmişte yaptıkları katliamları ve insanlığın en yüzkarası ve en iğrenç uygulamalarının kanıtı olacaktır. O bir kişi bile koca bir tarihin canı kanıt olacaktır. Irkçı devletlerin gözünde, Kürtlerin varlığı ve mücadelesi de aynı anlamda geliyor. Bölgedeki diğer ilhakçı devletler, tamamen başarmasalar bile, Kürtleri yok etmek için ulusal baskı politikasına devam edecekler.

Kürt ulusu üzerinde uygulanan ulusal baskı politikasını, ilhakçı politikalarının temel ilkesi haline getiren Fars, Arap ve Türk devletlerini, barış, uluslararası diplomasi, dış baskı, demokratikleşme vb. yolla bundan vazgeçirmeye kalkınlar, amaçlarına hiçbir zaman ulaşamayacaklardır. Gerici burjuva devletleri, ilhakçı konumları devam ettiği sürece, konumlarına denk politika izlemeye devam edeceklerdir. O halde, Kürt ulusunun kesin hedefi, ulusal baskı politikası izleyen, ilhakçı devletleri yok etmek olacaktır. Şoven burjuva devletlerin yitilmesi hedefi, egemen ulusun kendisinden önce, ezilen ulusun görevidir. Çünkü, bu devletin bir kaç kere ezdiği ulus ezilen ulustur.

Özgür ZORLU

SİZ DE ANLAYACAKSINIZ; SİZE ZORDAN BAŞKA BİR YONTEM BIRAKILMADIĞINI

Tarihsel, toplumsal, sınıfsal mücadele şu temel yasayı, zor olmadan başka bir üst sisteme evrilmeyi imkânsızdırını ortaya koyar. Ezen, toplumsal çelişkilerin her aşamasında zoru kullanarak, ezme, sömürme, aşağılama ve boyun eğdirmeyi sürdürür ve insanlık tarihinin her aşamasında ise karşısında başkaldırıyor bulur, bu insan onurudur ve bu geleceğe sahip çıkmaktır. Ancak ihtiyaçlarına cevap vermeyen ezilmiş köhne sistemi alaşağı eder. Özel mülkiyetin yol açtığı sınıflı toplumlar insanlığın bu onurdu direnciyle bu bugünkü aşamasına gelmiş ve kendine yararlı daha üst toplumu da bu bilinçle yaratma gücündedir. Egemen sınıflar, erklerini sürdürülebilirlik için zor ve demagoji (din, milliyet, ırk, cins ayrımı) yöntemlerini kullandılar, ama gelişmeyi engellemediler, insan bilinci, doğa bilincine evrildikçe üretimi, toplumsal ilişkileri, gelişmeyi engelleyen bu koşulları (uzun zaman ve zorlu bir mücadele de istese) varlığını daha fedâ ederek aşmış, zorbalığı, baskıyı başkaldırmıştı. Bu ezen ezilen arasındaki iç savaş, devrimci duruma ulaştığı koşullarda zor yönteminden başka bir yöntemle çözülmeyecek bir düğümde bulunmuş kendini Spartaküs köle isyanı, Fransız burjuva devrimi ve sosyalist devrimler çağı... Halkın sınıf demagoji ile artık mevcut ekonomik, toplumsal, düşünsel insanlığı gözden kaçıramadığından zor yöntemine başvurur, ezilen sınıfların aynı yöntemle başvurmadıkları kaçınılmaz olur. İç savaş sınıf mücadelesinin başka araçlarda devamıdır. Barışçı ve hümanist yöntemler zor yöntemleri karşısında tutunamaz (açık infaz, katliam, gözaltında kaybetme, tutuk alma, basına ekonomik ve siyasi baskı, işkence vb.). Bu artık bir ölüm kalım sorunudur. Ya insan onuruna tutunup bir ayakta kalacağız ya sömürü ve zulüm koşullarına boyun eğip toplumsal ve bilimsel intiharı seçeceğiz.

Burjuva sınıf (ezen sınıf), zoru kullanarak bir sınıflı toplumu yaratmak istiyor. Vahşi kapitalizmin merkezi ABD'de 30 milyon yoksulluk sınırındaki insan görülmemiş derecede şiddetle yönelik bir toplum kuruculuğu oluşturuyor. 3612 afro-Amerikalı hırsız beyazları ayrımcı buskolarıyla karşı karşıya. Kadınlar erkeklerin kazancınının %72'sini kazanıyor. İşsizlik %7.6, bir işçi çalıştırsa kölelik ücreti ile çalıştırılıyor (3.5 dolar). ABD'de bir yev çocuktan eriyimliğe kadar iyi bir vatan, iyi bir anne, iyi bir baba, iyi bir eş olarak nasıl olması gerektiği koşullarınla karşı karşıya. Her aşamada burjuva sistemi biçimlendiren ve bombardımanı ile bilincin durumu uğrulanıyor, parlak ve modern görünüşün al-

ında gelişmemişlik, nazıdığın altında, yüzeysellik, ilginin altında vurulum duymazlık, uyumsuz ve tepkisiz bir bilinç, varlıklar, ruhşu, uyuşturucu, irkçilik ve burjuva basının saldırısında imacını ve ilkelerini kaybetmiş, kolayca yönlendirilebilen, görüşü değiştirilebilen, alışveriş merkezleri ve TV arasında süzüşmüş bir tüketim toplumu. Günaha mansaydım, günahlar bir toplum derdim, çünkü dünyanın tüm yoksul halklarına (Somali, Meksika, Kürdistan, Filipinler...) uzanıyor altıparonun kolları, diktaöde işkencecihiyetinde, özel timlerde kendü yöntemlerini öğretiyor ve bu halk dönüp ben buna karşı değilim diyoruyor. Sömürüş bir yoldu gibi son büyük parlayışı yapacak ve evrende yok olacak zille, toplum, ekonomi, düşünce sistemi çöküşü bir suç filkesi... Zengin genolar ve tenekle kulübeler, toplumsal bilinç intiharı ve şiddet. Hollywood filmlerinin çoğu bunu yazıyor mu? (sanat toplumsal gerçeklikten esinlendiğine göre). Kırdımın, yerlilerin, zencilerin, yoksulların aşağılandığı bu toplumsal kaosun yine bu toplumun devrimci unsurdan aşacak.

Avrupa burjuvazinin en gelişmiş Alman toplumundaki neo-nazi akımı, bireycilik, toplumsal dayanışmadan yoksunluk, çürüme ve yozlaşma, orda gelişen işçilerimizce her zaman dile getiriliyor. İnsan mera haline gelmiş, fabrikaları bir dişlisi, dayıgulu soğuk ve mesafeli, aletle mekanik bir toplum yaratılmış, kültürel bir fakirleşme, toplumsal bir kokuşma ile tutulmuş hale gelmiş. Avrupa burjuvazisi sömürmek için gittiği Afrika, G. Amerika, Avustralya ve Asya'nın yoksul halklarına uygunsuz götürmek iddiasındaydı. O halklar, kolektif toplumsal yaşama ve toplumlar arası barış, kardeşlik ve paylaşmayı gerçekleştirmiş toplumlardı, teknik gelişme ise bu toplumlar için ediliyor oldukları kaybetmeye değmiyordu, reddettiler, kar uğruna doğanın tutulmuş, güç uğruna insanın köleleştirilmesini reddettiler. Bu insanlar, sömürgeci bu ulusları yaratılardan tanıyorlar. Tüm insanlığın emeği ve bilgi birikimiyle yaratılmış gelişme, sömürücü, yok edici ve baskıcı etkin elinden alınıp insan toplumunun tümüne yaygınlaşmalıdır. İnsanlığın, hayvansal kaosa geri döndürülmemiş geleneğe denemeler, doğanın sahibi, insan ihtiyaçlarına cevap vermeyen anarşik ekonomi, insanın düşünsel ve görsel gelişmesini engelleyen para, birinci burjuvalara özen bu çekişlilik, ancak işçi sınıfının bilimi ile aşılabılır. Tüm bu çekişlilik ve çürümenin tapın ve dipdiri bir topluma yer değiştirilmesi sosyalist bir toplumda gerçekleşecektir. Toplum filizlenmeden önce çürür, diyor dünya-

lekek. Burjuva egemenlik, zor ve baskıyla insanı insanlığından uzaklaştramayacak; bu yöntemlere başvurduğca, toplumsal kuruluş, insanlaşma özlemi, özgürleşme, dayanışma umudunu kitlelere yaygınlaştacaktır. İnsan her yol ayrımında, gelecek ve gelişmeye yordüdü, yoluna ne kalırız insanları. Burjuva sınıfın hümanizmi, sanat, bilimi iki yordüdür. Toplum yarattığı işleme imkânı değildir, yeni varoluş nedenini yordür. Hümanizm, her türlü şiddete karşıym demek, hakim sınıfın yarattığı yer almak demektir, burjuva erkinin yarattığı şiddete götüne karşıdır ve bu şiddetin karşısına dikilmektir. Burjuvazi insanın düşünsel ve görsel gereksinimi olan bilim, sanat, düşünce sistemini kendi demagojisini sürdürmek için kullanıyor. Uzaya yordu yerleştirilmesi, daha net yayın imkânını kolaylaştırıyor, oysa bu yöntemi başka ülkelerin ekonomik ve askeri sınıfları elde etmek için geliştirmişti. Geleceğin sisteminde ise faydacılık yok olacak insan düşünsel, zengin ve estetik yaratımında gerçekten uğur olacaktır. İş hakları, iş güvenliği, gelecek kaygısı, kendini geliştirme hakları elinden alınıp yalnızlık ve bunalmaya sürüklenen insanlık cinayet ve intiharlarla kendine yönelik şiddet, bu şiddetle yaratılan sınıf yönetimi bu toplumsal, ekonomik ve ideolojik bunalmı dönemini aşacak bir üst topluma ulaşacaktır. Ezen ve ezilen arasındaki uzlaşmaz çelişkinin: İç savaşın aydınına varan bir yev, çıkarılan birbirine ait olan iki sınıfın bir arada olamayacağı güçtür. Ezilen çoğunluk, kendini insanlıktan çıkaran, metalaştrın bu sistemi tümünden yok etmenin yolunu ve yöntemlerini ortaya koyacaktır. Zor yöntemlerinden başka yöntemlerini köle ancak yenilgiye götüreceği açıktır (sendikalaşma; burjuva toplumda yazdın mı? Yayınlı el komutop platformları mı? Partiler, tekelci burjuvazinin isteği dışında her şey yapılabılır mı? Üniversiteler, etmek yetkileri yere hiç ihamet erdiler mi? Özgürlük, paran olduğu kadar değil mi? vb. bu örnekleri çoğaltmak mümkündür). Bunu kavradığımızda, etmek yerine silah aldığımızla demagoji, çürümüşlük ve kofluğuyla bu sistemi alaşağı edeceğiz ve bir basamağına daha ermanacağız evrimleşmenin Anahtarlarını, zincirlerini, bilginliğin, açlığın, şiddetli olanlığı toplumu yaratacağız, dayanışma ve paylaşmanın olduğu sınıf toplumuna yaratacağız. İnsan ve doğayı koruyan o sistemi oluşturacağız.

YAŞASIN DEVRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!

ÖZLEM K.

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

ÖLÜM ORUCU ZAFERİNDEN ALDIĞIMIZ GÜÇLE ZALİME YENİ YENİLGİLER TATTIRALIM

Emeğimizle yaratığımızı direniz geteneğimiz, savaşın ruhunda sahip çıkarak geliştirmeliyiz. Hiçbir şey, kafamıza, kolımıza kurtulması, gözlemle alınmalarımız, bilincimizin gelişmesi, zafarımıza devrimci amalar olması boşuna değildir. Devrimci pratiklerle birleşen olduk. Şimdi, devrimci bilincimizi ve pratiğimizi daha fazla geliştirmeli, daha ileriye girmeniz zamanı.

Şanlı Ölüm Orucu Devrim, Türkiye, Kürdistan, Latin Amerika emekçi halklarımızın gözünde TC devletine diz çökme. Sürmekte olan savaşta devrim cephesi, karşıdevrim cephesi devrimci güçler bir zafer kazandı. Ama Ölüm Orucunun zafer kazanmasıyla her şey bitmiş değil, savaş sürüyor. Faşist devlet var olduğu sürece devrimci tutsakların insanca yaşam mücadelesi sürmektedir/olacaktır. Çünkü devrimci tutsakları teslim almaya her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Bu devrim cephesi karşısında iyice köşeye sıkışmışlardır. Bu yüzden devrimci tutsakların insanca yaşam mücadelesi sürmektedir/olacaktır. Herkes bunu açıkça görebilmeli: Devletin bu ödemli sığınması, zafarımızın kopmasını köpekler gibi saldırganlaşması insanın yakıştığı bir davranıştır. Veya bu devrimimizi hafızada tutarak doğru ilerlettiğimize gösteresidir.

Ölüm Orucu devrimci pratiğimizin bir mülk taşıdır. Ölüm Orucuya yaratığımız değerleri hiç kimsenin kırmamasına, çarparak hulumata yetkinliğine izin vermez. Ölüm Orucu savaşında emekçi halklarımız, bugüne değin olmadıkları devrimci tutsaklar sahipti. 12 yıl savaşın kanıyla yazılan bu devrimci savaşında emekçi halklarımız, bugüne değin devrimci savaş cephesi güçlendi. İyi sınıf ve emekçi güçler, devrim için, kuruluşa için kendilerine en çok gereken şeyler; Ölümlü köçürme, savaşın azim ve kararlılığı ve savaş yükümlülükleri Ölüm Orucu eyleminden öğreniyor.

Ölüm Orucu savaşları devrimci misyon ve kadroları fedakarıyla yürütenlerdir. Bu da, devrimci analar olarak, onlara yakışır bu savaşta devrimci direnişlerdir. Ve gördük ki, bütün Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi halklarımızın savaşta mücadeleleri karşısında devrimci tutsakların kendileriyle mücadeleleri hissettiriyor. Ve bu, onlardan, bir cepheye, yani devrimci cephesinde birleşme gerekliliği bilincini geliştirdi. Bu bilinçle hareket ederek, bu zafer için ödediğimiz bedelleri unutmada yolunuzu devam ettiriniz.

Faşist TC, Kürdistan'da uyguladığı katliamları Türkiye'ye de yaymaya çalışıyor. Yeni nesil için "İlker Yılmaz" ile bu saldırı ve katliamlara savaş zemini hazırlıyor. Yeni silah siparişleri yapıyor, ordu ve polis teşkilatını güçlendiriyor, daha fazla silah, daha fazla sığınak anlayışıyla yeni "ekonomik paket"ler hazırlıyor. Tüm bu karşı devrimci hamleler ve çabaları işsizleşen, yoksulluğa düşen ve köleleşen sığınak devrimci, kapitalizmin bu tepeslerinde biraz daha hüküm sürmesi içindir. Devlet, kendi adını taşıyan işsizlik cephesini güçlendirmek istiyor. Baskı ve saldırılarla, faşist terörle halklarımızı sindirmeye, kendi köşelerine çekilmelerini sağlama yapmaya çalışıyor. Ama emekçi halklarımız, karşı devrimci politikaları öğreniyor, artık direnişle karşılaşıp savaşın durumuna geçmesini öğreniyor. Burjuva işsizlik cephesi işsizliği yitirmeye razı değil. Bu yıl devrimci yürüyüşün, kurulduğumuz yıl oldu. İki milyon emekçi halkları bu yolda ilerlemekte.

Ölüm Orucunun zaferinden sonra devlet, çeşitli baskı ve hak gasplarıyla yeniden cesaretlenmeye çalışıyor. Burada yapılacak bir şey yoktur. Devletin hedefi, devrimci tutsakları teslim alıp emekçi halklarımızı moral bozukluğa sürmektir. Ama bizlere kadrolar ki vatanı savunulabilirlikte ve son olarak da Ölüm Orucunda devrimci tutsaklar devlete kesin ve net vaatlerini verdiler: "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz". Kim ve can pahasına pürüzlüleri yoldan geri düşürmeyeceklerini gösterip, faşist devletleri kızdırarak diz çökürdükler. Devletin cesaretine sadıksız, iyi sınıf ve emekçi halklarımız, başta da Kürdistan teslim alma çabalarını bir parçası olarak değerlendiremezler. Kurjuva işsizlik "teşvik" bir sığınak. Devrimci tutsakların yaptığı, tüm halklara yitirmiş burjuva işsizlik cephesinden devrimci işsizlik yükümlülükleri vatan vermek ve ana acı bir yenilgi tattırarak olmalıdır.

Ama devlet diz çökme, devrimci tutsakların emeliği insanca yaşam koşulları şartlarını önlemeye getirebilir. Ölümlü kabul etmeye razıdır, buna yaşamaya razıdır. Devrimimizin kararlılığı iyi biliyoruz, emelaten başka türlü bir tavır beklemeyiz. Ama biz halklarımızın bu davaya kabullenmeyi, önem vermeyi öğreniyoruz. Hayır, kesinlikle böyle düşünmüyoruz. Biz devrimci, devletin yeni hamleleri yapmasına ve saldırılarını yoğunlaştırmasına karşı bizler de kendi cephesinden hazırlanmaya çalışıyoruz.

Bu hamlelerin en önemli parçası moral

bozuluktur. Hergeçten önce moralimizi sağlam olmalıyız. Devlet Ölümlü orucu karşısında aldığı ağır yenilgiden sonra büyük bir moral bozukluğuna girdi. Böyle bir moral bozukluğuna işsizlik sınıfımız. Bu yüzden kendi cephesinde yeniden moral depolanmak için baskı ve saldırılarını yoğunlaştırıyor. Devlet kendi hesabına moral depolanmaya çalışıyor, zafar kazanması bizlerin ise moral zafar sağlıyor. Savaşta moral toplanmanın önemini bilmeli ve hiç bir koşulda moralimizi bozmadan, insanımızı zayıfletmeden Moralimizi bozarak devrimci devrimci değerleri işsizlik sınıfımız yok. Eğer böyle yaparsak hiçbir şey elde etmez, devrim yitiririz. Bu kokuluğu emelaten tarih sahnesinden silinmesi yakındır. İnsanlığın sosyalizme doğru yürüdüğü herkesin görebileceği bir süreçtir. Halklarımızın güçlerinin Ölümlü güçleri, ölümlü köçürmeyle Ölüm Orucu eyleminden yer almaz tarihsel haklılıklarından, haklı davalarından, emekçi halklarımızın insanca yaşamı. Ve sonuçta teslim olan devrimci tutsaklar değil, devlettir. Bunu hiçbir zaman unutmamalıyız. Ölümlü göz alına karışıklığı devrimci üzerine sürüldüğünde diz çökürbileceğimize unutmamalıyız. Ölüm Orucunun zaferi gülmeye geç, katadır. Bu güç müddet ve manevra yitirmeniz geliştirmeliyiz.

Faşist devlet artık saldırılarını hızlandırmıyor, çünkü bir haklı bir davanın savunucularıyız. Tüm dünya devrimlerini bize öğrettiği devletler bir şudur: "İşsizlik devrimlerini bir iş boyutu çıkarırsa, bu sonunun yakınlığına hissettirmeye çalışır." Bu devrimci tutsakların devrimci saldırılarına ulaşmaya değil, saldırıya karşılık vermeli, onlara tekrar tekrar diz çökürtebilmeliyiz. Kurjuva sınıfımızın irili ufaklı diz çöküşleri sonunda gerçekleşecekler. Şimdiye kadar bu gibi teklif ve moralimiz hazırlıklı olmalıdır.

Biliyoruz ki, emelaten kuruluşa bizim kurulduğumuz. Ve yine biliyoruz ki, faşist zindanlarında insanca yaşam mücadelesi, ancak faşist devletin yıkılmasıyla kesin zafer kazanacaktır. İnsanca yaşam koşullarını sağlama için garantisi vardır. Devrimci işsizlik sınıfını güçlendirmek ve kesin zafer kazanmak. Bizler devrimci analardır. Bu yolda adımıza yazılan bir mücadele (gizli izlenim) ve emelaten devrimci yolunda yürütmeliyiz.

ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINMAZ

CEZAEYLERİNDE... CEZAEYLERİNDE...

1 Eylül: Bir süre önce yakalanan ve gündüğü işkenceye dolayı kalp hastalığının sonucuyla hayatı tamamı konan PKK davasından tutuklu Yunus Yaman, yetkililerin duyarsızlığı nedeniyle tedavi gördüğü Ankara Numune Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Eskişehir Cezaevi'nden yapılan sevkler sırasında askerlerin tutuklulara saldırması sonucu Bülent Bağan ve Özgür Yıldırım'ın (16) vücutlarında ağır darp izleri olduğu bildirildi.

Anaaya Özel Tıp Cezaevi'ndeki tutukluların yaptıkları süresiz dönüşsüz açlık grevinin 86. gününde, Cezaevleri İşleme Komisyonunun girişimleriyle 14 Ağustos'ta verilen anlaşmaya cezaevi idaresinin uymadığı ve tutuklulara yönelik haklarını sürdürdüğü bildirildi.

5 Eylül: Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan Zeynep Güngörmet, Cemal Çakmak, Hatice Güden, Yıldız Doğrudutan, Abdülaziz Nakış, Sinan Yavuz, Çankır E Tipi Cezaevi'nde bulunan Selmani Özcan'ın ciddi sağlık problemlerinin ortaya çıktığı vurgulandı. %90 kronik cezaevlerinde sevkçi çıkan tutukluların sevklerinde de yapılmadığı öğrenildi.

7 Eylül: TTYAD'lı aileler, Sağlık Bakanlığına bir dilekçe vererek, cezaevlerinde bulunan çocuklarına sorunlarının çözülmesini istedikleri ve tedavilerinin engellendiğini, iddii ra-

hatsızlıklarına devam ettiğini belirttiler.

10 Eylül: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde bulunan Nurrettin Vural, Fatma Yıldırım, Muharran Yılmaz'ın tutuklulara DGM dönüşünde askerlerin saldırısına uğradıkları ve vücutlarında darp izlerinin tespit edildiği bildirildi.

12 Eylül: Malatya Cezaevinde, TKP/ML, DHKP-C, PKK, TKP/MLA, EKİM ve KKP davası tutukluları tarafından yapılan yazılı açıklamada, cezaevi idaresinin tutuklulara yönelik bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğu özetlendi.

13 Eylül: Erzurum E Tipi ve Özel Tıp Cezaevlerinde 40 gün süren açlık grevleri sonucunda tutuklular ile yapılan anlaşmaya cezaevi idaresinin uymadığı bildirildi. Mutlak Kozan adlı bir PKK'li tutuklu, baskıları protesto etmek için önceki akşam kendini yakta. Durumu ağır olan Kozan tedavisi kabul etmiyor.

İğdir Cezaevindeki tutuklu aileleri yaprakları yazılı basın açıklamasında, çocuklarına yönelik baskıları kınadıklarını ve 10 Eylül günü cezaevindeki yakınlarıyla görüşmelerinin engellendiğini kaydederek, kendilerine hakaret edildiğini, götürdükleri yiyeceklerin ipleri alınmadığını belirttiler.

17 Eylül: İskenderun Cezaevinden Malatya Cezaevine getirilen 10 tutukluya işkence ya-

pıldığı öğrenildi.

19 Eylül: Elbistan Cezaevi'nden yargılanmaktadır. Malatya DGM'ye götürülen siyasi tutuklulara yolda askerler tarafından işkence yapıldığı belirtildi. Tutuklular baskı ve işkenceleri protesto etmek amacıyla mahkemeye çıplak ayakla çıktılar.

Malatya Cezaevi'ndeki tutuklulara ve ailelerine asker ve gardiyanlar saldırı. Diyarbakır E Tipi Cezaevinde Savaş Kahraman adlı tutuklu baskıları protesto etmek amacıyla kendini yakma girişiminde bulundu. Mehmet Tunç, Bedri Bozkuy ve Mehmet Çetin adlı tutukluların ise tirafça kağıdına gönderilmek amacıyla işkenceye maruz kaldıklarını belirttiler.

20 Eylül: Aydın E Tipi Cezaevinde haklarını gasp edilmesi üzerine siyasi tutuklular dün görüşe çıkmadılar. Daha sonra 18 kişinin kaldığı 4 köğuşte bulunan tutuklulara Jandarma saldırı. Çıkan olaylarda Harun Otl, Hilmi Ömüray, Süleyman Akay, Celal Selçuk ve İzzet Ekrem adlı tutuklular çeşitli yerlerinden yaralandı.

Erzurum Özel Tıp ve R Tipi Cezaevlerinde idarenin tutuklular üzerindeki baskıları devam ediyor. Bir süre önce baskıları ve taleplerin kayıtlı olarak yazılma geçirilmeyişini protesto etmek amacıyla kendisini yakatan tutuklu Mutlak Kozan'ın durumunun ağır olmasına rağmen

cezaevi idaresi tarafından ölüme terk edildiği vurgulandı.

Elbistan Cezaevi'nde bulunan siyasi tutuklular, Malatya DGM'ye yalın ayak götürülme-leri, yolda askerler tarafından dövülme-leri, köğuşler arasında, temsilcilik konusunun iptal edilmesi ve hasta tutukluların tedavi edilmemesi üzerine ölmeye girişiminde bulundular. **23 Eylül:** Bursa Kapalı Cezaevi'ndeki PKK, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TKP/ML, TDEK, TİKB, PKK/Ringari davası tutuklular, kazanılan haklarını en fazla ve en zorla uygulamaları getirdiğini bildirdiler.

Moğla Cezaevi'nde bulunan siyasi tutukluların, İbrahim Öncü ile Nazir Ansan'ın idare ve tirafçaların işbirliği ile tirafçalaştırılmak amacıyla kaçırılması üzerine siyasi tutuklular, 17 Eylülde süresiz dönüşsüz açlık grevine başladılar.

26 Eylül: Diyarbakır E Tipi Cezaevi'ne 24 Eylül 1988 günü askerler tarafından saldırıldı. İlk gün 8 olan ölü sayısı, yapılan son açıklamalara göre 14'e yükseldi. Ayrıca aralarında çok sayıda ağır yaralı bulunan tutuklular çeşitli hastanelerde tedavi görüyor.

Diyarbakır E Tipi Cezaevi'ndeki tutuklulara yapılan saldırı Bursa, Bayrampaşa, Ümraniye, Ankara Merkez Kapalı, Bursa, Çanakkale Cezaevlerindeki tutuklular tarafından çeşitli yöntemlerle protesto edildi.

ÇANAKKALE E TİPİ CEZAEVİ TANIKLIK PROTOKOLÜ

1. Erkek ve Bayan Tutuklu ve Hükümlüler başında 20kt. gün kapalı görüş yapacak.
2. Erkek ve Bayan Tutuklu, Hükümlüler başında 10 gün yazın-yağmurlu olmak görüş yapabilecek.
3. Genel toplantılar 24 saat yapılacaktır. Gecce 24.00 dan sonra 2 haftadırta bilginin dahilinde çalışacaktır.
4. Köğüşler arası etkileşim artacaktır. Gecce 24.00 dan sonra görüş yapılacaktır.
5. E yazın yazın görüşme haklarımızına göre yeniden düzenli görüşme yapılacaktır.

Cezaevi İşleme Heyeti Adına

- A. Mustafa Ayar (İHD) G.Y.K üyesi
 Ay. İbrahim Berber (İHD) İST-SHB
 Emre ERDOĞAN (İHD) İST-SHB ÜYELİĞİ
 Ay. Mehmet Kozan (İHD) İST-SHB
 Ay. Mehmet Necmi (İHD) Huk. Bürosu

Tutuklu ve Hükümlüler Adına

- Senol Tanrı Yılmaz (DHKP-C)
 Umut Özkaya (P.K.K.)
 Ali Savaş (T.D.K.P.)
 Okan Çınar (T.D.K.P.)

Cezaevleri Genel Müdürlüğü Yard. Hüseyin Poyraz

SİZLER BİZİM GURURUMUZSUNUZ

93 yılının Mart ayının başları Çanakkale otobüs garundayım. Aynül ve Rasim yoldaşlar da vedalaşmak için sabahın kör karanlığında kalkıp gelmişler. Hava buz gibi. Otobüsün kalkmasına çok az bir süre var. Ayak üstü sohbet ediyoruz. Devrimci Emek dergisinin son sayısı (Şubat 1993 18. Sayı) ellerine yeni ulaşmış. Dergide birkaç ay önce tutuklanan TKRP/Leninist savaşçıları için yazılmış bir mektup var. Aynül yoldaş mektubu çok beğendiğini ve etkilendiğini söylüyor. Gülümsüyorum. Sabahın o keskin ayasında içimizi ısıtan tek şey gözlerinizdeki sıcak gülümseme. O sıcaklıkta sarılıyoruz ve vedalaşıyoruz. . . Haha sonra da birçok kez karşılaştık, görüştük. Eylemlerde, gezilerde, 8 Martlarda hep birlikteydik...

Zaman su gibi akıp gidiyor. Ve yaşam bizlere çok şey öğretiyor, çok şey veriyor. 93 yılının o soğuk mart sabahında, bir otobüs garunda vedalaşırken hangimizin aklına gelirdi ki ben oturup sizin arkamızdan mektup yazacağım. Siz bu mektubu okuyamayacaksınız, ama yüreğinde yüreğini taşıyan, kavgasında sizi yaşatan, hayata sizin gözlemlerinizle bakan binlerce kişi sizin adınıza okuyacak.

24 Eylül 1996 Salı günü elimi gazeteyi aldığımında, 93 yılbaşında gazetede yoldaşları gördüğümdeki çoku bir kez daha yaşadım. Fakat bu kez daha derinden bir acı vurdu yüreğimde. Çünkü 93 yılında tutuklanan TKRP/Leninist savaşçıları kavgalarını bir başka boyutta, cezasinde sürdüreceklerdi. Oysa şimdi... Bu ölümü hiç hak etmediniz siz. Hiç bir devrimci trafik kazasında öbneyi hak etmez. Hele böyle bir süreçte, iç savaş gittikçe kızışırken, sizler gibi insanlara ihtiyaç hergün bir kat daha artarken, böylesine şanssız bir ölüm olmamalıydı sizinki.

Kısa bir süre önce yaşanan ceza-

eni direnişlerinde, ölüm orucu direnişinde zafere giden yolun her aşamasında, cesaretiniz, bilinciniz, inancınız ve kararlılığınızla sizde vardınız. Zafere sizinde imzanız var. Bu zafere için bedel de ödediniz. Aynül yoldaş Çanakkale cezaevindeki ölüm orucu savaşçılarından Ayçe İdil Erhmen'in cenaze töreni için Belediyeden halka açık çağrıda bulundu. Bunun sonucunda da tutuklandı. Bir süre tutsak kaldı. Rasim yoldaş ise hiç aralık vermezsiniz, tam iç savaşın gerektirdiği gibi koşturmaya devam etti. Ankara günlerinde ailelerle birlikteydi. Yürelerinde taşıdıkları inanç ve coşku, ne olursa olsun, kavgada kararlılıkla yürümelelerini sağlıyordu. Hiç bir şey engel olamıyordu bu kararlı yürüyüşe. Ne üzerlerindeki baskılar, ne tutuklanmaları... Hatta kızları Ekimsu doğduğunda bile bir adım geri kalmadılar kavgadan. Kimileri için çocuk büyük bir bahanedir kavgadan geri durmak için. Ama gerçekten devrimci olanlar, kavgada samimi olanlar için hiçbir engel teşkil etmez. Onlar için de öyleydi... Ve Ekimsu'yu yetiştirirken de tam bir komünist kültür ile yetiştiriyorlardı. Düşünsenize "ben" kavramı hiç olmayan ve daha 1,5 yaşındayken "anne Nenin (Lenin) amca bana ne güzel bakıyor" diyen bir çocuk başka türlü nasıl yetiştirilmiş olabilir ki?

En son olarak Rasim yoldaş Ankara'dan ayrılırken, analarımızdan birine sarılıp "Sizler gibi analarımız olduğu için gurur duyuyorum" dediğinde anamız "Asıl siz bizim gururumuzsunuz." diye cevap vermişti. Evet anamız haklıydı. Sizler bizim gururumuzsunuz! Sakın gözünüz arkada kalmasın. Kavgada yeriniz şimdiden dolduruldu. Siz ölümsüzleşen savaşçılar kervanına katıldınız ve artık sizde Lenin amcası gibi gülümseyeceksiniz EKİNSU'ya!..

110 SGE L D 911

(A. Ö.'a atfen)

Gökyüzüne barınabilir pencere insan
Kızlar yarın dibinde
Ontarca insanla birlikte
Yeni hatlar insan
Vi hatlar
Sağarınınızda
Yeni insanlık
Ölümünün bitiricisiyle
Yunus'u ve gökyüzünü
Ardından
Yeni dünya birlikte
Kavganın insanı
Düşüncenin insanlığı
Kuvvetin insanlığı
Yıldızlara vurmaları
Vi sanı gökyüzünü
Mor insan
Düşüncenin insanlığı
Çağatayın barınıcısı
- İnsanlık insanlığı
O can dedi kiyle
Sanki insanlığı
Ne kavganın insanlığı
Ne sandıkların insanlığı
- İnsanlığı
En güzel insanlığı
Anın
Vi insanlığı
Gün insanlığı
Ölümün insanlığı
Sanki insanlığı
Sanki insanlığı
Yunus'un insanlığı
Yunus'un insanlığı
Düşüncenin insanlığı
Bugün insanlığı
İki ayı insanlığı
Çağatayın insanlığı
İnsanlığı insanlığı
Sanı insanlığı
Cehennem insanlığı
Sanki insanlığı
Çağatayın insanlığı
İki insanlığı
Vi insanlığı
En güzel insanlığı
Düşüncenin insanlığı

Rasim ÖZTAR

Unutulmaz savaşçı Ernesto Cbe Guevara'nın anıldığı bu günlerde, Fidel Castro tarafından Havana'da, Devrim Meydanı'nda, 18 Ekim 1967'de yapılan konuşmayı yayımlıyoruz.

Kaynak: Yarı Yayınları, Politik Yazılar.

Devrimci Yoldaşlar,

Cbe'ye ilk kez 1956 Temmuz yada Ağustosunda rastladım. Bir gece içinde, gelecekteki Granma yolcularına katılmaya karar verdiğini yazıyordu. Oysaki o anda yolculuk için ne gani, ne silah, ne de insan vardı. İçte bu koşullar altında, Ba l ile birlikte Cbe, Granma listesinde yer alan ilk iki kişiden biri oldu.

O günden beri oniki yıl geçti. Müendele dolu ve tarihi bakımından anlamlı günlerdi bunlar. Bu zaman içinde ölüm pekçok mert ve değerli insanı aramızdan aldı. Fakat aynı zamanda devrim yollarında olağanüstü insanlar ortaya çıktı. Bu kişiler devrimci aramızda çok değerliydiler. Bunlarla balk arasında anlattığına göre derecede güçlü sevgi arkadaşlık bağları kuruldu.

Bu gece, bize en yakın olanlardan birini, en çok hayranlık duyulan, en çok sevilen ve kuşkusuz devrimci yoldaşlarımız arasında en özganlığı olan birini anmak için toplandık. Onun için ve onunla dövüşüp onunla düşen kahramanlar için, Cbe'nin tarihe gani ve unutulmaz bir sayfa ekleyen ulusal ordusu için duygularımızı dile getirmek üzere buradayız.

Cbe, sadeliğiyle, karakteriyle, doğruluğuyla, arkadaşça tutumuyla, kişiliğiyle, kendine özgü nitelikleriyle, daha başka özellikleri ve eği emsali bulunmaz erdemleri öğretilmeden önce bile, hemer, sevgi uyandıran kişilerdendi.

İlk günlerde birliğimizin doktoruydu. Daha sonra, arkadaşlık bağları ve onun için beslenen sıcak duygular daha da güçlendi. Emperyalizm karşı nefret ve küfür doluydu. Bunun nedeni, ysluzca politik eğitimini daha o zamanlarda oldukça gelişmiş olması değildi. Ayrıca, kısa bir zaman önce, Guatemala'da kiralık askerlerle devrimi bastırarak katil emperyalizmin iğallene tank oması.

Cbe gibi bir için, fazla araştırıp soruşturmaya, kanat aramaya gerek yoktu. Bu duruma karşı silah elde esvaşmaya hazır insanların varolduğunu bilmek ona yetiyordu. Bu insanların içten gelen devrimci ve yurtsever ideallerden esinlendiklerini bilmek onun için yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi.

1956 kışının sonlarında bir gün, bizimle birlikte Küba'ya doğru yola çıkmaya karar verdi. Bu yolculuğun onun için özellikle çok zor olduğunu hatırlıyorum, çünkü yol harizliği koşulları içinde kendisine gerekli olan ilaçları bile yanına alamamıştı. Yolculuk mu-

anda, şiddetli bir astım krizine yakalandı. Hastalığa pençesinde estesezde, yine de ağrıdan tek bir gıkıyet sözü çıkmadı.

Vardık, ilk yürüyüşümüzde giriştik. İlk geri çekilmeimizin acısını yaşadık ve birkaç hafta sonra, Granma yolculuğuna katılanlardan sağ kalanlar biraraya gelmeyi başardı. Cbe yine birliğimizin doktoruydu.

İlk savaşımızdan zaferle çıktık. Artık Cbe birliklerimizle hem askerlik, hem de doktorluk yapıyordu. İkinci savaşımızdan da zaferle çıktığımızda, Cbe artık yalnızca bir asker değil, savaşın en önde gelen kahramanlarından biriydi. Tüm askeri eylemlerinde ona itgu olan olağanüstü başarılarından birini kazan-

mıştı bile. Güçlerimiz gelişmeye devam etti ve yine son derece önemli olan yeni bir savaşta giriştik.

Durumu zorlu. Aldığımız istihbarat birçok hakımdan yanlıştı. Şu anda, gündüz ışığında, deniz kenarında, iyi korunmuş, güçlü birliklerle savunulan mevzilere saldırmaktık. Düşman birlikleri gerimiyordu, pek uzakta da değildi. Bu karmaşık koşullarda, askerlerimizden olağanüstü bir çaba istememizi gerektiyordu.

Yoldaş Juan Almeida, en gış görevlerden birini üstüne aldı, fakat yan kanaklardan biri saldırı güçlerinden yokmuş kalmıştı, bu yüzden tüm hareket tahlilimize giriyordu. O anda, doktor olarak çalışmamı da bir yandan sürdüren Cbe, yanına iki-üç adam aldı.

Bunlardan biri makinalı tüfekliydi, birkaç eskiye içinde saldırı başlatıldı.

O durumda yalnızca seçkin bir savaşta değil aynı zamanda harika bir doktordur. Hem yaralanan yoldaşlarımızın yardımına koşuyor, hem de yaralı düşman askerlerine bakıyordu.

Tüm silahlar alden giriyordu, bulduğumuz konumu terk etmek zorunda kalmıyorduk düşman birliğini saldırılarına giriştiğiz gererek onun bir yoldan geri çekildiğimizde, birinin yaralılarla birlikte geride kalmış gerekiyordu. Cbe kaldı. Askerlerimizden küçük bir grubu yardımına yaralıları hakta, haydarını kurtardı. Sonra onlarla birlikte yürüyüş kolumuz katıldı.

O günden sonra, Cbe, yetenekli ve yigit bir lider olarak hep yamınızdı. Zor bir görev siz kazandı olduğunda, "üzerine alar mısın?" diye sorulmasını beklemezdi bile.

El Üvero savaşında da böyle oldu. Yine aynı renkmenmal davranışları gösterdi. İlk günlerde, beklenmedik bir durum ortaya çıkması, küçük birliğimiz birkaç aşığı saldırmaya uğramıştı. Bombardıman altında geri çekilmek zorunda kaldık. Belirli bir uzaklığa dek yürüdüktan sonra, ilk eylemde bizimle birlikte olan, fakat sonra silahlarını ziyaret etmek için izin alıp evlerine giden bazı köylü askerlerimizin tüfeklerini bastırarak. O günlerde, beniz çekirdek halindeki ordumuz tam bir disipline kavuşmamıştı. Tüfeklerin belki de kaybolduğunu düşündük. Daha sonra ortaya çıkar çıkmaz Cbe gücüllü oldu, hemhurduman sürüp giderken tüfekleri kurtarmak için öne atıldı.

En hafta gelen belirleyici eylemlerinden biri, en tehlikeli görevler için çarşal gönüllü olmakta gösterdiği yığılıktı. Şüphesiz ki, bu da büyük bir hayranlık uyandıyordu, her zaman ki hayranlığın iki katını uyandıyordu. Bu ülkede doğmamış olan, bizimle savaşan bir asker, derin düşünelere sahip bir adam, zihni kıtının diğer parçalarında macedele etme başarılarıyla dolu bir kişi, her an en tehlikeli görevleri üstlenmek kadar, hayatını sürekli tehlikeye atacak kadar kendi kaderini hiçe sayan, keddini feda eden yigit bir savaşçıydı.

Sierra Maestra'da örgütlenen ikinci savaş kolunun komutanlığını ve liderliğini iste böyle elde etti. O günden sonra da sürekli yükseldi. Savaş süresince en yüksek kademelere ulaşan büyük bir askeri.

Cbe, eği bulunmaz bir asker, eği bulunmaz bir liderdi. Cbe, askeri gereği açısından,

olağanüstü yetenekli, olağanüstü cesareti, olağanüstü mücadeleci bir insan. Gerilla olarak, bir tek Achille topuğu(*) vardı, son derece mücadeleci karakterliydi ve tehlikeyi küçümserdi.

Biz dünyaya devrimci düşünceler yayabılırız, ama devrim ürettiremeyiz. Ancak özgürlükten yoksun olanlar, özgürlükleri uğruna savaşma hakkına sahiptir. Biz bir ürettiren başta birşey değiliz. Mücadele üğdülerin kendileri tarafından yapılmalıdır.

Düşman, onun ölümünden bazı sonuçlar çıkarıyor. Che, savaş uzamıyordu. Gerillacığın sanatıydı. Bunu saygınlıklerle gösterdi. Fakat, özellikle iki olağanüstü olayla çok mükemmel biçimde kanıtlandı. Bunlardan ilki, askeri bir kola komuta ettiği işgal harekâtıdır. Bu kola iliz ve hiç bilinmeyen bir arazide, binlerce düşman askeri idiyordu. Burada Che, Camilla Cienfuegos ile birlikte olağanüstü askeri başarılar kazandı. Las Villas bölgesindeki yıldırım harekâtında, özellikle tanklarla, topçu arasıyla, binlerce piyade askeriyle savunulan Santa Clara kentine yaptıkları etretkâr baskında da gösterdikleri başarı büyüktü. Bu iki kahramanlık, onu olağanüstü yetenekli bir lider, devrimci savaşın ustası, sanatçısı olarak tarihe geçirdi.

Yine de, kahramanca ve şanlı ölümünden sonra, bir takım kişiler, onun görüşlerinin, gerilla teorilerinin değerini inkâr etmeye kalkıyorlar. Bir sanatçı ülahılır-özelliikle gerilla savaşına gibi tehlikeli bir alanın sanatçısıysa-ama asla ölmeyecek olan, yokmuş hayatın adalığı, nekâsını uğruna seferber ettiği sanatçıdır.

Bu sanatçının savaşta ölmesinde şüphelenmek ne var? Asıl şüphelenen olan, devrimci mücadelemizde, hayatını pekçok kez tehlikeye atığında, çarpışmalar arasında ölmemiş olmasıdır. Çoğu kez, önemsiz eylemlerde, hayatını kaybetmesin diye onu geri çekmek gerekiyordu.

İşe sonunda bir çarpışmada-katıldığı pekçok çarpışmadan birinde hayatını yitirdi. Bu çarpışmadan önceki koşulları, yada aşırı derecede mücadeleci tutumunu içinde ne-reye kadar çarpışabileceğini tam olarak anlamamız yetecek kadar bilgimiz yok. Fakat gerilla savaşçısı olarak bir Achille topuğuna sahipse, bu onun son dereceye varan mücadeleciliği, tehlikeyi hiçe saymasıydı diye tekrarlanmaktan çekinmeyiz.

Bu yüzden, ona bak veremiyormuz. Çünkü onun hayatını, deneyimini, lider olarak yete-

negini, otoritesini, onun hayatındaki herşeyi, kendisinin düşündüğünden çok daha değerli kıyas kabul etmeyecek kadar, çok daha değerli sayıyoruz.

Bu davranışında, insanın tarihte gördüğü bir değere sahip olduğu, insanlara düşmeyle davanın yenilmeyeceği, tarihin gücü yürüyüşünün liderlerin ölümüyle durmuyacağı düşüncesinden esinlenmiş olabilir.

Bu gerçekler, bundan kuşku duyulamaz. O insana olan inancı gösterdi, düşüncelere olan inancı kendi örneğiyle kanıtladı. Bununla birlikle-hiçkaç gün önce söylediğim gibi-bütün yitirginlikle, onu yeni yeni zaferlerin yaratıcısı olarak görmek istiyorduk, onun ünlüliğinde yaratılacak zaferleri görmek istiyorduk. Çünkü onun deneyiminde sahip, onun çarpışmasında, onun gerçekten benzersiz yeteneğini taşıyan insanlar her zaman rastlanmaz.

Onun örneğinin değerini tam olarak anlıyoruz. Pekçok insanın onun örneğine göre yaşayacağına, halkın içinde onun gibi insanlar çıkacağına kesinlikle inanıyoruz.

Che'de biraraya gelen tüm erdemlere sahip bir insan bulmak kolay değildir. Bir kişinin, kendiliğinden onunkine benzer bir karakter geliştirmesi kolay değildir. Ona yetişmek zor, onu aşmak çok zordur. Ama onun gibi insanların oluşturduğu örneğin, o çapta kişilerin ortaya çıkmasında katkıda bulunacağını söylemek isterim.

Che'de hayran olduğumuz yalnızca savaşçı kişi, büyük olayları gerçekleştirmeye yeteri insan değildir. Yapmaları, yapmakta oldukları, bir savaşçı kişiydi. Yalnızca emperyalizmde gönderilen Yankee danışmanlarının eğitildiği, tüm komün oligarşilerin desteklenen yönetici sınıflara ait ortaya karşı savaşçı, bütün bunlar, başlıbaşına olağanüstü olaylardı.

Tarihin sayfalarını karıştırdığımızda, bu kadar az adamla bu derece önemli görevlere atılan, bu kadar az adamla bu denli büyük güçlere karşı çarpışan bir başka lider bulamayız. Kendine böylesine güvenen bir eşi tarih sayfalarında aratabilir-ama, asla bulamaz.

Ve o öldü.

Düşman böylelikle onun düşüncelerinin, gerilla kavramının, silahlı devrimci savaş görüşünün yeniliğine inanıyor. Şansları rast gitti de fiziksel varlığına son verebildiler yalnızca. Yalnızca, düşmanın savaşta her zaman kazanabileceği göçü bir avantaj elde edebildiler. Onun özelliklerinin, son sırma varan mücadeleciliğinin, tehlikeyi hiçe saymasının, bu haksızmedik anda, bu savaşta da diğer birçok savaşta gibi şansını düşmanın yüzüne gülfüşünde, kaderin böyle birdenbire düşmandan yana tavır almasında, ne derecede

yardımcı olduğunu bilmiyoruz.

Bizim bağımsızlık savaşımızda da böyle oldu. Dos Rios'da ki savaşa bağımsızlık savaşımızın hasarlarını öldürdüler, Punta Brava'daki çarpışmada yüzlerce savaşın eski tüfek askeri Antonio Maceo'yu şehit ettiler. Bağımsızlık mücadelemizde sayısız önder, sayısız yurtsever savaşırken öldürüldü. Yine de, Küba davası yenilgiye uğramadı.

Che'nin ölümü birkaç gün önce de söylediğimiz gibi-devrimci harekete indirilen çok ağır, çok müthiş bir darbedir. En deneyimli ve en yetenekli liderlerinden yoksun bir hareketi bu darbe.

Zafer hayalleri kuranlar sehyolarlar. Bu ölümün onun düşüncelerinin sonu, takririnin, gerilla kavramının, teorinin bitimi olduğunu düşünenler çok yanlışlarlar. Çünkü bu düşün adamı, bir ölümlü olarak, bir asker olarak, bir lider olarak, pek çok kez görüşünü merhumlere şiper eden bir savaşçı olarak, onu gene eseri ödürenlerden çok daha fazla kitleleri etkileme olanağına sahiptir.

Ama, yine de, devrimciler bu ağır kaybı nasıl dayansınlar? Onun yokluğuna nasıl dayansınlar? Che bu konuda görüşümü açıklıyacak olsaydı, ne derdi acaba? O, görüşünü daha önce belirtti, Latin Amerika Dayanışma Konferansına gönderdiği mesajda "Savaş çağımız kulakları kulakla yayılacak ve silahların alınması için başka eller uzanacak, ölmüş nevalden gelmesin, hoş geldi, safı geldi." diye yazarken aslında ortaya koydu.

Savaş bir devrimci yapıtı. Devrimler için savaş haktır. Büyük deneyim olmaz. Bu deneyim yalnız başına ele alınan bir ölüme sistemi yada sadece silah taşıma olayı değildir; sadece herhangi bir mücadele biçimi olarak da düşünülmez. Savaş, savaşın eyleminin tümüdür. Silahlı bir insanın savaşçı bir birim olarak, bir başka silahlı insan kadar değeri olduğunun, silahlı diğer insanları artık korkutmasadığını anlatmasıdır.

Onun savaş çığı bir değil, milyonlarca kuluga ulaşacak. Silahları almak için bir değil, milyonlarca el uzanacak. Yeni liderler doğacak. Kulakları savaş çığına duyan ve elleri silahlara uzanacak halkın safını arasından çıkan önderlere ihtiyacı duyacak, yine, tüm devrimlerindeki gibi önderler ortaya çıkacak.

Che gibi olağanüstü deneyimli ve mütazam yetenekli bir öndere hemen ulaşmaya-

çak bu eller. Liderler uzun müddetle streçleri içinde olgacak. Bu önderler, savaş çığırını kulsuğ dıyan milyonlar arasında, elleri er geç silahlara vınsacak olan malyonlar arasında çıkacak.

Onun olumunun, zerıulu olarak, devımcı mütedalele pratığı alanında derhal yankı uyandıracığını, bu mütedalelerin gelişiminin pratığı alanında derhal etkili olacağını düşünmüyöruz. Che, yarıden silahlı sarrlığında, herhalde zaferle ulaşmayı beklemiyördü, oligarşı ve emperyalizmin güçleri karşısında hızla zaferle koşacağını sanıyördü. Deneyimli bir lider olarak, heğ, on, onbeş hafta yirmi yıllık bir savağa hazırlanmıştı. Beğ, on, onbeş yada yirmi yıllık bir savağa, gerekirse ömrü boyunca savağmaya hazır! Bu bakış açıņında, ölmüş-daha doğrusu örneği-muazzam bir etki yaratacaktır. Bu etneğin gücü yenilmez olacaktır.

Sans düşünöessine dört alle sarlanlar, onun lider olarak deneyimini, büyük gıbetini boğu boğuna inkara çabalıyorlar. Che, olağüstü yetenekli bir asker liderdi. Ama, bir Che'yi hatırladığımızda, Che'yi düşünöduğümüzde, temelde onun askeri başarılarını düşünmüyüz. Hayır! Savaş bir araçtır, amaç değildir. Savaş, devrimcilerin elinde bir alettir. Önemli olan devrimdir. Önemli olan devrim davası, devrimci düşünceler, devrimci hedefler, devrimci duygular, devrimci erdemlerdir!

İşte bu alanda, düşünöce alanında, duygu alanında, devrimci erdemler alanında, zekâ alanında-askeri erdemleri bir yana bu büyük kaybu ne anlama geldiğini ruhlarımızın ta derinliklerinde duyuyoruz.

Çünkü Che'nin olağüstü kişiliği pek ender biraraya gelen erdemlerden biğimlenmişti. Emsalsiz bir eylem adamıydı, ama Che yalnızca henzeri görölmemiş bir eylem adamı değildi, enge bir hayal gücüne, büyük bir zekâyı aşıptı, geği kılınmıştıydı, derin düşünöürdü. Onun kişiliğinde bir düşünöce adamı'yla bir eylem adamı birleşmişti.

Che yalnızca düşünöceadamı-derin düşünöceler adamı ve eylem adamı olmak gibi çift özellik taşımakla kalmaz, bir devrimcinin sahip olmalı olan erdemlerin tam unlatımı diye isimlendirilecek tüm yüksek nitelikleri kendinde topladı. Son derece dürüstü, onuru na yüce bir değer verirdi, keşanlıkle iğrenlikliydi, günlük yaşantısında, bulduğuyla yerinen bir kişiydi, çok yabı bir hayret ötürirdi. Davranışlarında en küçük bir kasrı bulunmazdı. Bu erdemleriyle, gerçek bir devrimci örneği oluşturuyördü.

Bir insan ölünce, kontığoslar yapmak, onun değerli yentlerini vurgulamak gezenektir. Ama, bir insanın ölümlöns arıdsın, Che için söylediklerimizden daha baklı, de-

ha doğru biçimde anıldığı enderdir. O, devrimci erdemlerin cisimleşmiş biçimiydi!

Bir beşka niteliği daha vardı, ne zekâ, ne de irade öelliliğiydi. Mütedaleden, yada deneyimden kaynaklı olan bir nitelik de değildi, yötreğinin özelliğiydi: Che olağüstü sevecen, olağüstü duygulıydı.

Onun hayıstını düşünöduğümüzde, kişiliğinde yalnızca bir eylem adamının değil, aynı zamanda bir düşünöce adamının kusuruz devrimci erdemlere sahip bir insanın özelliklerini biraraya getirmekle kalmayıp demit gibi bir karakterle, çelik iradeyi, yenilmez dayanıklılığı da ekleyerek olağüstü duygulu bir insanın özellikleriyle birleştirip er olağüstü nitelikleri taşıyan biricik örneğe olduğunu söylememiz bundandır.

Bu nedenle, gelecek kuşaklara, yalnız önde gelen bir asker olarak deneyimini, bilgisi-

ni bırakmakla kalmadı, zekâsının ürünlerini de aktardı. Dilimizin bir ustasına yaklaşıcak hâmiyle yazardı. Savaş sahnelerini anlatmazız öpüz benzerizdir. Düşüncelerinin derinliği çarpıcıdır. Ne yazarsa yazsan son derece diddi, son derece derin yazardı. Yazılanın devrimci düşünöcenin klasik belgeleri olarak sonuna dek kalacağına en küçük bir kuşku düşünöceğın inanıyoruz.

Bu keekin ve derin zekâsının ürünü olarak, sayısız ama, sayısız öykü mısraı vardı. Onun emeği oluşuydu bekl de bunlar ebediyen unutulup gidecekti.

Yarınmak nedirbilmeden çalıştı. Ükemi-ze hizmet ettiği yıllarda bir tek gününü bile dinlenmeye ayırmadı. Sorumlulukları büyüktü ve pek çoktu: Ulusal Bankanın müdürlüğü, Planlama Merkezi yneticiliği, sanayi bakanlığı, askeri alayların komutanlığı, poli-

tik, ekonömiik heyetlerin yada dosluk delegasyonlarının başkanlığı.

İçlek zekân her türden görevi son derece büyük bir kendine güven ve husarıyla yerine getirmesine yetirdi. Büyük uluslararası konferansta ülkemizi parlak biçimile temsil etti, savağta askerlerine parlak biçimde önderlik etti, hangi kararın başına getirilirse getirilsin çalışmalarıyla herkese örnek oldu. Onun için tatil günü yoktu, dinlenme saati yoktu!

Çalıştı büroya bir göz atarak, geceinin çok geç saatlerine kadar okuduğunu, yada daha doğrusu, okuduğunu ve çalıştıyı görürüdük. Çünkü tüm sorunları ele alıp inceleydi, ölmek zorunlu bilmez bir okuyucuydu. Öğrenmeye susmamalı lüç kesilmez, uykudan çalığı saatleri çalışmaya, okuyup araştırmaya ayırırdı.

Tatil günleriniyse gönüllü çalışma doldurardı. Bugün tüm ölkede yarıbinlerce kişinin yürüttüğü gönüllü çalışmaya esin veren, ilk ve en büyük örneğiydi kullanan Che'dir. Halkımızın giderek artan gıhalarla katıldığı bu etkililiği ölkemizde başlatan Che'dir.

Che'nin devrimci olarak, komünist devrimci olarak, gerçek bir komünist olarak ahlak değerlerine kusuruz inancı vardı. Onun, insan bilimine kusuruz inancı vardı. Onun, insan topluluğında, komünizmin kurulmasında, maddeli özendireci güçlerin temel hareket kökü olduğunu keşı bir açıklıkla görüdüğü de söylememizdir.

Pek çok şeyi düşünödü, geliştirdi ve yazdı. Böyle bir gücde, Che'nin yarınların, politik ve devrimci düşünöcelerinin Küba devrimini araında Latin Amerika devrimci araında sile tükenmez, eksilmez, sonuna dek sürecek bir değer taşıyacağı belirtilmelidir. Onun düşünöceleri-eylem adamının, düşünöce adamının, akıksız ahlakı değerlere, üstün duyarlığa, kusuruz davranışlara sahip bir insanın düşünöceleri olarak-errensiz bir öneme sahiptir ve her zaman sahip olacaktır.

Emperyalistler, bu gerilla savaşının eylem arıstsında öldürerek kazandıkları zaferle övünüyorlar. Emperyalistler, böylesine mükemmel bir eylem adamını öldürmekle övünüyorlar. Fakat, emperyalistler, eylem adamı lığının, bu savaşın pek çok yentlerinden yalnızca bir olduğunu, belki de unuttur yada unuttuğ gibi davranıyorlar. Eğer yastan sözediyorsak, yalnızca bir eylem adamını kaybettiğimiz için yas tutmuyoruz. Yüksek erdemlere sahip bir insanın kaybına üzülüyoruz. Üstün ahlaklı bir insanı yitirdiğimiz için acı duyuyoruz. Eği benzeri bulunmazsan, duygulu, dest insanı kaybettiğimiz için acıyıız. Böylesine zeki ve yetenekli bir insanın ölümlöns kederleniyoruz. Öldüünde yalnızca otuzdokuz yaşında olduğunu düşünödüğe üzölüyoruz. Böylesine büyük bir zekâdan ve

onun giderek zenginleşecek deneyiminden elde edilebileceğimizi daha başka eserlerden yoksun kahınımıza yayıyoruz.

Devrimci hareket için bu kayıp ne buyutta olduğunu biliyoruz. Yine de, emperyalistlerin zayıf yanı şu: Bir insanı fiziksel olarak yok ederlerse onun düşüncelerini, eserlerini, erdemlerini ve verdiği örneği de ortadan kaldırdıklarını sanıyorlar.

Buna iyileşme utanmazca inanıyorlar ki dünyanın en doğal şeyymiş gibi, Che'yi ey-

*Yüze sızdıranın emperyalizm
karşı bir savaş nararıdır.*

*Ölüm herelden ve nasıl gelirse gelsin
Savaş sloganlarımız kutaktan
kutaka yayılacaktır ve silahlarımız
ölden ele geçecek ve başkaları
mirasıyla sızdıranın ağı yakacaksa
ölüm boş geldi, savaş geldi.*

leni sırasında ağır yaraladıktan sonra, artık evrensel olarak kabul edilen koşullar altında nasıl öldürdüklerini hiç pekinmeden aynı yolyla dnyarıyorlar. Buna kabullenmenin güçlüğü bir farkedemiyorlar. Sanki eşkıyaların, oligarkların ve kiralık askerlerin ağır yaralı bir devrimci savaşıyı verme hakları varmış gibi bunu sıkça ilan ediyorlar.

Daha beteri, bunu niye yaptıklarını da açıklıyorlar. Che'nin yaralattınsamda dünya sarılaşsın, bu devrimciyi sanık sandalyesine oturtmamız olanaksızlığına öna shtıyorlar.

Bu da yetmiyor, naağına yakmaktan geri kalmıyorlar. Doğru olsun olmasın, cesedi yakmakla, kesin biçimde açıkladılar. Bu da onların korkunçya başladığını gösteriyor, bir savaşıyı fiziksel bakımdan ortadan kaldırmakla onun düşüncelerini, oluşturduğu örneği de silip yok ettüklerinden pek emin değiller artık.

Che, bu kıtanın ezilenlerinin, sömürülenlerinin, çıkartlarını ve davasını savunurken öldü. Che, bu dünyanın yoksullarının, aşağılanmalarının davasını savunurken öldü. Bu davayı savunurken gösterdiği örnek davranış ve fedakarlığı, en güzel dönmiş düşünceleri tarafından bile tartışılmaz.

Tarihin de gösterdiği gibi, onun tavırını alan, yoksulların davası için her şeyi yapan ve her şeyini veren insanları, her geçen günle birlikte daha da ümitsizleşir, her geçen günle birlikte halkların kalbine daha da derinden gömülürler. Emperyalist düşünceler bunu görmeye başladılar; çok geçmeden Che'nin ölümünün de, yezeren bir tutum gibi onu izlemeye, onu örnek olmayı kararlı pek çok insanı yarattığı kamlanacaktır.

Bu kıtada, devrimci davanın bu darbenin ardından silkinip kalkacağından, bu kıtanın devrimci hareketin, bu darbenin altında ezilmeyeceğinden kesinlikle eminiz.

Devrimci hakı açısından, halkımızın hakı açısından Che'nin örneğini nasıl görmeliyiz? Onu yitirdiğimizi mi düşünmeliyiz? Onun yeni yazılarını okuyamazsak, bu doğru, Sesini artık duyamayızsak, bu da doğru. Ama Che dünyaya bir miras bıraktı, büyük miras ve bizler onu o denli yakından tanıyanlar, Che'nin mirasları olabiliriz.

O, bize devrimci düşüncesini, devrimci erdemlerini bıraktı. Bize karakterini, iradesini, dayanıklılığını, çalışma anlayışını miras bıraktı. Tek kelime ile bize örneğini miras bıraktı! Che'nin örneği halkımızı biçimlendirir. Che'nin örneği halkımızın ulaşmak istediği idealdir!

Devrimci savaşılarımızın, militanlarımızın, insanların nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, hiç duraksamaksızın yalnız şunu söyleyebiliriz: "Che gibi olmalıdır!" Gelecek kuşakların nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, yalnız şunu söyleyebiliriz: "Che gibi olmalıdır!" Çenklernin nasıl eğitilmesini istediğimizi açıklamamız gerekirse, yine hiç duraksamaksızın: "Che'nin düşüncelerine uygun biçimde eğitilmelerini istiyoruz!" denmeliyiz. Her örnek bir insan buğüne değil, geleceğe ögeü örnek bir insan arıyor, tüm kalbini söylüyor, davranışında kusuruz, eyleminde kusuruz böyle bir örnek, Che'dir ancak! Çocuklarımızın ilerde ne olmalarını dileğimizi açıklamamız gerekirse, aneği devrimci olarak, ta yürekten "Che gibi olmalarını istiyoruz!" demeliyiz.

Che yalnız bizim halkımız için değil, tüm Latin Amerika halkları için, bir insanın nasıl olman gerektiğini gösteren bir model olmuştur. Che, yalnız devrimci yaşayışı, devrimci fedakarlığı, devrimci savaşı, devrimci çalışma anlayışını en yüksek düzeyde temsil etmiştir. Che, marksizm-leninizim düşüncelerine, en yeni, en saf, en devrimci anlatıma katarılmıştır. Günümüzde hiç kimsenin proletarya enternasyonalizmi ruhanı Che gibi mümkün olan en yüksek düzeye ulaştıramazdır.

Birisi proletarya enternasyonalizminden süselliğinde Che aksı gelecek, proletarya enternasyonalizmine örnek arandığından, en önce, Che'nin oluşturduğu örnek ortaya çıkarılacaktır. Ulusal bayraklar, önyargılar, güvenlik, henedillik onun zihninden ve yüreğinden kaybolmuştur. Hangisi olursa olsun, tüm halkların yararına, tüm halkların davası uğruna kamı hemen, ömürtece akıtırsya hazırız.

Ezilenlerin, sömürülenlerin, yoksulların,

aşağılanmaların uğrunu birçok savaşta yaralandığında kam bizim topraklarımıza döktüdü, sonunda Bolvya topraklarına aktı. Bu kez ezilenler, sömürülenler için aktı. Bu kam Amerika halkları ve Vietnam halkı için aktı; çünkü Che, Bolvya'da emperyalizme yada oligarklere karşı savaşırken, Vietnam'a mümkün olan en yüksek dayanışmayı sunduğunu biliyordu.

İşte bu nedenle, yoldaşlarımız, geleceğe umutla bakmalıyız. Che'nin örneğine, her zaman esinlenen için hakmalıyız; mütedalece için için, anternasyonalist duygularla için için bakmalıyız bu örneğe.

Artık, bu geceki duygularımız türedenden sonra, halkımızın duygulu olduğunu, savaşta öten bir kahramanın anasını nasıl onurlandıracakna bilen, kadırbilir bir halk olduğunu, halkımızın kendisine hizmet edenleri unuttuğunu kanıtlayan, halkımızın kendisine hizmet edenleri unuttuğunu kanıtlayan, devrimci mütedaleceyle halkımızın dayanışmasını ve bu halkın devrimin bayrağını yükseltip daha da yükseklerde dalgalandıra-

*Üludalararası dış kuyallar keskinlik
kazan ve uluslararası arenada
gerilim artarken, devrimimiz de
doğru geveği keskinleşmek
züründü. Devrimin keskinleştiği
zamanlarda, içteki gerilim de
artar ve bu da devrimin daha da
keskinleşmesini gerektirir.
Bu bir patlamaya varana dek
sürecek bir kesir döngüsüdür.
Patlama meydana geldiğinde, bu
bulabulaktan nasıl çıkacağımızı
göreceğiz. Bu hükmü gücünü size
güvence olarak gösterebiliriz.
Çünkü bu büyük savaşta ve savaştan
muzafer olarak çıktı.*

cağına kanıtlayan bu büyük insanımız-büyüklüğüyle, disipliniyle, inanc, birliğiyle inılmaz-şukran gösterisinden sonra, bugün bu geçişli anın anında, ruhanımıza iyimserlikle, geleceğe güvenle, halkların nihai zferine kesin insanı yüceltip Che'ye ve onunla birlikte savaşıyı ülelere şöyle diyelim:

Hasta la Victoria Siempre
(Her ileri, zafere kadar!)
Patria o muerte!
(Ya vatan, ya ölüm!)
Venceremos!
(Yeneceğiz!)

(*) Arkılla önyargı. Mirando Kral, Hasta la victoria siempre! Bu en önlü kahramanı Achille'nin bir tek zayıf yer! vardı, o da topuğuydu. Truva kuşatmasında, Paris'in en güçlü şehri için topuğundan vurulup öldü.

TİKB'Yİ DEVRİMCİ DEĞERLERİ ZEDELEYİCİ DEVİRCİ DOSTLUK VE DAYANIŞMAYI BOZUCU TAVIRLARINA SON VERMEYE, HALKLARIMIZA KARŞI SORUMLU OLMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

Eğemenler sömürü düzenlerini devam ettirmek için halklarımızın üzerinde terör estirmeye devam ediyorlar. Devrimci mücadele gelmişliğe ve halklarımızın güçlenerek artan bir bilinçlilikle devrimcileri sahiplenmeye egemenlerin iktidardlarını kaybetme korkuları daha da büyümektedir. Faşist devlet mekanizmaları, kamusal güçlerle, infazlarıyla, kaçıran kaybetme ve sindirileni doldurucu uygulamalarıyla halklarımızı ve devrimcileri üzerindeki terörünü daha da yoğunlaştırmaktadır. Devletin devrimci tutuklulara yönelik saldırıları da halklarımızın ve devrimcilerin sindirilip teslim alınması amacıyla yoğunlaştırılan terörün bir parçasıdır.

Eylül 1995'te Bursa Cezaevi'nde üyemiz Şenol, Ocak 1998'de ise Ümraniye'de dört devrimci tutuşan katledilmiş onlarca insanı ağır şekilde yaralananları devletin devrimci tutuklular üzerinde nasıl bir vahşet uyguladıklarını ve bundan sonra nasıl bir politika izleyeceğini açıkça göstermişlerdir.

Ümraniye Cezaevi'ndeki 4 Ocak katliamı sonunda devrimci tutukluların bir çok cesaretiyle birlikleri kurarak ortak talepler çerçevesinde bir araya gelme ve dışarıdaki mücadeleyi birlikte yürütme hedefi, tutuklu arkadaşlarımızın mücadelelerinin bundan sonraki süreçte nasıl yürütülmesi gerektiğini de gösteriyordu. Egemenlerin halklarımızın ve devrimci tutuklular üzerinde sürdüğü vahşetin ve tek merkezden yürütüldüğü saldırı politikaları, devrimcilerin merkezî bir şekilde ürettikleri politikalarla ve birliğe dayanarak mücadele etmeye başlama zorunluluğuna işaret ediyordu.

Birçok devrimci parti ve örgütün bu örgütlenme içerisinde yer aldığı Ümraniye Cezaevi Merkezî Koordinasyonunun kurulma dönemi de bu süreçlerin içerisinde gelişti.

Devrimci tutuklular devletin cezalandırma üzerindeki merkezi saldırı politikalarını karşısında merkezî politikalar üretmeli, saldırılara birlikte karşılık vermeli, bütün cezaevlerindeki tutuklu kardeşleri birlikte hareket etmeli, eylemlere devrimci birliğe başlayıp birlikte bitirmeliydi. Devrimci parti ve örgütler Cezaevi-

ri Merkezî Koordinasyonunun işbirliği biçiminde oluşturulmuş esas olarak bu amaçlar için kurulmuştu.

Saldırıları düzenleyen devletin politikaları ve MGR tarafından yürütülen saldırıları... Faşist ANAYOL, Hükümetinin kurulması ve Aşiret Bakanlığının eliyle devrimcinin kazanımlarına ulaşmış olan Mehmet Ağar'ın geliştirilmesiyle devlet, bütün halkın saldırı politikalarında kararlı olduğu mesajını veriyordu. Bu süreçte cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yönelik saldırılar, mahkemeler ve hastaneler devrimci saldırıların, tutuklu arkadaşlarımızın gücüne ulaşarak işlenmelerden geçirilmesiyle başlamıştı. Bu gelişmeler üzerine Cezaevleri Merkezî Koordinasyonunun işbirliğini de gerek cesareti ve gerekse dayanışma bir eylemlilik sürecine girilmesi tartışmaları yapıldı. Bu tartışmalar sırasında Mehmet Ağar 8, 8, 10, Mayıs Grevlerini çıkartıyor; Eskişehir taburcuğu ve diğer taburluklar yeniden açılıyor, devrimci tutuklulara ilişkin tartışmaların dayatılmasına hız veriliyor.

Saldırıları güçlü ve kapsamlıydı. Devlet kararlılık gösterisi yapıyordu. Bu saldırılar en geniş halk kesimlerini de devrimcinin aklı unutan haline getirmek ve devlet güçlerini büyütme için saldırı bir merkezle kararlılık vermek gerekiyordu. Eylemlerini gittikçe hayranlı, düşmanca propagandalarla etkilemeye çalışarak en geniş halk kesimleri mücadeleye katılmaya çalışıyor. Bu süreçte cezaevlerindeki devrimci örgüt ve partiler bir çok eylem biçimi üzerinde tartışıyor ve sonuç olarak faaliyetin sürdürülmesi için Sürsüz Aşık Greviyle karşılık verilmesi tartışması gündeme geliyor. TİKB bu süreçte Sürsüz Aşık Grevi'nin erken olduğunu ve saldırıların esas olarak dışarıda yürütülmesi gerektiğini savunuyor. Tartışmaların bu yaklaşımı desteklememesi TİKB, sürecin dışında kalması için Sürsüz Aşık Grevi direncine katılma kararı aldı. TİKB bu kararında çok açık bir şekilde kendisine yönelen gelişen sürecin peşinden sürüklenmek durumunda kalırken "Bünelik" karşılık direnciyle ve diğer parti ve örgüt-

lere rekabetçi yaklaşımın dışarıda yoğunluğu.

Dağman ise kararlılık gösterisi yapılmaya devam ediyordu. Zaten Sürsüz Aşık Grevi direnciyle kararlılık gösterisi, devrimcinin nitelik olarak ayrılması ve devrimcinin kararlılık gösterilerinin karşısına alınması devrimci kesimi, ölüm sürecine geçirecek fedakarlıklarını dikmek gerektiği ortaya çıkarıyordu. Böylece Sürsüz Aşık Grevinin 20'li günlerinde yoğunlaşan devrimcinin yükseltilmesi tartışmaları ölüm sürecinin gündeme geliyor ve 20'li günlerde birçok parti ve örgütün devrimcileri ölüm sürecinde etkilemeye çalışıyor. TİKB'nin bu süreçte yaklaşımını diğer parti ve örgütlerin ortaklaşa tartışmalarından farklıydı. TİKB, ölüm süreci tartışmalarının yoğunlaşması bu dönemde ölüm sürecine sürecin aygıtı bulmuştu, taleplerininin yeterli olmadığını ve eylemi ölüm süreci ile sürdürme döneminin zamanını olduğunu savunuyordu. TİKB, süreci kararlılaştırıyor, önce çok önemli bir taktik hataya düşüyor, güçleri de bu taktik hataya terk edilmiş bir grup rekabetçi haline getirilerek ölüm sürecine karşı mücadelesine vaktin vaktini bir noktaya kadar derinleştiriyor. Sonuç olarak bu süreçte, TİKB devrimci parti ve örgütlerin mücadeleyi birlikte yürütmesinden değil eylemlerini ayrılmaya yana koyuyor, ölüm süreci eyleminin dışında kalıyor. Devrimcinin 40'inci gününden itibaren artık sadece ölüm süreci belirlenmiş olur. Tüm dünyanın gündeminde artık, Türkiye cezaevlerinde ölümün üzerine yürüyor ölüm süreci devrimcinin varlığı.

TİKB, bu süreçte küçük bir grup rekabetçilikle, ölüm süreci eylemine saldırıya, ölüm süreci eyleminin işleri başlatarak yürütme, etkileşimlere "kültürel olarak Sürsüz Aşık Grevi yapılmadığı için başarısız bir eylem" gibi göstermeye çalışıyor ve halklarımızın gözünü önünde bu yönde propaganda yapmaya yönelmiştir.

Aynı talimat sahiplerinin ölüm süreci eyleminin sırasında Yeniçün Köyü'nde yaptığı konuşmada "Ölümün de şeker ve su alıyoruz, bir

de şeker ve su alıyoruz" ifadesini kullanması ve Sürsüz Aşık Grevi yapanların içinde ölüm süreci devrimcinin farklı olduğunu; hatta kardeşlerinin "kültürel olarak ölüm süreci devrimci değerleri zedelemeye çalışarak kardeşlik ilişkileri zayıflattığını ortaya koyuyordu. Bu tarzıyla devrimci gelenek ve değerlere de zarar verdiğini düşünmüyor, ölüm süreci gibi aynı bir devrimci mücadele olmuyor ve zedelemeye çalışıyor.

Bu tarzların Altınordu devrimci devrimcilerle karşılaşmalarını önlemeye devam etmesi ve devrimci, TİKB'nin sorumluluğunda varlığı boyutları ortaya koyuyordu.

TİKB, Genel Disiplin ve ölüm süreci eylemleri sırasında ve sonrasında gerçekleştirilen ortak eylemliliklerle de birliği ve eylem disiplinini sadece tavırlarla sürdürmüştür.

TİKB'nin bütün bu yaklaşımların devrimci parti ve örgütlerin dostluk ve dayanışmasında başarısızdır. Ortak devrimci değerleri korumaya kadar varan bu tavırlar hiçbir şekilde yarar sağlamaz. Devrimcinin çok yönlü ve ortaklaşa devam eden bir mücadelesinin olduğu ve devrimcilerin daha bir birliğe ulaşmaya çalışmasının devam ettiği birliğe karşı korumaya devam etmesi TİKB'nin bu yaklaşımının devrimci birliğe zarar verici bir tutum olarak görülmüştür.

Sonuç olarak;

TİKB yalnız cezaevlerindeki değil, dışarıda da halklarımızın ve en önemlisi de eylemlilik ve örgütlenmelerin birliğini korumaya yetine bozma ve dağıtma tavırları geliştirmiştir.

1-) TİKB'nin bu tavırlarını sona erdirmesini, devrimci sorumluluk içerisinde yaklaşarak bu tavırların ortadan kaldırılmasını isteriz.

2-) Bundan sonra da devrimci eylem ve etkinliklerde devrimci sorumlulukla hareket etmesini, halklarımızın yararına TİKB'den istiyoruz.

30 Ağustos 1996

DEHP - C, MLEP, TEP(ML),
TEP/Leninist, TEP/ML,
YDP, Devrimci Hareket
Devrimci Tutuklular

DEVRİMCİ TUTSAKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ GELİŞİYOR!

Cezaiyeri, özellikle son bir yıl içinde devrim ile karşı devrimin temel çatışması alanlarından birisi olmuştur. Sınıflar mücadelesinde cezaevlerinin son bir yıl içinde bu denli önem kazanmasının temel nedeni, egemen sınıflar devrimci tutsakları teslim alma isteği ve politikasıdır. Kürt halkına, Türkiye işçi ve emekçilerine karşı gerçek birinci iç savaş başlatan ve giderek şiddetlendiren egemen sınıf, cezaevlerindeki devrimci tutsakları teslim almayı, bu savaşın kazanılmasının temel koşulu olarak görmektedir. Bu yüzden, Kürt halkına, Türkiye işçi ve emekçilerine karşı her büyük saldırıdan önce, cezaevlerine saldırılmak, egemen sınıflar ve onun politik zor aygıtı olan faşist devletin temel takvimi olmaktadır. Başka bir ifadeyle, ezilen ulus ve sınıflara karşı her saldırının ilk işaretleri önce cezaevlerinden verilmektedir. Zira, egemen sınıf da biliyor ki, devrimci tutsaklar direniş ve moral kaynağı olmaktadır. Emekçiler tek tek, birbirinden kopuk ve her cezaevinin kendi yöneticileri tarafından planlanarak gerçekleştirilen saldırılar, iç savaşın şiddetlenmesiyle birlikte, merkezi, daha planlı ve sürekli bir hal almıştır. Nihayet, son bir iki yıldır cezaevleri politikası bizim Milli Güvenlik Kurulunun (MGK'nın) kendisi tarafından sapmıştır olmuştur. Ölüm orucu egemen sınıflar bu görevini tüm vahşiliğiyle ortaya koymuştur. Devletin teslim alma politikalarına her dönem dinenmiş ve direnmekte olan devrimci tutsak yakınlarının devrim mücadelesinde belli bir yer alacağını öğdirmişlerdir. Bunun sonucu olarak Hak ve Özgürlükler Platformu'nun (HOP) birlikte hareket etme önerisi, kısa sürede bir demokratik platform üzerinden benimsenmiş ve Devrimci Tutsak Adaleti Komiteleri (DETAK), Demokratik Mücadele Platformu (DMP), Yüz Çekek Açın Kültür Merkezi (YKÇK), Tohum Kültür Merkezi (TKM), Yapı Sanat Merkezi ve HOP'un katılımıyla Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu

(DETUDAP) oluşturulmuştur. DETUDAP oluşumundan hemen sonra cezaevlerinde örgütlenen 43 gün süren "Genel Direniş" sürecinde son derece etkili olmuş, "Genel Direniş"e sokak ve alanlarda büyük bir destek vermiştir. Devrimci tutsakların ailelerini, yakınlarını bir araya getiren, onları yakınlaştıran ve birlikte mücadelelerini sağlayan DETUDAP, kısa bir süre içinde ruhal durumlarıyla konuşulmayaacak bir politik ağırlık kazanmıştır. Tutsak yakınlarının mücadele birliğini alan ve sokaklarda sağlayan bu ilk adım, "devrimci analar" hareketinin oluşumunda önemli bir rol oynamış; tutsak yakınları arasında yakın, sıcak bir ilişki ve diyalog ortamı yaratmıştır.

Devletin merkezi saldırılarının sokak ve alanlarda birlikte gerçekleştirilmesi için alınan bu ilk adım önemli ama tek başına yeterli değildir. MGK tarafından yönetilen planlı ve merkezi saldırıların püskürtülmesi için mücadelenin en önemli ayağı olan cezaevlerinde de mücadele birliğinin sağlanması gerekiyordu. Gerçi, tüm cezaevlerinde, o cezaevi üzerinde örgütlenmesi kararı alabilen KOMSEY örgütlenmesi vardı. Fakat, bu örgütlenme, hem bileşimi hem de içeriği nedeniyle devletin merkezi saldırıların güçlenmeyecek nitelikten yoksundu. Özellikle, Komsey yapısı içinde yer alan reformist örgüt tutsakları, devrimci tutsak hareketini geriye çekmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Eylül 1995'te örgütlenen "Genel Direniş"ten çıkarılan dersler, merkezi saldırılara karşı merkezi karşı koyuşları örgütleyecek bir yapının zorunluluğunu dayatıyordu. Devletin tek merkezden planladığı ve yönettiği saldırılar ancak merkezi bir yapıyla, tüm cezaevlerini aynı anda birlikte geçirebilecek bir örgütlülükle başarılabilecekti. Böyle bir örgütlenme, aynı zamanda, saldırılar ve diğer tutsak yakınlarını bir araya getiren DETUDAP'la alınan adımları tamamlayacaktı. Bunun üzerine, DİHK-C'li tutsaklar tarafından geliştirilen merkezi örgütlenme önerisi kısa bir süre içinde aktif siyasi yapı tarafın-

dan benimsenmiş ve Merkezi Koordinasyon kurulmuştur. Cezaiyeri Merkezi Koordinasyonu, karabulğundan hemen sonra ortaya çıkan cezaevlerinde örgütlediği Süresiz Açık Gece ile etkin bir araya koymuştur. Öyle ki, Merkezi Koordinasyon içinde yer alan adı yapının örgütlediği ve TDP'nin daha sonra içinde yer aldığı Ölüm Orucu, Merkezi Koordinasyon tarafından örgütlenmiş gibi algılanmış ve Adaleti Bakanlığı, her demincede Merkezi Koordinasyonu muhatabat aldığı ortaya koymuştur. Bu olgu, cezaevlerindeki toplum devrimci-yurtsever tutsak kesimlerinin sezilme birini temsil etse de, Merkezi Koordinasyonun gücünü ortaya koymuyordu. Alınış Merkezi Koordinasyon üyesi yedi örgütün örgütlediği ve Adaleti Bakanlığı tarafından Merkezi Koordinasyona maledilen Ölüm Orucu, Türkiye, Kürdistan ve dünyayı sarsan etkisiyle tarihsel bir eylem olmuştur. Böylece, Merkezi Koordinasyon, upka DETUDAP gibi, nicel gücüyle konuşulmayaacak bir politik eylem kazanmıştır.

Pratiğin ihtiyacı olarak doğan ve pratik eylem içinde şekillenen bu güç birliği örgütlenmeleri, kısa sürede sağladıkları politik etkiyle tek olarak devrimci tutsaklar ve tutsak yakınları arasında bir yakınlaşmayı, diyalog ve güven ilişkilerini doğurmuştur. Ölüm Orucu, bu yakınlaşma, sıcak diyalog ve ilişkiyi daha da pekiştirmiş, ona taze kan taşımış ve "süper yoldaşlığı" kavramını ete koyma burundürmüştür. Farklı farklı örgütleri insanları cezaevlerinde her saatli kavga geçiren 60 gün boyunca yan yana, omuz omuza ölümün üzerine yürümenin güven ve dostluğunu yaşamışlardır. Ölüm Orucu, sadece Ölüm Orucu gruplarını değil, diğer siyasileri de sıcak bir ilişki ve diyalog içine sokmuştur. Demek ki, Ölüm Orucu, eyleme katılımın katılımı, bütün devrimci örgütleri, hem cezaevlerinde hem de dışarıda birbirlerine yakınlaştıran bir rol oynamıştır. Özellikle tutsaklar, devlet karşısında birbirini sahiplenmenin, dayanışma ve dostluğun en güzel örneklerini yaşamışlardır. Böyle-

ce, Ölüm Orucu, devrimci örgütleri arasında ayrı duruşun hem politik hem de kültürel dayanaklarını yaygınlaşmış, hatta kısmen yitmiştir.

Şimdi, DETUDAP ve Merkezi Koordinasyon örneklerini izlemenin Ölüm Orucunun ete kemiğe büründürdüğü "süper yoldaşlığı" yolundan yürümenin anlamıdır. DETUDAP ve Merkezi Koordinasyonun yarattığı politik etkiye, dayanışmaya, daha birleşmiş çıkışlarla geliştirilen zeminidir. Böylece DEVRİMCİ tutsaklar arasında güç birliğini geliştirmek, devrimci tutsak yakınları arasında sıcak ve yakın bir ilişki kurmak ve tüm bu güçlerin birlikte mücadelelerini örgütlemek, devrimci ve halklarımız karşı sorumluluğumuzun gereğidir. Türkiye ve Kültür Kürdistan'da gelişen devrim, bu sorumluluğuna yerine getirmenin ertelenemesi bir görev olduğunu ortaya koymaktadır. Devletin devrimci tutsakları teslim alma politikalarını merkezlerdir, planlıdır ve sürekli. Devlette daimi ve fiili çatışmalar sürecine çoktan girilmiş ve bu süreç, toplumdaki büyük bir altüst oluşa kadar sürecek. Öyleyse, devletin merkezi, planlı ve sürekli saldırılarına birleşmiş bir güçle, merkezi, planlı ve sürekli bir karşı koyuş, bir direniş örgütlemek için bir görev olmuştur.

Devletin, Ölüm Orucu Zaferinden sonra planlı ve uygulamaya başladığı son saldırıya karşı birlikte karşı koyma eylemi, devrimci tutsakların mücadele birliğinin bundan sonra daha da gelişeceği umudunu verir. Devrimci tutsaklar, DETUDAP ve Merkezi Koordinasyon örneklerini "süper yoldaşlığı" kavramını daha güçlü, daha birleşmiş bir şekilde izleyeceklerini işaretlerini veriyorlar. Yeni saldırı dalgasına karşı hem içinde hem dışarıda birlikte direnmek üzere alınan pratik adımların kadar küçük olursa olsun, anlamlı ve önemlidir. Bu pratik adımları büyütmek ve geliştirmek, devrimci tutsakların bir araya gelişini örgütledi bir ifadeye kavuşturmak önümüzde çözülmesi gereken bir görev olarak duruyor. Pek çok devrimci örgütün

uzlaşığı ortak bildiri ve ortak eylem kararı ilk somut adımdır.

Ölüm Örcüo zafirini, içine sindiremeyen faşist devletin som saldırı dalgasına karşı tüm devrimci yurtsever tutsak kadresinin kahramanlığını sağlanmış olması devrimde durulması gereken esas noktadır. Çünkü, kendini aşkın devrimci yurtsever tutsak arasında sağlanmış mücadele birliği, devletin karşısında güçlü bir karşı duruşu mümkün kılacağı gibi, mücadelelerin bundan sonraki seyriyi hem cezavertinde hem de sokak ve alanlarda etkileyecektir. Reformist örgüt tutsaklarının bu mücadele birliği içinde şiddetli yer alması olmadan sağlanmış birliğin önemini anlamıyor.

Reformistlerin devrimci yurtsever tutsaklarla birlikte yer almaları mücadelelerin serüvenine bağlı geçici bir üslaba sahiptir. Mücadele acırlılığıyla reformist anlayışlar da kendi gerçek uzlaşması yerlerine çeşitleneceklerdir. Üsteyse, devrimci örgütler arasında mücadele birliği yönünde bugün aranan bu adım, geçici yarıları fazla dikkate alınmadan değerlendirilebiliriz/değerlendireceğiz. Eğer, bugün devrimci örgütler arasında geliştirilmekte olan mücadele birliği süreci "altı-üstü bir ortak bildiri ve üç günlük açık grevdir" gibi rümelî yönle ve yüzyıllık bir süreçle değerlendirilirse, bu ilk bakışta doğru görülebilir. Keskinlikle yarılmayı bekleriz. Bu-

rada, dikkate alınması gereken yön, alınan pratik adımın rümelî büyüklüğü değil, niteliğidir. Alınan pratik adımın en önemli yanı, ocağın aşkın devrimci yurtsever tutsak devlet karşısında ortak duruşunun sağlanmış olmasıdır. Bu birlik, kaçınılmaz biçimde aileleri, devrimci tutsak yakınlarını da olumlu anlamda etkileyecektir. Örgütlük Hareketi tutsaklarını aileleriyle diğer devrimci örgüt ailelerinin bir araya gelmesi, yılan ilgisiz ve sıcak bir diyalog ortamı yakalamadan bu süreçte mümkün olmaz. Her ulusun emekçi halkları ve devrimci örgütleri, devrimci tutsakların sefer yoldaşlığı ve mücadele birliği yolunda atılan her adım dik-

kaftı izliyor ve örnek alıyorlar. Bu gerçek, halklarımızın mücadele birliğinin sağlanması sorununda devrimci tutsakların omuzlarındaki sorumluluğu bir kat daha artırmaktadır. Bilinmelidir ki, emekçi halklarımız devrimci tutsakların diğer yoldaşlığı ve mücadeleye birliğinden büyük bir moral güç almakta kalmıyor, izleyecekleri yolu da görüyorlar. Bu anlamda, devrimci tutsakların her birlikte devrimci emekçi halklarımızın mücadele birliğine katılmasında bulunan bir adım olmaktadır.

Şimdi bu adımları çoğaltmanın ve büyütmenin zamanıdır.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'IN TÜM EMEKÇİ HALKLARINA;

Faşist devlet, Kült Türk ve emekçi milliyetlerimize, halkımıza karşı yürüttüğü hakareti savaşı yoğunlaştırmasıyla, zorlaştırmasıyla yasal, teknik, maddi ve askeri hazırlıklarına tüm hızıyla geçiyor. Bunun için yasal düzenlemeler yapıyor, yeni ve gelişmiş silah alınıyor, yeni ve yeni ve silahlı paketleri hazırlıyor. Ordu ve polis teşkilatını güçlendiriyor. Bütün bu hazırlıkların amacı bellidir. Açıkça Kürt halkına karşı yürütüldüğü imha savaşını kazanmak, Türkiye emekçi halklarına ebedi bir köleliği kabul ettirmek. Çünkü bu savaş, faşist devletin, egemenlerin var olma-yok olma savaşıdır. Kürt ulusunun yüzyıllardır büyük bir cesaretle, fedakârlıkla yürüttüğü direnişini ve tepkileri savaşa devleti temelinden sarıyor. Devlet ve emekçi düzenini sararak bir başka şey, Türkiye'de gelişmekte olan devrimdir. Türkiye için sınıf ve emekçileri devrimci gelişme için girmiştir. Egemenleri ve faşist TC devletini yıktıktan, tüm ulusun ve emekçi miliyetlerden emekçi halkların aynı düzeninde faşist TC'ye sınırsız direnişine karşı savaşı kazanması sadece emekçi sınıfı değil emperyalistleri de etkileyecektir. Çünkü bu yol, halkların örgütlülüğüyle sonuçlanarak gerçek bir devrimin yoludur. Faşist TC'nin başta Kürt halkı olmak üzere bütün işçi ve emekçi halklara karşı bir imha savaşına giriştiğini biz neden budur.

İşte bu savaşın bir parçası olarak faşist devlet, eline geçirdiği sınırları kapattığı Türkiye ve Kürdistan devrimci tutsakları karşı kişiselleştirme, kişiselleştirme, ihanet, ulusal ve sınıfsal birliğini in-

dir etirme politikalarını dayatmaktadır. Devlet bu politikalarla, biz Türkiye ve Kürdistanlı devrimci ve yurtsever tutsakları teslim almak istiyor. Zira, değişen de biliyor ki, zindanlardaki devrimci ve yurtsever tutsakların teslim alınması, onuzunuz değişimden Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarının yürüttükleri ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşına moral bir deha olacaktır. Biz, Kürdistanlı ve Türkiye devrimci tutsaklar olarak değişimden bu planın ve hedefinin bilincindeyiz, farkındayız. Bu yüzden, değişimden dayatıldığı teslim alma, kişiselleştirme, kişiselleştirme, ihanet, kişiselleştirme politikalarına karşı kan ve can bedeli karşı koyacağız. Sadece son bir yıl içinde Türkiye ve Kürdistan zindanlarında değişimden bu politikaların karşı mücadelesinde onlara siper yoldaşlarını toplamış olduk. Erzurum zindanlarında kendimizi yaktık, Diyarbakır, Bursa, Ümraniye cezavertlerinde yoldaşlarımız, direnişimizle birlik, ölümlere tank ödüllük, Türkiye'yi, Kürdistan'ı halka döndürme savaşı için mücadelede ölümlere tank ödüllük ama sava teslim olmadık. Can ve kan bedeli direniz.

En son olarak Nispet 1996'da Diyarbakır zindanlarında başlayan ve 27 Temmuz 1996'da zindanlarda zirveye ulaşan bir direnişle devletin zindanlarından çıktını kestik, değişimden tüm dünyanın gözleri önünde direnişimizle kişiselleştirme politikasından vazgeçtiğini, bütün tutsakları yargılandıkları illerdeki cezavertlerine koyacağını, bütün cezavertlerinde insanca yaşamaya başlan-

ma temel olarak ortak ve tek bir statü uygulamasını dünyanın gözleri önünde kabul etti. Bu, Türkiye ve Kürdistan devriminin değişimden bir zaferiydi. Ama değişimden bizler için ve sızın bir değişimdir. Daha anlaşılabilir müddetleri kurmadan anlaşmayı beklemeyi, verdiği sözlerden geri dönmeye başladık. Özellikle Kürdistan cezavertlerinde yurtsever tutsakların karşı sınıfsal değişim ve birlikleri kişiselleştirme, kişiselleştirme, ihanet etirme politikalarını dayatmaya başladılar. Başta Erzurum, Batman ve Diyarbakır cezavertleri olmak üzere Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde sınıfsal değişimden bu politikaları kullanarak tüm bir yıldır, kişiselleştirme, ihanet etirme ve kişiselleştirme politikalarını uygulamaya sokmuşlar. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar. Malazgirt, Amasya, Samsun, Konya, Bursa, Ankara, Ümraniye ve Aydın ve daha pek çok cezavertlerinde temsilliklerimizin politikalarını uygulamaya sokmuşlar. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar. Malazgirt, Amasya, Samsun, Konya, Bursa, Ankara, Ümraniye ve Aydın ve daha pek çok cezavertlerinde temsilliklerimizin politikalarını uygulamaya sokmuşlar. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar.

Fakat, değişimden nasıl ki dön bir teslim olmasaydı, bundan sonra da teslim olmasaydı. Nasıl ki dön teslim olma politikalarını karşı sınıfsal bir direniş göstermişsek, bundan sonra da kanımız ve emeklerimizle direnseydik. Öleceğiz ama sava teslim olmasaydı. Öleceğiz ama faşist TC'nin imha-

ni parasızca edeceği. Bugün dünyada daha güçlüyüz, çünkü, Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci tutsakları olarak faşist devletin teslim alma, kişiselleştirme, kişiselleştirme, ihanet, kişiselleştirme, sızın ve hak karşı politikalarını karşı sınıfsal değişimden bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün cezavertlerinde bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar.

Devletin cezavertlere yondük bu politikalarını karşı PKK, DHKP-C, TKRP/Leninst, TKP/ML, TKP/ML, TİSB, TDP, Direniş Hareketi, TRKP, Devrimci Yol, EKİM, HKG, DHP, THKP-C/EDÖ, THKP-EYSK devrimci tutsakları 27 Eylül 1998 tarihinde İstanbul'unuz amac 8 (D) şiddetli açık görüşüne geçiyoruz. Tüm devrimci-demokrat-yurtsever kesimimizi, aydınları, işçi ve emekçi halklarımızın devletini bu politikalarını karşı sınıfsal değişimden bu politikaları verdiğimiz sözleri tutmaya ve korumaya halklarımızın uygulamasıyla başlamışlar.

YAŞANIN HALKLARIMIZIN MÜCADELE BİRLİĞİ
YAŞANIN DEVİMCİ TUTSAKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ
DİRENİŞÇİLER
SAVAŞAÇIĞIZ KAZANACIĞIZ!

HALK ÖNCÜSÜNÜ SAHIPLENİYOR

Rasim ve Aynül Oktar çözü 80'li yılları Çanakkale'de öne çıkardığı ilk devrimci ürettirdi.

90 öncesi yıllarda küçük burjuva politik aktivitenin en yüksek olduğu illerden biriydi Çanakkale. Ancak 80'le birlikte yaşanan kâcetan da en fazla etkilenen yer oldu. Anımsıyorum da THKP-C'nin ilk büyük ayrışmasında Çanakkaleli devrimciler en hızlı reaksiyonu göstererek önce DS karardında, he-

men ardından da ÇS'nin oluşumunda yer almışlardı. 80'li yıllarda faşizmin baskı ve teröründen zarar gören ve hedef ödeyen bir çok devrimci ya süredir getirdiği neğutsüzlükten, ya da özneli yaşamının zorluğundan mücadelesini dışarda kalmışlardı. TIP, TİSİP, TKP veratyonları satan çoktan mücadeleyi terkmişlerdi. Orada kalması fakal devrimci tırımını sürdürmek isteyen birçok büvey, bu yıllarda önce SODEP, sonra SHP, CHP peşinde koşmak durumunda kalmışlardı.

Türkiye'de kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinin örgütlenmeye çalışıldığı 88-87-86 sürecinde her ilde örgütlenmenin tabanını oluşturma çabalarımız sırasında tamguk Aynül yoldaşla. Pırsı, pırsı beyerendi, genç ve dıtanık bir insandı. 80 sonrasıın genel olduğu için 80 öncesiini hilmiyor, siyasal aktivitelerini dıntıyla bugününü değerlendiremiyordu. Sendikal örgütlenmeyi tek çıkış sanıyor, önemsiyor ve ciddiyetle ele alıyordu. Hemen Çanakkale'de bir grup belediyeye emekçisiyle Tüm Bel-Sen'ia tabanını yaratmaya koyulmuştu. 80'da sendikalar hırcer ikışer kurulmaya başlayıp il ve ilçelerde şube ve temsilcilikler açılmaya başlayınca, devrimci kültür ve burjuva kültürüne ayrımsız kavradı kalıruk için devrimci söylemlerini nasıl füorsüzce kullanıldığına tanak oldu. O anular eşi Rasim habasının elektronik dükkanında kalfalık yapıyor ama eşine de destek olmaya çalışıyordu. Şair ruhu ve çok nazik olan Rasim eşinin politik aktivitesine destek olmak için daha fazla okuyor, okudukça da yaşamın çelişkilerini kavrayarak, o nazik yapımın hümanizmini terk ediyor ve sertleşiyordu. Toplumsal sorunlarda sıradan hünçli

halk bir yasa eksi tıfıkların dıyarsızlığından kahtolan Rasim İHD içinde çalmaya başladı.

Rasim ve Aynül'in politik sahnesinde görünmeye başlamalarıyla, 10 yıldır kaç aykusundan olan Çanakkaleliler devrimci duyarlılıkla tanıştılar. Onları her toplumsal sorunun içinde ve önünde görmeye alıştılar. Onları her söylediğinin doğruluğuna, her yaptıklarının kendili çıkarlarına olduğuna kavradılar. Kısa sürede Oktar'larla Çanakkale halkı arasında yıkılmaz köprüler kuruldu. Artık devrim gelişmeden yanaydı. Mücadeleye katıldıkça konşileri gelişiyor, kendileri geliştikçe Çanakkale'de mücadele yükseliyordu.

Rasim'le Aynül'i kısa sürede bu kadar hızlı geliştiren, benimsedikleri sağlam Leninist ideolojeydi. TKEP/Leninist'in sağlık tespitleriyle karşılaştıkları sorunları ösha kolay alıyor, çövrlelerindeki işi, memur, öğrenici ve halkları daha doğru ve somut hedefler gösterebiliyorlardı. Edindikleri komünist kişilik yaşamlarına yansımış, içinden geldikleri küçük burjuva yaşamın tüm pisliklerini reddederak, paylaşıcı ve üretken bir yaşam biçimine sahip olmuşlardı. Korkunu yememişlerdi. Çünkü öğrenmişlerdi ki korkunun esas nedeni cehalet ve bilinçsizlikti. Sörekli okuyarak önce kendili beyinlerinde korkuyu yendiler, sonra korkusuzluğu Çanakkalelilere gösterdiler. Her eylemde en öndeydiler. Ya mikrofon ellerinde kitlye ajite çekiyorlardı, ya da dınsarı temellerini arsan sloganlar atıyorlardı. Girişimci ve yaratıcıydılar. Tüm İHD şubelerinin içinde sadece Rasim'i yönettiği İHD Çanakkale Cezayir'deki tutukları düzenli olarak ziyaret ediyor ve öznesini denetliyordu.

Uzunca bir çabıyla Tüm Bel-Sen Çanakkale Şube Başkanlığına gelen Aynül'de kendili alantından kavgayı yükseltiyordu. O güne kadar herkesin lütf saydığı CİP'li Omay'ın iğverenciliğine belediye emekçilerinin haklarından hareketle karşı çıkıp tavırlar koyuyordu. Onun için de başkan sekreterliğinden, sular idaresine kadar sürgünlerle karşılaşıyordu. Yılmadı. Yıldramadılar. Ölüm oruçlarında cesaretlerinden ölüm orucu savşıklarının cezazeleri çıkınaya başlayınca Aynül koektusuzca öne atıldı ve komünist kimliğiyle devrim savşıklarından Ayşe İdli Ermen'i sahiplendi. Belediyenin olanaklarını kullanarak, polise rağmen iğverene rağmen tüm Çanakkale halkını seslendi. "Bütün halkımızın başı sağolsun..." Tutuklandı. Önce Lapeki cezazetine, sonra Sakarya'ya gönderildi. Pağat TC'nin yargı karşısında davasınının haklılığını savında. Yendi onları,

Bu yiğit insanlar, düzenin yasalarına, kurumlarını yememişlerdi ama trafik kazasına yenik düştüler...

28 Eylül sabahı saat 04:30'da İzmir'den Çanakkale'ye gelirken ölümün tuzağına düştüler. Bütün Çanakkale yas içliydi. Çanakkale'nin yerel gazeteleri, radyo ve televizyonları günlerce onları anlattı ve andı. Cezazeler halkımız, devrimciler ve yakın arkadaşları ve yoldaşlarıyla sahiplendi. Çanakkaleliler İstanbul'da kalle edilen Çanakkaleli devrimci İvan'ın cenazesinden beri böyle bir kitlesellik görmemişti. Tabuullar eller üzeride sloganlar ve alkışlarla taşındı. 24 Eylül Sali günü saat 11:30 da morgdan alıks onları Belediye binası önünde ki ilk törenden sonra Aynül yoldaş tüm istisnasızca rağmen Memleketi Kastamonu'ya yola çıktı, Rasim'le birlikte İHD önüne gelerek, İHD bir çövr denizine dönmüştü. İHD yönetim kurulu üyesi Azmi Kara'nın konuşması "Devrim

Savaşları Olumsuzdur", Rasim'le, Aynül'le Ölmez, Mücadele Sürecek" sloganlarıyla bitimleşti. Başarılan 1000 kokartın yetmediği kitlye Çanakkale'nin Cumhuriyet meydanına geçerek tüm kordon boyunca cadılye gelinmeye kadar dürt, beş kilometre boyunca Rasim Yoldaş hakettiği bir törenle taşındı. Cadı sühasında iki saat boyunca tabulu başında devrimciler ve yoldaşlarının saygı nöbetleri tutuldu. Avluada çelenk ve çiçek kuyanak yer kalmamış, Çanakkale polisi ve yoldaşların siyasal kimliğini bilseyen halkın gışkan bakışlarıyla bir komünist önder uğurlantıyordu. 50'ye yakın araçla Mezarlığa bareket edildi. Mezarlıkta Rasim Yoldaş, defnedilirken, Aynül Yoldaşın temsili mezarı başında İHD İstanbul Şube Başkan Av. Eren Kanar bir konuşma yaptı. Özgür Gençlik taraftarları yoldaşımızın kevgasını anlattı. Bir yoldaş da onları. Agitlerin, Cibanelerin yanıtı güderdiklerini ve kavgalarını zaferle taplandaracaklarına ant içtiler. Ve sloganlarla yoldaşlarımız çiçek denizine gömüldü.

Onları unutmuyoruz, mücadeleleri kavgamıza yık tutacak, kavgamızı zaferle taşıyandıracığız.

Çanakkale'den Yoldaşları

AYNİL VE RASİM YOLDAŞLARIN KOMÜNİST YAŞAMLARI HERKESE ÖRNEK OLSUN!

Aynıl ve Rasim Yoldaşların Komünist Yaşamları herkese örnek olsun.

Çanakkale ve Ege halkının yiğit çocukları, komünist önderler Rasim ve Aynıl Yoldaşların yarattığı hoşluk uzun süre hissedilecektir. Çünkü onlar, yaşamlarının tamamını sosyalizmin emrine vermişlerdir. Onlar için, kapitalizmin ezilgi ve sömürdüğü emekçi kitleleri kurtarmak yaşamın anlamı ve hedefiydi.

Çok kısa süreli mücadeleleri yaşamlarıyla Çanakkale halkını ayağa kaldırdılar, harekete geçirdiler, mücadeleye çektiler. Bu nedenle, faşist devlet güçlerinden sık sık tehdit almaya başladılar. Baskılar, tehditler ve gözaltılar, Rasim ve Aynıl üzerinde hiç bir tereddüt ve geri adım düşürmese yaratmadı. Onlar, baskıların ve tehditlerin ortasında, doğru bildikleri örgütlü mücadele yolunda yürümeye devam ettiler.

Faşist devlet güçlerinin, bu komünist önderleri etkisiz hale getirmek ya da ortadan kaldırmak için planları içinde olduklarını tahmin ediyorduk. Son dönemde aldıkları açık tehditlerde bunu anlıyorduk. Ama onlar öyle tehditlerden baskılardan korkacak insanlar değildiler. Ne olursa olsun devrim yolunda yürünecektir. Kısa ama örnek komünist yaşamlarıyla Çanakkale halkına çok şey veren, bu kahraman insanların yokluğu kendini uzun süre hissettirecektir.

Rasim ve Aynıl yoldaşları çok sevdiğimiz TKEP/L savaşıma çıkan iki temel neden vardı. İlki bilimsel, ileri ve sağlıklı bir teorik; ikincisi Parti militanlarının örnek komünist mücadeleleri. Yoldaşlarımız, Partilerince yazılı olarak yaptıkları başvurusunda bu konuda ki görüşlerini açık olarak ve büyük bir heyecanla belirtmişlerdi. Partili olmak için gösterdikleri o devrimci coşku hiçbir zaman dinmedi. Yoldaşlarımız, örgütlü olduktan sonra, Partinin her politikası, her pratiği ve tuttuğu olan yoldaşlarının o müthiş direngen ve kararlı yaşamları, onları Partiye biraz daha bağladı. Ama artık sadece etkilenen durumda değil, etkili, militan, mücadeleci komünistler oldular. Artık kendileri çevrelerinde ve Parti içinde örnek komünistler olmuşlardı.

Örgütlü mücadeleleri hep o çok sevdiğimiz

emekçi kitlelerin içinde geçti. Kitle örgütlerinin yürütmesine kendilerini getiren de emekçilerdi. Onlar, emekçi kitlelerin gerçek önderleriydi. Her olayda, bunu kanıtlandılar. Özellikle cesaretlilerindeki 69 gün eyleminde, ortaya koydukları fedakar, kararlı, cesaretliliği ve militan tavırlarıyla Çanakkale halkı üzerinde derin iz bıraktılar. Halk onları unutmayacaktır.

Aynıl

Rasim

Çanakkale halkının sosyalist, devrimci mücadelesi uzun bir zamana kadar gitmekle birlikte, mücadele Rasim ve Aynıl ile yeni bir aşamaya girdi. Onlar, çoğu Çanakkale'de ilk deneyecek pek çok eylemi örgütlediler, önderlik ettiler. Bunlara kitlelerin katıldığı toplantı yürüyüş ve gösteriler örgütlediler. Çanakkale Cesaretlilerindeki devrimci tut-saklar, bu yiğit insanlar, bu yiğit insanların mücadelesiyle yalnız olmadıklarını hissettiler. Tut-sak aileleri ile kurdukları devrimci yoldaşlık ilişkisi ve gösterdikleri cesur tavırla başka alanlarda da örnek olarak gösterildiler. Rasim ve Aynıl yoldaşlar, eylemleriyle, tavırlarıyla, leninist mücadele tarzının ne olduğunu somutladılar.

Aynıl ve Rasim yoldaşlar, kitle örgütlerinin içinde ve yönetimindeyken, her durumda ve yerde yalnızca Partinin ve sosyalizmin çıkarlarını düşündüler. Yani, içinde buldukları kendiliğinden ortama kapılmadılar. Örgütlü konularını ve görevlerini hiç akıldan çıkarmadılar, gözden uzak tutmadılar. Kitle çalışmalarını en açık biçimde yürütürken, polis atılarak en illegal ilişkileri ve görevleri yerine getiriyorlardı. Yalnızca kitle önderleri değil, usta illegal komünist örgütçüler olmuşlardı. Illegal komünist Partili çalışmalarında yıllarca süren bir başarı sağladılar. Yoldaşlarımız hem açık kitle mücadelesi-

zin hakkını veriyor ve hem de illegal komünist mücadelenin hakkını veriyorlardı. Bu anlamda, Partimizde yarattıkları boşluk da uzun süre kendisini gösterecektir.

Rasim ve Aynıl yoldaşlar, pek çok iş ve görevi birarada yürütüyorlar, buna rağmen yaptıkları Partilerince ve Kürt, Türk ve bütün halklara layık görmüyorlardı. Daha çok şey yapmak istiyorlardı. Eğer yaşamları kısa

olmasaydı, daha neler yapmazlardı ki. Yoldaşlarımız yaptıklarına yeterli olarak görmedikleri için, son dönemlerde "Parti bize başka görev vermeyecek mi, yalnızca yaptıklarımızla mı yetineceğiz?" diyorlardı. Partimiz, bu yoldaşlarımızın yaptıklarına çok büyük önem vermiştir. Çünkü, yaptıkları Partimiz için büyük şeylerdi. Ama yoldaşlarımızın daha çok şey yapacaklarını bili-

yur ve bu çerçevede yeni görevler düşünü-yorduk. Partinin kendilerini yeni görev vereceğini tahminleseylerdi ne büyük bir heyecan duyarlardı!

Aynıl ve Rasim yoldaşların mücadeleleri ve komünist yaşamları herkese örnek olmalıdır. TKEP/Leninist'in yıllarca örgütlemeye ve oluşturmaya çalıştığı savaşı leninist kadro tipi, bu yoldaşlar tarafından somutlaştırılmıştır. Bugüne kadar, pek çok yazıcı bir leninist militan nasıl olmaz gerektiğini anlat-tık. Ama bunun somut örneklerini veremiyorduk. Örgütlerin ve kollarının illegal konularını, buna izin vermiyordu. Şimdi belirtelim, Tüm bu sözlerle söylemek istediğimiz Rasim ve Aynıl Yoldaşlar örneğidir. Her komünist, bu insanların örgütlü yaşamlarına öğrenmeli ve burada kendilerine düşen görevi ne olduğunu kavramalıdır. Kısa ama mücadeleye adanmış bir yaşam!

Sevgili Şiar Yoldaş! Sevgili Berfin Yoldaş! Devrimci anılarımız ve örgütlü komünist yaşamımız yoldaşlarımızın eliyle faşizme ve kapitalizme çevrilmiş bir silah olsun! Örgütlü komünist yaşamımız herkese örnek olsun!

**ŞIAR VE BERFİN YOLDAŞLARIN ADLARI
VE DAVALARI HEP YAŞAYACAKTIR**

28 / 09 / 1994

TKEP/Leninist Merkez Komitesi

KOMÜNİST SAVAŞÇILAR ÖLÜMSÜZDÜR.

Umudun, coşkunun, sevdanın somutlaştığı iki yürek... iki komünist insan... Kısa ama onurluca geçen yaşamlarında, örnek olmanın erdemine ulaşmış iki can yoldaşımız...

Aynıl ve Rasim yoldaşlar; devrime ihanet etme yolunun taşlarıncan değiştiği, zafere ulaşma bilincinin balıncıklaştırmaya çalışıldığı 88'li yılların sonlarına doğru tamtılar partiyi. Devrim, mücadele, parti çok uzak kavramlar olmasa da, bilince çıkarılmasa değildi henüz onlar için. Geçen süre içinde büyük bir heyecanla ve coşkuyla öğrenmek, daha iyi kavramak ve devrim için mücadele etmek istediği sardıyordu onları. Şimdiye kadar boş geçirdik diye düşündükleri zamanı kapatmak istencesine geosler boyu okuyor, stajlarıyor, tartışıyorlardı. Artık yaşamları, alışkanlıkları, yaşama hakaşları değişmişti. Kendi deyimleriyle "inan"laşmışlardı. Kendilerine olan güven gün geçtikçe artıyor, devrim mücadelesine katkıda bulunmak, onurlu bir yaşam sürdürmek istegıyla bulundukları alanda neler yapabileceklerini tartışıyorlardı. Yaşadıkları il Çanakkale'de memur ve bürokrat kesimin yoğunluğunun olmasın ilk başlarda mutsuz bir tablo çize de onlara, azim ve saburla dört elle sarıldılar çalışmaya. Kendilerine olan inançları tandı. Her iki yoldaşın da sanatla olan yatkınlıkları onları bir tiyatro grubu kurmaya yöneltti. Bir süre sonra ortaya çıkardıkları oyun büyük beğeni toplandı. Çeşitli etkinlikler düzenliyor, anma toplantıları yapıyor, geosler tertipliyorlardı. Belediyede memur olarak çalışan Aynıl yoldaşın organizasyon konusundaki üstün yetenek ve becerisi onı her konuda öne çıkarıyordu. Ortaya koydukları çalışmalar ve insanlarla olan ilişkileri onları kısa sürede sevilen ve saygın bir konuma getirmişti. İki yıl kadar bir süre çalışmalarını Leninist ideoloji inderliğinde büyük bir coşku ve devrimci sorumlulukla sürdüren yoldaşlarımız örgütlü yaşama geçtiklerinde daha bir kararlı, daha bir emin, daha bir coşkuyluydular. Artık Leninist saflardaydılar ve TKEP/Leninist'in birer ara nefesleriydiler. Partiye ve yoldaşlarına duydukları güven koparılmaz bir bağ haline gelmişti. Yoldaşlarıyla buldukları her alanda onları müthiş bir heyecan sarıyor, yüreklerindeki coşku gözlelerinden yansıyor.

Çalışmalarını, sendikal mücadelede ve demokratik kitle örgütlerinde yoğunlaştıran yoldaşlar partinin politikalarını hayata geçirmek için tüm güçleriyle çalışıyorlardı. Bir hayli zorlanıyorlardı. Konformizmin ve reformizmin egemen olduğu bu alanlarda -Bir de Çanakkale'nin kendi özgül durumu gözönüne alınacak olursa- devrimci politikaları savunmak yalnız kalmayı da beraberinde getiriyordu. Yılmadan, inatla, saburla, özveriyle yitirdikleri mücadele onları her konuda öne çıkarıyordu. Yaşadıkları ilde insan ilişkilerinin birbirine yakın olması yoldaşlardaki bu değişimin ve dönüştürmenin hemen fark edilmesine yol açıyordu. Kendi özel ilişkilerinden, insan ilişkilerinde dek yaşanan devrimci kişilik, olgunluk, mücadele ruhunun onlarım saygınlığını birkat daha arttırıyor, başvurulan insanlar konumuna getiriyordu. Çanakkale artık sakisi gibi değildi, birşeyler değişiyordu. Önceden şarkıarla, türkülerle, bayram havasında geçen mitingler, eylemler devrimci sloganlarla sarılıyor, uzlaşmacılık, uzlaşmaz, başeğmez bir tavıra dönüştürüyordu. Ne Newrozlar, ne 1 Mayıslar eski sessiz sakin günler görünümündeydi.

Yoldaşlar hakkında davalar açılıyor, sak ak emniyetten tehdit alıyorlardı. Ne tehditler ne de Aynıl yoldaşın Belediye yönetiminden aldığı uyarılar yoldaşların, emekçi halkların özgürlük mücadelesinin yolunu açmalarına engeldi. Onlar yaşamlarını koydukları bu yolda tüm kararlılıklarıyla yürüyorlardı.

Rasim yoldaşın, başkanlığa seçilmesinden önce sadece bir tabela ve birkaç basın açıklamasından ibaret olan İHD, yoldaşın görevine başlamasıyla vücut bulmuş söz her olaya müdahale eden ve öncülüğü çakan kurum haline gelmişti. Cezaevinde gelişen her olumsuzluğa müdahale ediyor, kamuoyuna yansıtıyor, sorunların çözümlü konularında sonuna kadar mücadele ediyordu.

Aynıl yoldaşın sendikal alandaki mücadelesi, işyerindeki gerilim ve faşist egemenliğe rağmen onun başkanlığa seçilmesini sağlıyordu.

Cezaevlerindeki son ölüm orucunu direndiği sırasında yoldaşların gese güdüz demeden ortaya koydukları çaba onların bedenlerini ölüme yatan direnişçilerin dışındaki sesi, soğuk durumuna getirmişti. Aileleri ve dışardaki kamuoyunun harekete geçirmek için tüm güçleriyle çalışıyorlardı. Bu süreçteki her türlü eylemde en önde olanları onları direnişçilerin aileleriyle içiçe geçirmiş onların saygı ve sevgisini kazanmışlardı. İstanbul'dan ve Ankara'dan ortaya giden niyeler, gittikleri her yere onları örnek gösteriyorlardı.

Cezaevine her girişte girişlerinde, bedenlerini ölüme yatan yoldaşlarımızın hergün biraz daha eridiklerini görmeleri onlarda derin bir acıya yol açarken, diğer yandan da onlardaki coşku, ölümü böylesine cesurca kucaklamaları, devrime, yoldaşlarına olan inançlarının daha bir pekiştiriyordu. Ölüme yatan yoldaşlarımızın gözle-

deki parlı Rasim yoldaşın gözlerinde yansımaları hınlıyordu. "Kazanacağız, biz kazanacağız ama daha fazla birşeyler yapmamız gerekiyor, dışardaki yaptıklarımız yeterli değil, yoldaşlarımızı layık almıyoruz, onların ölümlerine seyretmek kalamayız" derken, yüreğindeki acı, safçoruk su gözlerinde hüznü, füzüme duyduğuna kin, saklı yumruklarında öfkeye dönüştürüyordu.

Ölüm orucunu direnişçilerinden ilk ölüm habertelerinin gelmesi onları derinden sarıyordu. Daha etkili olması düşüncesiyle, Çanakkale'deki eylemleri

Ankara'ya taşınmışlardı. Bir ölüm haberinin de Çanakkale'den gelmesi hemen yoldaşları harekete geçirmiş cenaze töreninin etkili bir eyleme dönüştürmesini sağlamak için yoğun bir çabaya girmişlerdi. Aynıl yoldaş hiçbir tereddütle bulunmadan, herşeyi gözle alarak Ayçe İdil Erkmen'in ölümünü çalışmakta olduğu Belediyenin hoparlorlerinden "Halkımızın başı sağolsun. Yüreğinde insan sevgisi taşıyan herkes cenaze törenine heklilyoruz." diyerek Çanakkale halkına duyurmuş ve eyleme çağırması. Hakkında hem belediyeye hem de savcılığa soruşturma açılan Aynıl yoldaşımız propaganda yapmaktan ve eyleme teşvik etmekten tutuklanarak bir müddet cezaevinde yatmıştı.

Yoldaşlarımız bu kısıccak yaşamlarında örnek olma onuruna ulaştılar ve günün günün geçirdi.

"Devrim için her türlü görevi yapmaya hazırız" diyen yoldaşlar söz söz veriyoruz ki, o büyük ideallerinizi gerçekleştirecek, devrimimizi zafere ulaştıracağız.

Adları Leninistlerin bayrağında, anıları mücadelelerimizde sonuna değin yaşayacak.

